

நான் ரசித்த கம்பனும்
கம்பன் கழகங்களின் கடமையும்

898

தோற்றம் :

11-4-1886

மறைவு :

28-10-1981

ஆசிரியர் :

கம்பராமாயண மேதை

முகநிளர் பி. முநீ. ஆசாரியா

Kmm0898

D

வெளியீடு :

நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம்

அடக்க விலை

பாண்டியங்கோட்டை.

ரூ. 1-50 பை.

அமரர் திரு. பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் நினைவாகவும்
இனிய தலைமுறையினரை ஊக்குவித்து
கம்பன் காப்பிய அடிப்படையில் நல்லதொரு
சமுதாயத்தை உருவாக்கவும், கல்லூரி மாணவ
மாணவியருக்கு நாவன்மைப் பேரட்டி,
ஆண்டு தோறும் நடைபெறும்.

இந்த ஆண்டு 27-12-81 அன்று
“கங்கைத் தம்பியும், இலங்கைத் தம்பியும்”
என்ற பொருள் பற்றி நாவன்மைப் பேரட்டி
நடைபெற்றது.

வெற்றி பெற்றவர்கள் விபரம்:-

முதற் பரிசு: செல்வன்: S. M. M. சுந்தரம் (Ist, B. Com.,)
புனித சவேரியார் கல்லூரி - புள்ளையங்கோட்டை.

இரண்டாம் பரிசு: செல்வி: I. J. ஜெய சாந்தி (III-B. A.,)
சாராஸ் தக்கர் கல்லூரி - பாளையங்கோட்டை.

மூன்றாம் பரிசு: செல்வன்: அப்துல் அசன் (M. A.,)
சதக்கத்துல்லா அப்பா கல்லூரி
பாளையங்கோட்டை.

குறிப்பு:- ஷ. பரிசுகள் வருகிற ஏப்ரல் மாதம் நடக்கவிருக்கும்
பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் 97 ஆவது பிறந்த நாள் நினைவுத்
தொடர் சொற்பொழிவு நிறைவு நாளன்று வழங்கப்படும்.

ம. சுப்பிரமணியம்,
கம்பன் கழகம் - பாளையங்கோட்டை.

நான் ரசித்த கம்பனும் கம்பன் கழகங்களின் கடமையும்

1716

கம்பராமாயண மேதை
மூதறிஞர் பி. ஸ்ரீ. ஆசாரியா

வெளியீடு:
நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம்,
பாளையங்கோட்டை.

நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம்
பாளையங்கோட்டை.

- புரவலர்: திரு. M. S. சுந்தரம் பிள்ளை
பாளையம்.
- தலைவர்: திரு. K. S. கிருஷ்ண ஐயங்கார்
M. A.
- துணைத்தலைவர்: திரு. T. அய்யாச்சாமி B. A. B. L.
- செயலாளர்: திரு. M. சுப்பிரமணியம்
- இணைச்செயலாளர்: திரு. S. ஹரிஹரன்
- பொருளாளர்: திரு. R. முருகையா B. A.

நெல்லை மாவட்டக்

கம்பன்

கழகம்

பாளையங்கோட்டை.

நமக்குள்ளே.....

‘கம்பன் புகழ்பாடிக் கன்னித் தமிழ் வளர்ப்பது’ எங்களுடைய குறிக்கோள்.

ஸ்ரீ இராமபிரானுடைய காசில் கொற்றத்தையும், கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பருடைய புகழையும் பரப்புவது எங்களுடைய கொள்கை.

காரைக்குடி தாய்க் கழகத்தின் ஸ்தாபகரும், அதன் செயலாளருமான உயர்திரு. கம்பன் அடிப்பொடி அவர்களின் அறிவுரைகளை அவ்வப்போது பெற்றுக்கொண்டு இக் கழகம் செயல்பட்டு வருகிறது.

முதறிஞர் திரு பி. ஸ்ரீ, அவர்களும், திரு எம் எஸ். சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களும் இக் கழகத்திற்குப் புரவலராக இருந்து கொண்டு எங்களை இதுகாறும் வழி நடத்தி வந்தார்கள். எங்களின் துரதிர்ஷ்டம் 28—10—81 அன்று முதறிஞர் திரு பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் காலமாகிவிட்டார்கள். அன்னாருடைய மறைவு இக் கழக உறுப்பினர்களையும், கம்பன் ரசிகர்களையும் தமிழ்நாடு முழுவதிலுமுள்ள இலக்கிய அன்பர்களையும் பெரிதும் துயரத்தில் ஆழ்த்தி விட்டது.

அன்னாரின் இறுதி மூச்சு வரை நல்லறிவோடும், நல்ல நினைவோடும் இருந்து வந்தார்கள். அன்னார் காலமாகும் போது அவர்களுக்கு 96 வயது. ஸ்ரீ இராமபிரான் புகழைப்பாடியும், கம்பனுக்குத் தொண்டு செய்தும் வந்த காரணத்தினால் அன்னார் தன் இறுதிக் காலம் வரை கவலை இல்லாமல் இருந்ததோடு தேக

ஆரேக்கியமாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய முடிவு யாரும் எதிர்பாராமல் பத்தே நிமிடங்களில் ஏற்பட்டுவிட்டது. தமக்கு முச்சு முட்டுவது போல் தோன்றவே டாக்டரையும், புரவலரையும் அன்னார் வரச்சொல்லி, அவர்கள் போய் பார்ப்பதற்குள் காலமாகி விட்டார்கள். அவர்களுக்குக் கஷ்டமில்லாத இறப்பு கிடைத்தது. ஆனால் அவர்களை இழந்து தவிக்கும் அன்னார் குடும்பத்தார்க்கும், கம்பன் ரசிகர்களுக்கும் இலக்கிய அன்பர்களுக்கும், இக்கழகம் தனது அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

அமரர் திரு பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் தம் கடைசி காலம் வரை கம்பராமாயணத்துக்கும், தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் எழுத்துப்பணி செய்து கொண்டே இருந்தார்கள். “நான் ரசித்த கம்பனும், கம்பன் கழகங்களின் கடமையும்” என்ற நூலை அன்னார் எழுதி அதை இக்கழகத்தின் மூலம் வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். நூல் வெளி வருவதற்குள் தாம் காலமாகி விடுவோம் என்று அன்னார் நினைக்கவில்லை. அன்னார் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இக்கழகம் இந்நிச்சிய நூலை வெளியிட்டு, அன்னாரின் பொன்னான திருவடிகளுக்கு இதைக் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்திருக்கிறது.

கம்பன் ரசிகர்களுக்கும் இலக்கிய அன்பர்களுக்கும் எங்கள் வணக்கம்.

க.ம்பன் கழகத்தார்,
பாளையங்கோட்டை.

முகவுரை

கம்பன் கழகங்களின் கடமைகள் என்ற தலைப்பில் அடியேன் வாசகர்களுக்கு சில அறிவுரைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் ரசித்த கம்பன் என்ற தலைப்பில் சில கட்டுரைகளை இப் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறேன்.

எனக்கு 96-ஆவது வயது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மனித வாழ்க்கை அறித்தியம். நாம் பிறவிப் பயன் அடைய வேண்டுமானால் கைங்கர்ய மனப்பான்மை அமையப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அடியார் பணியே ஆண்டவன் பணி என்று இயன்ற வரை உழைக்கவேண்டும் — உள்ளத்தாலும் தான் உழைப்பாலும் தான்.

கம்பன் ஒரு மெய்த் தொண்டனுக்கு முன்மாதிரி. அவன் ஆற்றியுள்ள பணி அன்று போல் இன்றும் இன்றுபோல் என்றென்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

தொண்டு உள்ளத்தின் சீரும் சிறப்பும் கம்பன் காவியத்தினூடே உணரக் கிடக்கின்றன. கம்பராமாயணத்திற்கும் தமிழுக்கும் கம்பன் கழகங்கள் செய்ய வேண்டிய முக்கிய கடமைகளை இங்கே சற்று விவரித்துக் கொள்கிறேன்.

எதிர்கால ஸந்ததியினர் நல்லொழுக்கத்தோடு நற்பணிகள் புரிந்து சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குப்பாடு படுவார்களாக. இதற்குக் கம்பன் கழகங்கள் வழிகாட்டிகளாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

கம்பன் கழகத்தினர் அனைவருக்கும் என் இதயம் கனிந்த வாழ்த்துக்கள்.

கம்பன் அடிப்பொடி

காணாக்குடி - 623 002

29-10-81

அன்புடையீர்,

வணக்கம், இன்று தினமணியைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். நமது அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய பெரியார் பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் திருநாடு அலங்கரித்த செய்தி இடி விழுந்தாற்போல எனது இதயத்தை நடுங்கச் செய்தது.

ராமானுஜரை அருமையாக வாழ்த்துத் தந்த அறிஞர் அவரைப் போலவே நூற்றிருபதாண்டுகள் வாழ்வார் என்று கருதியிருந்தேன். வீதிவீதியாய் விரிந்தது

எனக்குக் கம்பனை இனங்காட்டிய நல்லோர் சிலருள் பி. ஸ்ரீ. ஒருவர். சுமார் 10 ஆண்டுகள் ஒன்றாகவே இருந்தோம் ஐம்பதாண்டுகட்கு மேலாகவே கருத்தொருமித்துப் பழகினோம். என் செய்வது! எல்லாம் இறைவன் திருவுளப்படியே நடக்கும்!

கம்பனுக்கும், தமிழுக்கும் அவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் பெரிது. சமரச நோக்கும், பரந்த மனமும் அவரை யாவருக்கும் நண்பராக ஆக்கின.

எனக்கு டி கே சி, கவிமணி முதலியவரையும் அறிமுகப்படுத்தியவர் அவரே! அவர் மறைவு கம்பனடியார்க்கும், தமிழ் அன்பர்க்கும் பெருத்த இழப்பு; ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பு!

எம்பெருமான் திருவடி நிறிலே அவர் ஆன்மா அமைதிபெறப் பிரார்த்திப்பதேயல்லது நமக்கு வேறு வழி இல்லை. வாழ்க அவர் நாமம்! வளர்க அவர் புகழ்!

அன்புகூர்ந்து என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை அவர் மைந்தர், மருகர், மகள் யாவருக்கும் தெரியப் படுத்த வேண்டுகிறேன்.

பெறுதல்:

கம்பன் கழகம், பாளை.

பிரிவால் துயருறும்

கம்பன் அடிப்பொடி.

முதறிஞர் பி. ஸ்ரீ. அவர்களுக்கு இரங்கற்பா

“ பெருந்துயர் சொல்லப் போமோ ”

- 1 எண்ணாற்று ஏழில் வாழ்ந்த எழிற்கம்ப நாடன் தந்த
பன்னாறு கவிதை வண்ணம் பாங்குயர் சித்ர மாகப்
பண்ணாறித் தந்த பி. ஸ்ரீ. பாரினை நீத்துச் சென்றார்
தொண்ணாற்று ஏழில் என்னும் துயர்ச்செய்தி
[கேட்டேன் அம்மா!
- 2 அரிய நல் நாயன் மார்கள் ஆழ்வார்தம் அமுதச் சொற்கள்
பெரியதாம் தத்து வங்கள் பேனுசீர்க் கம்பன் காதை
உரியதாம் முறையில் காட்டி உயர்பணி செய்த பி. ஸ்ரீ.
பெரியவர் மறைந்த தால்என் பெருந்துயர் சொல்லப்
[போமோ!
- 3 பாசமும் பரிவும் பொங்கப் பாரதி யுடன்தான் வாழ்ந்த
நேசமார் காலம் தன்னை நினைவினில் இறுத்திப் பேசி
ஆசையால் எங்க ளுக்கும் அருந்தமிழ் விருந்து தந்த
தேசுயர் பி. ஸ்ரீ. அண்ணல்! தேம்பியே அழுகின் ரோமே!
- 4 கலகல என்று பேசும் கணீரென்ற குரல்தான் எங்கே!
பலப்பல நூல்கள் தந்த பங்கயக் கரங்கள் எங்கே!
விலையுயர் முத்தாய்த் தந்த வியனுறு வாயும் எங்கே!
கலையுயர் பி. ஸ்ரீ. நாங்கள் கதறவே போன தெங்கே!

பள்ளத்தூர். }

30—10—81

சரசுவதி இராமநாதன்,

செழுங்கவிச் செம்மல்
தி. சு. ஆறுமுகம்

உ

4, பக்தசிங் தெரு,
திருநெல்வேலி-6.
13-11-81

“அந்தோ! கம்பனை நாடிச்சென்றாயோ”?

(கட்டளைக் கலித்துறை)

1. பாரெங்குங் கம்பன் புகழைப் பரப்பிப் பணிபுரிந்த
சீரங்க ஞாயகம் பி. ஸ்ரீ. வானகம் சீக்கிரமாய்
ஏறுங் கதிவிதி குற்றத்திற் காக இயலயனைச்
சீருங் கெடுத்துச் சிறையி லடைத்தனன் சேவலனே.
2. கம்பனைக் காத்துக் கனித்தமி ழோங்கக் கனத்தபணி
தெம்புடன் செய்தகம் பி. ஸ்ரீ. தம்மையே சீக்கிரமாய்
உம்பரு றச்செய்த குற்றத்திற் காகவே ஒதிமனை
கம்பன ரன்சினந் தேசிரங் கிள்ளி நலித்தனனே.
3. செந்தமி ழைப்பேணி நற்பணி செய்து சிறப்படைந்த
கந்தமி கும்புகழ் கம்பரா மாயணக் காவலனும்
சந்தமி குந்தகற் பி. ஸ்ரீ. தம்மையே சாகடித்த
அந்தப் பிழைக்கயன் அன்னமி றங்கா தலைகுவனே.
4. அன்றோ திருவழந் தூர்க்கம்பன் மாண்டனன் அன்னவனை
நன்றோ தியந்த நயமெலாம் நானிலம் நன்னுரைச்
சென்றோ தியன்னான் புகழ்பர வச்செய்த செம்மலெனும்
மன்றோ திமெச்சகம் பி. ஸ்ரீ. மாண்டதும் மாண்டனனே.

தி. சு. ஆறுமுகம்

13-11-81

[பி. ஸ்ரீ. என்பது “பிசிரி” என உச்சரிக்கப்படுவதால் அந்த
இடங்களைக் கூவினம் ஆகக் கொள்க]

அணிந்துரை

நான் ரசித்த கம்பன் :

சில வார்த்தைகள்

மேலைக்கடலில் கதிரவன் முழ்கிய பிறகும், சற்று நேரத் திற்கு, அவ்வொளி வட்டத்தின் கதிர்களின் வீச்சு வெளியே வந்து, - 'வெளிச்சம்' என்பது - 'அற்புதம்' என்ற உணர்வினை ஊட்டுவதை அநுபவித்திருப்பீர்கள். அதே நிகழ்ச்சிதான், இந்த நூல் மலர்ச்சியும்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் தனியுடைமையான பி. ஸ்ரீ. ஆசார்யா என்ற 'சுடர்', தனது நிரந்தரம் என்ற தகழிக்குள்ளே அமுங்குவதற்கு முன், 'வெளிப்படுத்திய சோதிக் கீற்றுகளே, இந்த நூலிலே தேங்கியிருக்கின்றன. ஆராப் பெரும் தமிழ்க் காதலின் வெளியீடுகளாகவே தமது நூலறிவையும், நுண்ணறிவீனையும் காட்டிய பெரியார் பி. ஸ்ரீ. அவர்களின் தமிழ்ப் புலமையும், ஆங்கில வழிப்படிப்பும், கலைப்பாங்கோடுமிளிர்ந்த சிந்தனையும், தேசியப் பார்வையும் இலக்கியப் பயிற்சியாலே வினையும் பரிவும், அவரது பேச்சிலும், எழுத்திலும் மிகத் திறம்பட வெளிப்படும் இலக்கியச்சுவையும், பக்திச்சுவையும் கனிசொட்ட நான் ரசித்த கம்பன், மலர்கிதது. அவரது தொண்ணூற்றாறு வயது நிறைவாழ்வின் மலைப் பொழுதிலே, எங்கள் நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகத்தின் இதயத்தாயாக இருந்து, கழகப் பணிக்கு அவ்வப்போது ஆய்வுரையும் ஆசியும் வழங்கி வந்தார்கள். இந்தவாய்ப்பு எங்கள் கழகத்தின்பேரே.

தென் தமிழ்ப் பேரையில் பிறந்து, விட்டலாபுரத்திலும் சென்னையிலும் வளர்ந்து, பெருமை சேர்க்கும் தமிழ்த் தொண்டால் உயர்ந்த பேரறிஞர் பி. ஸ்ரீ அவர்கள் எமது கழக அமைப்பினையும், எம் புரவலர் திரு. சுந்தாம்பிள்ளையவர்களையும், கம்பன் சடையப்பவள்ளலைத் தன் நட்புக்குரியவராக ஏற்றதுபோல, உற்றவராக்கிக் கொண்டு, இக்கழகத்தின் வாயிலாகக் கம்பனுக்கு நாம் ஆற்ற வேண்டிய தொண்டு என்ன என்று இந்த நூலின் தொடக்கத்திலே சொல்கிறார்கள்,

நான் ரசித்த கம்பன் — பி. ஸ்ரீயின் மற்றைய இலக்கிய நூல்களினின்றும், சற்று வேறுபட்டது. அன்றாது கம்ப சித்திரம், சித்திர ராமாயணம், திவ்வியப்பிரபந்தசாரம்,

சிவநேசச் செல்வர்கள், இராமாநுஜர், கம்பனில் ஆழ்வார்களின் சாயல் போன்ற நூல்களில் காணும் “பி. ஸ்ரீ.” என்ற இலக்கிய மேதையிலிருந்து, தனியாக முகிழ்த்தெழுந்ததோர் மலராக நான் ரசித்த கம்பனில் பி. ஸ்ரீயைப் பார்க்கிறோம்.

படுக்கையிலிருந்தபடியே சிந்தனைப் போக்கும் உடல் நிலையும் இடம் கொடுத்த அளவுக்கு அவர்கள் சொல்லச் சொல்ல, மற்றவர்கள் அருகிருந்து கேட்டுக் கேட்டு எழுதி, இந்த நூல் உருவாகியுள்ளது. ஆகவே, இந்த நூலில் இடம் பெறும் சிந்தனைகளிலும், எழுத்துப் போக்கிலும், ஒரே தொடர் புடன் கூடிய கதைப் போக்கினையோ அல்லது சம்பவக் கோவையையோ எதிர்பார்க்கத் தேவையில்லை.

நமக்கு வேண்டிய தெல்லாம் கம்பனிடம் நமக்குள்ள அன்பு, பி. ஸ்ரீ. யின் எழுத்திலும், பேச்சிலும் பழகி நாம் பெற்றுள்ள தெளிவு, இவற்றின் துணை கொண்டு, நான் ரசித்த கம்பனை அணுகும் போது, பல்லாண்டுகள் கம்பனிலும் பிற தமிழ், ஆங்கில, இலக்கியங்களிலும் தோய்ந்து, தோய்ந்து, பிறகு கம்பன் என்ற மகா கவிஞனிடம் கவியின்பத்தை, கவியின் தெய்வீக ஆற்றலைத் தந்த அந்த ‘சொல் வல்லானிடம்’, நெஞ்சத்தை முழுவதுமாக தந்துவிட்ட பி. ஸ்ரீ. யின் கம்பன் காதலை உணர்வோம். அறிவும், உணர்வும் — கல்வியை அனுபவத்தோடு தருகின்ற கலையாற்றலும் அன்னாருக்கு ஏவல் செய்வதைக் கண்டு நாம் தெளியலாம்.

கம்பன் வால்மீகியினின்று வேறுபட்டுத்தரும் அம்சங்களில் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டியும், ஆழ்வார்களின் பாடல்களிலும், தமிழ் வாழ்வு, தமிழ் இலக்கிய மரபுகளிலும் ஆழங்கால் பட்டுநின்ற கம்பனது இராமாயணம் வெறும் மொழி பெயர்ப்பல்ல, முதல் நூலே என்று பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் துணிகிறார்கள்.

அவர்கள் கம்பனைப் பல கோணங்களிலிருந்து ஆர, அமரச் சுவைக்கின்றார்கள். ‘இச்சுவை தவிர ... வேறு எச் சுவையும் பெற வேண்டியதில்லை’ என்ற அந்த உறுதிப் பாட்டினை அங்கே காண்கிறோம்.

இதோ பாருங்கள் அவர்களது வாக்கினை:

“உவமைகளை அணியணியாக அடுக்கி அழகுகளையும், உண்மைகளையும் காட்டிக் கொண்டே போவதில் ஷேக்ஸ்பியரும், கம்பனும் நிபுணர்கள். உவமைத்திறன்

கவிஞனின் மகத்தான திறமை என்பர். மகாகவி ஷேக்ஸ்பியரும், மகாகவி கம்பனும் அணிகள் வந்து சேவகம் செய்யும் வரப்பிரசாதம் பெற்றவர்கள்.

ஷேக்ஸ்பியரின் அணிகளைப் போல் கம்பனுடைய அணிகளும் அணியிலக்கணத்திலிருந்து இரவல் வாங்கினவை அல்ல. அகண்ட அநுபவத்தின் பரப்பிலே முனைத் தெழுந்த உபமான வகைகள் ஷேக்ஸ்பியருக்கு உரியன என்று விமர்சகர்களும், ரஸிகர்களும் கூறுவர். அத்தகைய உபமானங்களையும் அணிகளையும் கொண்டுதான் கம்பன் கவிதையும் அப்படி அப்படியே நம் கண்முன் நிறுத்தி விடுகிறது.

.....

மகாகவிகளின் ஏகாக்ரசித்தம் (ஒருமையுள்ளம்) இயற்கையையும், மனித இயற்கையையும், முடியிருக்கும் திரையைக் கிழித்து உண்மையை முக முகமாய்க் கண்டு கொள்கிறது, அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த தரிசனங்களைப் பிறருக்கும் காட்ட உபமானங்களையும் மந்திரச் சொற்களையும் வாரி வழங்குகிறார்கள்."

இந்த உண்மையை விளக்க பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் கம்பனிலிருந்தே சான்றுகள் தருகிறார்கள்.

அசோக வனத்தில் அனுமன் சீதையைக் காணும் காட்சியினை பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் விளக்கிக் காட்டும் முறை அருமையான ரசனையின் எடுத்துக்காட்டாகும். அங்கே வரும் பாடலில் 'இடிதாளம் போட, கோப தேவதை இசை பாடுகிறது.' இந்நூல் ஆக்கப்படும் போது பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் பாடல்களைத் தமக்குத் தாமே அநுபவித்துக்கொண்டு, இந்த ஆய்வுக் கருத்துக்களை மாத்திரம் வெளிப்படையாக, உடனிருந்து எழுதியவரிடம் சொல்லியிருப்பார்களென்றே கருதுகிறேன். அப்பாடல்களையும் இந்தக் கட்டுரைகளில் இடம் பெறச் செய்தல் நலமாகும். பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் கவிதையின் காட்சியையும் ஒசையையும். சேர்த்தே விளக்குகிறார்கள்.

அசோக வனத்தில் சீதை — இராவண சந்திப்பில் வருகின்ற கோபக்காட்சியினை — சீதை, இராவணன், அனுமன் ஆகிய மூவரின் கோபம் — கம்பன் குணச்சித்திரமாக வடிக்கும் ஆற்றலை பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் மிகச் சிறப்பாகச் சொல்கிறார்கள்.

“ஐந்து பாடல்களில் ஓர் அதிசய கம்ப சித்திரம் கம்ப
னுடைய சிறப்பியல்புகளுக்குச் சான்றாகிய ஒரு தனிப் பெருங்
காட்சி... ..

இந்த ஐந்து பாடல்களையும் மீண்டும் மீண்டும் ஒதி அநுபவிக்க
வேண்டும். இடையே சில தினங்கள் வேறு வாக்கியங்களைப்
பார்த்துவிட்டு மீண்டும் படித்து அநுபவிக்கலாம். அப்போது
ரஸிகர்களுக்கு இக் கம்ப சித்திரத்தின் அருமை பெருமைகள்
அதிசயமாகப் புலனாகும் என்பது என் கருத்து..... ”

[“என்றறத்துறை கேட்டாலும்”... .. என்ற பாடல்
தொடங்கி “ஆண்டவாளர்க்கன்”..... என்ற பாடல் முடிய]

வேறு பேசுவானேன்? பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் கம்பனின்
தெய்வமாக்கவியையும் இராமாவதாரம் என்ற அருள் அழகினை
யும் ஒரு சேர, வடிவும், வடிவு கடந்த சத்தியமாகவும் பார்க்
கின்றார்கள். அந்தத் தரிசனத்தை, நம்மையும் காண, அநுப
விக்க அழைக்கிறார்கள். செல்வோமே!

மேதை பி. ஸ்ரீ, அவர்களின் நூலுக்கு அணிந்துரை
எழுதும் தகுதி எளியேனுக்கில்லை. இந்தவுரை அவர்களுக்கு
என் அஞ்சலியின் ஓர் வடிவமே. நெல்லை மாவட்டக் கம்பன்
கழகத் தொடர்பினால் எனக்குக் கிடைத்த உயர்வான பணி.
கழகத்தினருக்கு இரு வகையிலே என் நன்றி. ஒன்று இந்த
அணிந்துரை எழுத வைத்ததற்கு. மற்றது இந்நூலை அவர்கள்
வெளியிட்டு நம் பி. ஸ்ரீ. அவர்களின் குரலை நிரந்தரமாக்கும்
முயற்சி.

இம் முயற்சிகள் அனைத்துக்கும் செஞ்சொற் கவியின்பம்
சேர்க்கும் கம்பனும், அவன் போற்றும் ‘காசில் கொற்றத்து’
இராமனும் துணை நிற்பார்களாக! இதுவே எனது வேட்டல்.

அன்பன்

திருச்செந்தூர் }
20—11—81 }

தி. வைத்தமாநிதி

பி. ஸ்ரீ. ஆசாரியா

(வாழ்க்கை வரலாறு)

பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் திருநெல்வேலி மாவட்டம் தென்திருப்பேரையில் பரம்பரைத் தமிழ்க் குடும்பத்தில் தோன்றியவர். கவி அனந்த கிருஷ்ண ஐயங்காரின் சகோதரர் புதல்வர், இந்து கல்லூரியில் கல்வி கற்றுச் சிறிது காலம் காவல் துறையில் பணி புரிந்தவர். பின் அதனை உதறித் தமிழ்ப் பணியில் ஈடுபட்டார். நெல்லையில் சஞ்சீவி ராவ் என்பவர் நடத்தி வந்த Latent Light Culture என்னும் பத்திரிகைக்குத் தனி வந்தார், பின் செட்டிநாட்டிலிருந்து வெளிவந்த ஒரு பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். கடைசியில் சென்னைவாசியாகித் தமிழ் நூல்கள் எழுதுவதே தொழிலாகக் கொண்டார். இயல்பிலேயே கவிதையை ரசிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். ஆதலின் கம்பரது காவியம் இவரை ஆட்கொண்டதில் வியப்பில்லை. கம்பராமாயணமே தன் முச்சாகக் கொண்டு வாழத் தலைப்பட்டார்; வாழ்ந்து வந்தார். கம்பச்சித்திரம், சித்திர ராமாயணம் என்ற நூல்கள் ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை வாயிலாக வெளிவந்தன. ஆனால் அவை அனைத்தையும் தொகுத்து முழு நூலாகாத பெருங் குறை நிறைவேறுமா என்று தமிழகம் ஏங்கி நிற்கிறது, ஆழ்வார்கள் அருளிய தெய்வீகக் கவிதைகளாகிய திவ்யபிரபந்தங்களில் தோய்ந்து திவ்யபிரபந்த சாரம் என்ற நூலும், ஆனந்த விகடன் மூலமாகவே வெளிவந்தது. தமிழிலக்கியம் அனைத்திலும் தேவாரத் திருவாசகச் சைவப் பிரபந்தங்களிலும் முழு ஆர்வத்தோடு தோய்ந்து அவற்றின் கவிதை நயங்களை விளக்கியுள்ளார். இவரது சிவநேசச் செல்வர்கள் என்ற அந்த நூல் அனைவர் பாராட்டுதலையும் பெற்றுள்ளது. சித்திரத் திருப்பாவை என்ற நூல் ஒன்று ஆண்டாளின் திருப்பாவைக்கு விளக்கம் கொடுத்துப் பாடலுக்கியைந்த சித்திரங்களுடன் வெளிவந்தது. கம்பராமாயணத்தையும், பாரதியையும் பற்றி இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் ஏட்டிலடங்கா. சென்னையிலிருந்து வந்ததும் விட்டலபுரத்தில் தங்கியிருந்து தமது 96 வயதை முடித்த இத் தமிழ் மகன். கடைசி வரை பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்தார். தம் சீரம் இடம் கொடுக்கும் வரை காரைக்குடி கம்பன் விழாவில் பங்குகொண்டார்.

மகாகவி பாரதியுடன் நெருங்கிய நண்பராக இருந்த பெருமை திரு. பி. ஸ்ரீ. அவர்களுக்கு உண்டு. காரைக்குடி திரு. கம்பனடிப் பொடி அவர்களிடம் உயர்ந்த மரியாதையும், மதிப்பும் கொண்டிருந்தார்.

நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகத்தார் அன்னாரை அன்பாகவும், ஆதரவாகவும் இறுதிக் காலம் வரை போஷித்து வந்தார்கள்.

ஸ்ரீ இராமபிரான் அருளாலும், கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பருடைய ஆசியாலும் திரு. பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் தம் வயோதிக காலத்திலும், எந்தவிதக் கவலையும் இல்லாமல் வேண்டிய வசதிகளுடன் சந்தோஷமாகவும், தேக ஆரோக்கியத்துடனும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். படுக்கையில் படுத்து யாருக்கும் பாரமாக இல்லாத நிலைமையில் 28—10—81 அன்று இரவு 7-00 மணிக்கு சிறிது மூச்சுத் திணறல் இருப்பதாகவும், டாக்டரை வரவழைக்கும்படியும், புரவலர் எம். எஸ். சுந்தரம்பிள்ளையைத்தாம் உடனடியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்றும், விருப்பம் தெரிவித்த திரு. பி. ஸ்ரீ. அவர்களை இவர்கள் இருவரும் போய்ப் பார்ப்பதற்குள் பத்தே நிமிடங்களில் திரு. பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் இயற்கை எய்தி விட்டார்கள். நிம்மதியான மரணம். அன்னார் ஆத்மா சாந்தியடைய தமிழ் உள்ளங்கள் எல்லோரும் ஆண்டவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

காரணய கருணைநிறை எதிராசர்
எனுங்குருவின் கவினார் வாழ்க்கைச்
சீரையெலாம் செந்தமிழில் சிறிதளவும்
செயிர்ப்பின்றிச் செகத்தோர் போற்ற
ஆர்வமொடு பத்தியுடன் அரியதொரு
காப்பியமாய் ஆக்கித் தந்தே
பாரதத்தின் சாவித்ய அக்கெடமி
மதித்தளித்த பரிசும் பெற்றார்
உன்னுடைய தமிழறிவின் தமிழ்வாழ்வின்
தமிழ்த்தாயும் உவப்ப நீசெய்
பன்னரிய தமிழ்த்தொண்டின் பண்பையெலாம்
அரசினர்கள் பரக்கக் கண்டே
உன்னமதித் தேயுர மதுரைநக
ரதிலுலகத் தமிழ்மா நாட்டில்
பொன்னுடையும் பொற்கிழியும் நினக்களித்தே
நிலையான புகழும் பெற்றார்

வாழ்க பி. ஸ்ரீ. ஆசாரியா!
வளர்க அவர் புகழ்!

இங்ஙனம்,
சி. பகஷிராஜன், B. A , B. L.,
முன்னாள் தலைவர்,
நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம்.

கம்பன் கழகங்களின் கடமைகள்

1. ஸ்ரீ ராமபிரானின் காசில் கொற்றத்தைப் பேணிக் காப்பது.
2. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனுடைய புகழை வளர்ப்பது.
3. கம்பரது காவியப் பாடல்களைப் பொதுமக்கள் எளிதிற்பெற்றுப் படித்துப் பயன்பெற உதவுவது.
4. ஆங்காங்கே கம்பராமாயணத் தனிச் சொற்பொழிவுகளும், தொடர் சொற்பொழிவுகளும், நடத்துவது.
5. பட்டி தொட்டிகளில் கம்பராமாயண இன்னிசைக் கதா காலட்சேபங்கள் நிகழ்த்துவது.
6. முன்னூவது திட்டத்துக்கு உறுதுணையாகக், கம்பன் பாடல்களைத் தக்க விளக்கங்களுடன் சிறுசிறு நூல்களாக மலிவு விலையில் அச்சிட்டு மக்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வது.
7. பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் கம்பராமாயணப் பாடப் பகுதிகளை அதிக அளவில் போதிக்க ஆவன செய்வது.
8. கம்பச் சித்திரத்தின் நயங்களைப் பிறநாட்டு அறிஞர்களும், வேறு மொழிபேசும் வெளி மாநில மக்களும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் தக்க மொழி பெயர்ப்போடு அச்சிட்டுப் பரப்புவது.
9. வால்மீகி, கம்பன், துளசி - இம்முப் பெருங் கவிஞர்களின் ராமகாதைகளில் காணப்படும் பாத்திரப்படைப்புகளையும் கவி நயங்களையும், கதைப்போக்கின் வேறுபாடுகளையும் ஆராய்ந்து, அவற்றில் கம்பனுக்குரிய உயர்ந்த இடங்களை ரசிகர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவது.
10. கம்பன் காவியத்தில், ஆங்காங்கே பாத்திரங்கள் மூலம் வழங்கும் அறிவுரைகளை மக்கள் மனத்தில் பதிய வைத்து, அதன் மூலம், ஒரு நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க முயல்வது.

11. கம்பன் தன் காவியத்தில் காட்டியுள்ள அன்றைய கோசல நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும், அறநெறியையும், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டையும் எடுத்துக்காட்டி, அத் தகைய வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றாததே இன்றைய மக்களின் அமைதியற்ற அவலநிலைக்குக் காரணம் என்பதை எடுத்துரைத்துக் கம்பன் காட்டிய வாழ்க்கை முறையைப்போதிப்பது.

12. இன்றைய அரசியலையும், ராமராஜ்ய அரசியலையும் ஒப்பிட்டு இன்றைய அரசியலில் காணப்படும் சீர் கேடுகளைச் சுட்டித் திருத்தமான ராமராஜ்ய அரசியல் வழி முறைகளைக் கூறி ஸ்ரீ ராமராஜ்யத்தின் பெருமையை மக்களிடையே பரப்புவது.

13. மேல்நாட்டுக் கவிஞர்களாகிய ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், வேர்ட்ஸ் வொர்த், மில்டன், ஷெல்லி போன்றரின் காவியப் படைப்புகளையும் கம்பனது காவியப் படைப்புகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து, அவற்றுள் கம்பன் காவியப் படைப்பின் உயர்வைச் சொற்பொழிவுகள் கலந்துரையாடல்கள் மூலம் ரசிகர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுவது.

14. கம்பன் காவியத்திற்கும் அதன் பாத்திரப்படைப்புகளுக்கும் இழுக்கு நேராத முறையில் பட்டி மன்றங்கள், வழக்காடு மன்றங்கள் மூலம் கம்பராமாயணப் புகழைப் பரப்புவது.

15. பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மாணவர்க்குக் கம்பனில் பரிசுக் கட்டுரைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டிகள் நடத்திக் கம்பனை வளர்ப்பது.

16. கம்பன் பெயரில் டிரஸ்ட் ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் ஏழை மாணவர்க்கு உதவி செய்து பொது நலச் சேவை செய்வது.

17. மேலே கூறிய டிரஸ்டுகளின் மூலம், ஏழை எளிய வர்கட்கு மருத்துவ வசதி, குடிநீர் வசதி போன்றவற்றைச் செய்வது.

18. உலக அரங்கில், கவிஞர்களின் தலைமைப் பீடத்தில் கம்பனை அமர்த்துவது.

19. தாய் நாட்டில் மட்டுமின்றி, உலகம் முழுவதும் கம்பன் கழகங்கள் அமைக்க ஆவன செய்வது.

20. கம்பனேத்தான் கற்கவேண்டுமென்ற குறுகிய மனப் பான்மையில்லாமல் ஏனைய தமிழ்க் காப்பியங்களையும் படித்து அவற்றில் காணப்படும் நயங்களைக் கம்பனின் காவிய நயங்களோடு ஒப்பிட்டு மகிழ்வது.

21. கம்பன் கழகங்களில், நூல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்தி, அறிஞர் பெருமக்களின் ஆய்வுப்பணி வளர்ச்சிக்கும் பொது மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்தரும் வகையில் நடத்துவது.

22. அவ்வப்போது கழக உறுப்பினர்கள் தனியாகவோ, கூட்டாகவோ இராமாயணத் தொடர்புடைய தலங்களுக்குச் சுற்றுலாப் பயணம் சென்று, கம்பராமாயண அடிச்சுவடுகள் என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, அதனால் ஏற்படும் அனுபவங்களைச் சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவோ, புத்தக வடிவில் அச்சிட்டளிப்பதன் மூலமாகவோ, மக்களிடையே கம்பன் புகழைப் பரப்புவது.

23. ஜாதி மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உன்னத சமுதாயத்தை அமைக்கும் நோக்கினைக், கம்பன், தன் பாத்திரப் படைப்புகள் மூலம் எவ்வாறு அழுத்தமாகக் காட்டியுள்ளான் என்பதை மக்களிடையே விளக்கிக் காட்டுவது.

24. தமிழ்ப் புலவர்களுக்கும், கவிஞர்களுக்கும் முதுமைக் காலத்தில் கைகொடுத்து உதவுவது.

25. பழந்தமிழ்ப் புலவர்களால் ஆக்கப்பட்டு, அச்சுக்கு வராமல், நெடுங்காலமாக ஏட்டுச் சுவடிகளிலேயே காணப்படும் சிறந்த இலக்கிய நூல்களை ஆராய்ந்து நல்ல முறையில் அச்சேற்றி வெளிக்கொணர்வது.

26. தமிழ் நெடுங்கணக்கெழுத்துக்களில் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட வரிவடிவ வேறுபாடுகள் பற்றியும், இன்றைய தமிழக அரசு செய்துள்ள எழுத்து மாற்றங்களால் ஏற்படும் நன்மை தீமைகள் பற்றியும் ஆராய்வது.

27. கம்பனுக்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்றிக் காலஞ் சென்ற பெருமக்களாகிய திருவாளர்கள் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான், S. வையாபுரி பிள்ளை, வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், வ. வே. சு. ஐயர், பாரதியார், ராஜாஜி, கல்கி, R. P. சேதுப்பிள்ளை, இராய. சொக்கலிங்கம் போன்றவர்கட்கு விழா எடுத்து, அவர்கள்

தொண்டினை மக்கள் உணருமாறு சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் வெளியீடுகள் மூலமாகவும் பணி புரிவது.

28. அஃதேபோன்று இன்று நம்மிடையே வாழ்ந்துவரும் கம்பராமாயணத் தொண்டர்களாகிய திரு. கம்பனடிப்பொடி, திரு. மு. மு. இஸ்மாயில், திரு. K. பட்சிராஜன், திரு. தி. சு. ஆறுமுகம் போன்றவர்களுடைய சேவையைப் போற்றும் வகையில் அவ்வப்போது பாராட்டுக் கூட்டங்கள் நடத்துவது.

29. திருக்கோவில்களிலும், மற்றும் வேறுபல இடங்களிலும் காணப்படும் பண்டைய கலாசார நினைவுச் சின்னங்களாகிய சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றை ஆராய்வதும் பேணிக் காப்பதுமாகிய பணியினையும் இயன்ற வரை இயற்றுவது.

30. கம்பன் பெயரால் வழங்கப்படும் இதர நூல்களாகிய சாஸ்வதி அந்தாதி, சடகோபரந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலை எழுபது போன்றவை கம்பனால் எழுதப்பட்டனவா அல்லவா என்ற சர்ச்சைக்கு விடைகாணும் முறையில், அவற்றை நன்கு ஆய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிவு காண முயல்வது.

31. மற்றும் கம்பனால் பாடப்பட்டதாகப் பேசப்படும் தனிப்பாடல்களை ஒன்று சேர்த்து அவற்றிலுள்ள நினை குறைகளை ஆராய்வது.

32. கம்பனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் தெளிவுகாணும் வகையில் அவன் பிறந்த ஊர், வருடம், மாதம், நாள், மதம், குலம், தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், சமகாலப் புலவர்கள், மன்னர்கள், வள்ளல்கள் போன்றவை குறித்து முனைந்து ஆராய்வது.

33. சடையப்ப வள்ளல் தமிழுக்கும் தமிழ்ப் புலவருக்கும் அள்ளியள்ளி வழங்கியவரென்பது உண்மையாயின கம்பரையன்றி வேறு எவ்வெப்புலவர்கள் அவரைப் பாராட்டிப்பாடியுள்ளார் என்பதுபற்றி ஆராய்வது.

இவைபோன்று இன்னும் எத்தனையோ நற் செயல்களுக்குக் கம்பன் கழகங்கள் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு, மக்களுக்கும் மொழிக்கும் நாட்டுக்கும் சேவை செய்யின் அச் சேவை பரம்பொருளுக்குச் செய்த சேவையாக அமையுமென நம்புகின்றோம்.

கம்பன் வாழ்க!

கம்பன் புகழ் வாழ்க!!

உன்னித் தமிழ் வாழ்க!!!

நான் ரசித்த கம்பன்

கம்பசித்திரங்கள்

கம்பராமாயணம் ஒரு சித்திரச்சாலை என்று சொல்லத் தக்கது.

கம்பராமாயணத்தைக் கம்பசித்திரம், கம்ப நாடகம் என்றும் கூறுவர். இது பொருத்தமே. கம்பன் சுமார் 1100 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவன், இராமாவதாரம் பாடியவன். தன் கவிதையுள்ளத்திலே தான் கண்ட காட்சிகளை அப்படியே சித்திரித்துள்ளான்.

கும்பகோணத்திலிருந்து சுமார் 18 மைல் தூரத்திலே தோழுந்தூர் என்ற ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அதன் சரியான பெயர் திருவழுந்தூர். (திருஅழுந்தூர்) என்பதே. அழுந்தை என்று திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்திலே பாடியுள்ளார். அவ்வூரில் கம்பன்மேடு என்று ஒரு இடம் இருக்கிறது. அங்கே தான் கம்பன் வீடு இருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரப் பதிகத்திலிருந்து இது (அழுந்தூர்) வேதகோஷம் நிரம்பிய ஊர் என்று தெரியவருகிறது.

கம்பன் காலத்திலே இவ்வூர் வடமொழிப் பயிற்சியும், தமிழ்ப் பயிற்சியும் கலந்து காணப்பட்டது என்று தெரிகிறது, சைவமும் வைணவமும் சமரசமாகக் கலந்து குலாவின.

திருவழுந்தூருக்கு வடக்கே சுமார் ஆறு மைல் தூரத்தில் வெண்ணை நல்லூர் இருக்கிறது. கம்பனை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலைத்தான் சடையப்ப முதலியார் என்கிறார்கள்.

அந்தக் கிராமத்திலே ஒரு குளம். அக்குளத்தையும் அந்த ஊரையும் சடையப்ப வள்ளலையும் ஒருங்கே சிறப்பித்துக் கம்பன் பாடியிருப்பதாக ஒரு பாட்டு:—

“மோட்டெருமை வாவிபுக, முட்டுவரால் கன்றென்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணையே — நாட்டில்
அடையா நெடுங்கதவும், ‘அஞ்சல்’ என்ற சொல்லும்
உடையான் சரராமன் ஊர்.”

சரராமன் என்பது சடையப்பவள்ளலைக் குறிக்கும் தாஸ்ய நாமம். தாஸ்ய நாமம் என்றால் வைணவர்கள் தாங்கள்

தாசர்கள் (அடியவர்கள்) என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்காகச் சூட்டிக்கொள்ளும் பெயராகும்.

கம்ப நாடகம் என்றால் பிரபஞ்ச நாடகம் தான். இந்த நாடக மேடையிலே 'பாடும்' பாத்திரங்கள், 'ஆடும்' பாத்திரங்கள் என்று வருவன எல்லாம் நாம் பார்க்கக்கூடிய உயிர்ச் சித்திரங்களே,

சித்திரக் கலையாகவும், நாடகக் கலையாகவும் ஒருங்கே காட்சிதரும் கம்பராமாயணத்தின் மூலமாகக் கவிதைப் பேரின் பத்தை அனுபவிப்பது தமிழராய்ப் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் கடமையும், உரிமையும் பாக்ஷியமுமாகும்.

இரு தோழர்

பூஞ்சோலையில் ஒரு மணி மண்டபம். அங்கு அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? ஒருவன் முகத்திலே பிரபுத்வம் தாண்டவமாடுகிறது. மற்றவன் முகம் கவித்வ சக்தியால் ஜொலிக்கிறது. இருவரும் மௌனமாகவே இருக்கிறார்கள்.

கவிஞனுக்கு உலக நினைவு இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. இவன் உள்ளம் தியான வாசலை மெள்ளத் திறந்து கொண்டு போய் இராமாயண உலகிலே எங்கேயோ உல்லாச யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கிறது. அருகில் நண்பன் இருப்பதும் தெரியவில்லையே!

பிரபு பக்குவமாகக் காய்ச்சிய பாலை ஒரு பொற்கிண்ணத்திலே வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறார் ஆவலோடு. கவிஞன் மெள்ள விழித்துக் கொள்ளுகிறான். அந்த நெட்டைப் பகற்கனவுகளிலிருந்து பிரபு கொஞ்சம் குரலில் "உடம்பிலே உயிர் பற்றி நிற்க வேண்டுமல்லவா? இந்தப் பாலைக் கொஞ்சம் பருக வேணும்" என்று தாய்போல ஊட்டப் பார்க்கிறான்.

கவிஞன் சுழந்தைபோல் இளநகை அரும்பி "அன்பரே, பால்தானா? அமிர்தமாயிருக்கிறதே!" என்கிறான். அந்தப் பிரபு வைத்தான்,

பற்ற அரும்பால் அமுதனித்தும்

பகைத்த வறுமைப் பயந்தீர்த்தும்

கற்ற முதல்நூல் திருவழுந்தூர்க்

கம்பன் தழையக் கருணைசெய்தார்,

என்கிறது சோழ மண்டல சதகம். வறுமைப் பயம் இருந்தால் கம்பராமாயணம் என்ற சித்திரசாலையை இன்று நாம் கண்டு களிக்க முடியுமா?

ஓர் அபூர்வ 'முலிகை' கம்பன் என்ற மேதா விலாசம். இந்த முலிகைக்கு மழை வேண்டும். ஆனால் அதிக மழையும் ஆகாது. அதிக வெயிலும் கூடாது. அப்பேர்ப்பட்ட முலிகை தழையத்தவம்கிடந்து காலம் பார்த்துக் கருணைபொழிந்த மேகம் என்கிறார் சடையப்பவள்ளலைச் சதக ஆசிரியர்.

சடையப்பனுடைய வள்ளன்மை கதை கதையாய்த் தழைத்திருக்கிறது. காவேரி தீர்த்தத்திலே அந்த வள்ளலுக்கு எத்தனையோ கிராமங்கள்! அவ்வளவு செல்வத்திற்கும் 'தரும கருத்தா' வாக வாழ்ந்தவனை 'தருமதேவதை' யாகவே மக்கள் போற்றத் தொடங்கினார்கள். தமிழகத்தோடு நின்றுவிடவில்லை அவனுடைய தருமமும் வள்ளன்மையும்.

இலங்கை என்ற சிங்களத் தீவில் கண்டி நாட்டிலே பரராஜசிங்கன் ஆட்சியில் கொடியபஞ்சம் வந்ததும், சடையப்ப வள்ளல் 'இலங்கை, தமிழ்நாடு என்ற பேதம் பரராட்டாமல் ஆயிரம் மரக் கலங்களில் நெல் அனுப்பிப் பஞ்ச நிவாரணம் செய்தானும். நன்றி மறவாத பரராஜசிங்கன் நமது வள்ளலை நெஞ்சார வாழ்த்திப் பாடியதாக ஒரு செய்யுள்.

இரவு நண்பகல் ஆகில் என்? பகல்
 இருள் அரு இர(வு) ஆகில் என்?
 இரவி எண் திசை மாறில் என்? கடல்
 ஏழும் ஏறி லென்? வற்றில் என்?
 மரபு தங்கிய, முறைமை பேணிய
 மன்னர் பேரகில் என்? ஆகில் என்?
 வளமை இன்புறு சோழ மண்டல
 வாழ்க்கை காரணம் ஆகவே,
 கருது செம் பொனின் அம்பலத்தில், ஓர்
 கடவுள் நின்று நடிக்குமே!
 காவிரித்திரு நதியிலே ஒரு
 கருணை மாமுகில் துயிலுமே!
 தரு உயர்ந்திடு புதுவை யம்பதி
 தங்கு மானிய சேகரன்
 சங்கரன் தரு சடையன் என்றொரு
 தருமதேவதை வாழவே!

தருமதேவதையே சடையன் என்ற வடிவம் தாங்கிய சங்கரமுதலியாரின் தவப்புதல்வனாகப் பிறந்து விட்டதாம் “யார் இருந்தால் என்ன? எது எப்படிப் போனால் என்ன? இந்தத் தருமதேவதை சோழமண்டலத்திலே தருமப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டபின், நடராஜா, ஸ்ரீரங்கராஜா என்ற ‘அந்த இரண்டு பரதேவதைகளுக்குத் தான் என்ன கவலை? கவலையிருந்தால் உறக்கம் பிடிக்குமா? அந்த ஆனந்த நடனம்தான் தடைபெறுமா?” என்றெல்லாம் தன் இதயம்பட்ட பாட்டை அப்படியே காட்டுகிறான் கண்டி ராஜா, தன் நாட்டிலே பசிப்பிணி போக்கிய வள்ளலுக்கு.

இத்தகைய ‘தரும தேவதை’ கம்பனுக்குப் பொருளுதவி செய்ததில் ஆச்சரியமில்லை. கம்பன் தழையும்படி தன்னையே அவனுக்கு உதவிய அந்த அன்பும் நட்புக் காதலும் உள்ளபடி அதிசயமானவைதாம். வள்ளலும் அருங்கலை வினோதன். கம்பனாது கவியுள்ளம் அத்தகைய ரசிகனையே தேடித் தவித்திருக்கவேண்டும். எனவே இருவரும் உயிர்த்துணைவராயினர்

கம்பன் பாடிய அதே குளத்திற்கு அருகில் சடையப்பனுக்குச் சொந்தமான ஒரு பூஞ்சோலையிருந்ததென்றும், அந்தச் சோலையிலே நண்பர்கள் இருவரும் அளவளாவிப் பொழுது போக்குவார்கள் என்றும், அங்கு ஒரு மண்டபத்திலே கம்பன் அமர்ந்து கவிதைக் களவு கண்டுகொண்டிருப்பான் என்றும் கற்பனை செய்து கொள்ளலாம்.

விருந்தும் எதிர்விருந்தும்

அந்தச் சோலையிலே நண்பர்கள் விருந்துண்டு மகிழ்வார்கள் என்று ஊகிக்கலாம். சடையப்பன் பாலும் தேனும் பழங்களுமாகக் கொணர்ந்து வைத்து “இந்தத் தேனை ருசி பார்க்கவேணும், இன்னும் கொஞ்சம் பால் சாப்பிடலாமே. இதோ வாழைப்பழம்; அதோ கொம்பிலே கனிந்த மாம்பழம்; இந்தப் பலாச்சுளைகளையும் கொஞ்சம் சுவைத்துப் பார்க்கலாம்” என்றெல்லாம் உபசரிப்பான். கம்பனும் எதிர் விருந்தாகக் கவியமுதம் பொழிந்து அன்பனை மகிழ்வித்திருப்பான். சில தினங்கள் சந்திக்கவில்லை என்றால் சடையப்பனுக்கு ஒரே ஏக்கம் பிடித்துவிடும்.

அப்படி ஒரு சமயம் நண்பர்களுக்கிடையே ஒரு நீண்ட காலப் பிரிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. இயற்கை மோகினியின் காதலால் அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்த போதே வெண்ணை நல்லூரின் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. அந்த விருந்துகளும், பேரன்பும் அப்படியே இழுக்க, விரைந்து வந்து விட்டான் கவிஞன்.

கம்பனைக் கண்டதும் சடையப்பன் கண்களில் நீர் பெருகியது. “என்னை மறந்து விட்டாயே! எப்படித்தான் மனம் வந்ததோ?” என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டுவிட்டான். அவ்வளவு தான். கவிஞன் உள்ளமும் நீராய் உருகிப் போயிற்று. அந்த உருக்கத்திலே பிறந்த பாட்டு.

“ஆன்பாலும் தேனும் அரம்பைமுதல் முக்கனியும்
தேம்பாய உண்டு தெவிட்டுமனம் — தீம்பாய்
மறக்குமோ? வெண்ணெய் வருசடையா கம்பன்
இறக்கும்போ தேனும் இனி”

“நீர் அளித்த தேனும் பாலும் பழங்களும், நான் போன இடங்களில் கிடைத்த தேனையும், பாளையும் முக்கனிகளையும் போலவா இருந்தன.” உண்ட உடம்பெல்லாம் தித்திக்க, உள்ளமும் தித்திக்கும்படி, இங்கே நீர் அன்புடன் கலந்து அளித்த தெவிட்டாத விருந்துகளை மறக்கமுடியுமா? கம்பன் இறக்கும் போதும் “அந்த மறதி” ஏற்படுமோ?” என்று அந்தக் குழந்தையுள்ளம் உருகி அப்படியே பாட்டாக வந்துவிட்டது.

கம்பன் வீட்டிலே ஒரு கல்யாணம். உற்றாரும் ஊராரும், அன்னியர்களும், எத்தனையோ பிரபுக்களும், கவிஞர்களும், அரசர்களும் கூடியிருந்தார்கள். சற்றுக் காலம் தாழ்த்து வந்த சடையப்பனுக்கு மணப்பந்தலில் வசதியாக உட்கார இடமில்லை. எங்கேயோ ஒரு மூலையில் ஒதுங்கியிருந்தான்! அப்போது கம்பனுடைய மனைவி “அண்ணாவை அங்கேயா வைப்பது?” என்று கேட்டுவிட்டாள். அது கேட்ட கம்பன் “வைக்கும் இடம் தெரிந்து வைப்போம்;” என்று பதில் சொல்லி விட்டான். இதனால் தான் தன் உயிர்த்துணைவனான வள்ளலைக் கம்பன் தான் பாடிய இராமயணக் காவியத்தில் முக்கிய இடங்களில் ஏற்றமாக வைத்துப் பாடியிருக்கிறான் என்பர்.

கம்பன் போன வழி

கம்பன் கவியரசென்று பிரசித்தி பெற்றதும், முன் போலத் தனியாகக் கால்நடையாகப் போவதில்லையாம். ஒரு அரசனைப் போல் ஆடம்பரமாகப் போவானும். சடையப்பன் அன்புடன் அளித்த நவரத்தின கண்டி கழுத்திலே, சோழன் உவந்தளித்த வயிரக் கடுக்கன்கள் காதிலே, ஏகம்பவாணன் என்ற சீடன் புகழ்ந்து அளித்த மோதிரங்கள் விரல் நிறைய. இப்படி யெல்லாம் “டால்” வீச, சினம்பாம் (பட்டு) தரித்துப், பாண்டியன் கொடுத்த தந்தப் பல்லக்கிலே யாத்திரை போவானும் — வெண்சாமரம் வீச, சின்னம் ஊத மற்றும் பல. விருது களுடன், பெருங்கூட்டம் தன்னைச் சூழ்ந்துவரும்படி.

இந்தக் கூட்டம் போகிற — வருகிற — வழியெல்லாம், அங்கங்கேயுள்ள சோலைகள், தோப்புகள், கொல்லைகள் கழனிகளிலிருந்து வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தடையே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட நஷ்டங்களைத் தமிழ்நாட்டு முவேந்தர்களான சேர, சோழ, பாண்டியர்களும் — மற்ற அரசர்களும் கூட — குடிகள் தங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நிலவரியிலிருந்து கழித்துக் கொள்வார்கள். “கம்பன் போன வழி கண்டு களித்தது இவ்வளவு” என்று அதிகாரிகள் கணக்கிலே எழுதி விடுவார்களாம். இதனால் “கம்பன் போன வழி” என்பது ஒரு பழமொழியாக வழங்கத் தொடங்கியது என்பர்.

அப்படியெல்லாம் அன்று கம்பன் போன வழி இன்று நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் கவிதையில், கம்பன் போன வழியை இன்றும் நாம் கண்டு கொள்ளலாம். அந்த வழியை மட்டுமா? கவிதை மிதக்கும் விழிகளோடு கூடிய முகத்தையும் தான்! அந்த ஆபரணங்களோடு கூடிய படாடோபக் கம்பனையல்ல; ஆபரணங்களுக்கெல்லாம் மேலாகச் சுடர் வீசும் — மேதா விலாஸம் பொருந்திய — கம்பீரமான ஒரு முக மண்டலத் தைப் பார்ப்பது போலத் தோன்றுகிறது கம்ப நாடகத்திலே. அது மட்டுமா? அந்த முகத்தோடு அகத்தையும் பார்க்கிறோம்.

காவிய முகப்பிலே

தன்னுடைய சித்திரச்சாலையை ஒரு காவிய மாளிகையாக — ஒரு காவிய அரண்மனையாக — காவிய நாயகனாகிய இராமனுக்கு ஏற்ற ஒரு காவியப் பூங்கோயிலாக — அமைக்க

ஆசைப்பட்டது கவியுள்ளம். அத்தகைய இலட்சிய ஆசை இழுத்துப் போன வழிதான் உள்ளபடியே “கம்பன் போனவழி” எனினும் அந்த லட்சியத்தை நினைத்துப் பார்க்கும் போது, தன் காவிய முயற்சியெல்லாம் விளையாட்டுப் பிள்ளைகள் வீடு கட்டி விளையாடும் கதைதான் என்கூடச் சொல்ல முடியாதே என்று தோன்றுகிறது கம்பனுக்கு. அந்தப் பிள்ளைகள் சுண்ணாம்புக் கட்டியையோ, கரித்துண்டையோ எடுத்துக் கோடுகள் கீறி, அந்தக் கீறல்களையே வீடு என்று பாவித்துக் கொள்ளும் கதைதான்! என்றெல்லாம் அந்தக் குழந்தை முகம் நம்மிடம் கொஞ்சி உரையாடப் பார்க்கிறது, — காவிய மாளிகையின் முகப்பிலே — முன் வாசற் சோலையில் நாம் அடி எடுத்து வைத்ததும்.

அந்த விளையாட்டுக் குழந்தைகள் “வீட்டுக்குப் படுக்கையறையும் வேண்டாமா?” என்று யோசிக்கின்றனவாம். அதற்கும் கீறல் தான்! நடன மண்டபமும் இருந்தால் நல்லது தானே! அதற்கு இன்னும் சில கீறல்கள்! அதே கீறல்கள் நடனசாலையோடு கூடிய மாளிகையாகவும் தோன்றினிடும், அவர்கள் மனோபாவத்திலே! ஏன் அழகான அரண்மனையாகவும் தோன்றக் கூடுமே! இப்படி யெல்லாம் குழந்தைகளின் மனத்தில் படுவது போலத்தான் என் கவிகளும் ஒரு காவிய மாளிகையாகப் படுகின்றன, என் மனோபாவத்திலே!” என் கிருஷ்ண கவிஞன்.

கம்பனும் இராமாநுஜரும்

கம்பனுடைய இந்தப் பெரும் பணிவு ராமானுஜரைக் குறித்து வழங்கும் கதை ஒன்றை ஞாபகப்படுத்துகிறது. ஒரு நாள் ஸ்ரீரங்கத்து வீதியில் சிறு பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது, அவர்களில் ஒருவன் சில கோடுகளைத் தரையில் கீறி “இதுதான் கோவில்” என்று சொன்னான். (ஸ்ரீரங்கத்துப் பிள்ளைகளல்லவா? விளையாட்டிலும் பக்தி தான்) வேறொருவன் வேறொரு கோடு கீறி “இதுதான் பெரிய திருமண்டபம்” என்றான். அதே சமயத்தில் அங்கே ராமானுஜர் வந்து சேர்ந்தார். “இதோ உம்முடைய பெருமாள்” என்று காலால் கீறிக் காட்டினார்களாம் சிறுவர்கள். பெரியவர் நமஸ்காரம் செய்தாராம் வெகு விநயமாக. சிறு பிள்ளைகள் விளையாட்டிலும் சித்தாந்த உண்மை கண்டார் ராமானுஜர்.

அத்தகைய வீனையாட்டிலே கம்பன் காவிய உண்மை கண்டான்,

கம்பன் ஒரு சமயம் யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த போது, வழியிலுள்ள ஒரு பெருமான் கோவிலுக்குத் தனியாகப் போயிருந்தானும். அங்கே “நாருயனாய நம” என்று சொல்லிக் கொண்டு பலரும் சரஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து சரணுகதி பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். தேங்காய், பழம், பணம் முதலான காணிக்கைகளும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கம்பனே அப்படி ஒன்றும் செய்யாமல் சுமமா நின்று கொண்டிருந்தானும்.

அவர்களில் சிலர் இவனை நோக்கி, “ஏனையா இப்படி நின்று கொண்டிருக்கிறீர்? காணிக்கை இல்லாவிட்டாலும் நாராயண மூர்த்தியின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க லாகாதா?” என்று கேட்டு விட்டார்களாம். அதற்குக் கம்பன் பெரும் பணிவோடு விடையாகக் கூறிய பாட்டு:

“நாராய னாய நமவென்னும் நன்னெஞ்சம்
பாராளும் பாதம் பணித்தேத்து மாறறியேன்
காராளும் மேனிக் கருணா கரமூர்த்திக்(கு)
ஆரா தனையென் அறியாமை ஒன்றுமே”

“நாராயணன் என்றால் எங்கும் வியாபித்திருப்பவன் லவா? அவனுடைய (அருளுக்கு அறிகுறியான) பாதமே உலகத்தை யெல்லாம் வியாபித்து ஆண்டு கொண்டிருப்பதாக ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்! அப்பேர்ப்பட்ட பாதத்தை அந்த ஞானிகள் எப்படி வழிபடுகிறார்களோ, அந்த வழி எனக்குத் தெரியவில்லையே!” என்கிறான் கம்பன். எங்கும் நிறைந்த “அந்தப் பாராளும் பாதத்தை” எங்கே நின்று எப்படிக்கும்பிடு டுவது? — என்று தெரியாமல் திகைத்துத்தான் அப்படி நின்று கொண்டிருந்தானும். கண்ணனுடைய விஸ்வரூபம் கண்ட அர்ச்சகன் பட்டபாடு படுகிறது கம்பனுள்ளமும்.

சிறு பிள்ளைகள் காலால் கீறிய பெருமானைத் தரிசித்துப் போகும்படி ராமாநுஜரைத் தூண்டிய அந்தப் பணிவுதான் கம்பன், பெருமானைத் தரிசிக்காமல் அவனது தியான சிந்தனையைத் தூண்டியது.

இந்தவிதமான தன் அறியாமையை அறிந்து கொண்ட கவிஞன், பாராளும் “பாதம் பணிந்தேத்தும்” வழி தெரியா

விட்டாலும் அந்த மூர்த்திக்கு “என்னுடைய அறியாமையாகிய காணிக்கையைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்” என்கிறான்,

சாக்ரடீஸ் என்ற கிரேக்க ஞானியும் கம்பனைப்போல் “எனக்கோ ஞானம் என்பது கொஞ்சமும் இல்லை!” என்றும் நான் “அறிஞன் இல்லை” என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சாக்ரடீஸை (ஸோக்ரதர் என்பார் ராஜாஜி) The first Martyr to intellectual liberty — அதாவது அறிவுத் தாகத்திற்கு முதல் பிராணத்தியாகி — அதாவது அறிவுச் சுதந்திரத்தை ஒரு தெய்வமாகப் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்து வைத்தவன் என்று கூறலாம். அறியாமையை அறிவிப்பதே அறிவு ஆகும். அதுதான் அறிவின் வரையறை அல்லது விளக்கம்.

கம்பனையும் “கல்வியிற் பெரியவன்” என்று போற்றி ஞர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கம்பன் “எனக்குக் கொஞ்சமும் ஞானம் இல்லை, என் அறியாமை ஒன்றே நான் கருணாகர மூர்த்தியாகிய பகவானுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கக் கூடியது” என்கிறான். இதை நாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அறியாமையை அறிவிப்பது அறிவு என்பது தானே கிரேக்க ஞானியான சாக்ரடீஸின் கொள்கை? அப்படித்தான் தமிழ் ஞானியான திருவள்ளுவரும் அபிப்பிராயப் படுகிறார்.

“அறிய அறிய, அறியாமையைத்தான் காண்கிறான் அறிவாளி” என்று தமிழர்களின் பொது வேதமாகிய திருக்குறளில் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார் திருவள்ளுவர்.

சமீபத்தில் ஆங்கில நாட்டின் ஆஸ்தான கவியாக விளங்கிய அறிஞர் ஒருவரும். “நான் யார்? இருட்டிலே அழுது கொண்டிருக்கும் ஒரு குழந்தை. ஒளி வேண்டி அழுது கொண்டிருக்கும் ஒரு குழந்தை. அழுகை தவிர வேறு பாஷையே தெரியாத குழந்தை” என்று பாடியிருக்கிறார்.

இராமாயணம் பாட உத்தேசிக்கும் கம்பனுடைய மன நிலையும் இதுதான். இந்த நிலையைத்தான் முக்கியமாக, வாழ்க்கையிலும் கவிதையிலும் ‘கம்பன் போனவழி’ என்று சொல்லலாம்.

4. அரங்கேற்றம்

“ஒரே ஊரில் ஒரு பூனை. அந்தப் பூனைக்குப் பாலின் ருசி தெரியாமல் இருந்தது. அந்த ஊர்ப்பெண்கள் அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகப் பாலை முடி வைத்திருந்தார்கள்” என்று கம்பன் ஒரு குட்டிக்கதை சொல்ல ஆரம்பிக்கிறான், தன்னுடைய இராம கதையைக் கேட்க ரஸிகர்களும், கவிஞர்களும், கலைஞர்களும், பக்தர்களும் திரண்டு வந்திருந்த சபையிலே.

பூனைக் கதை

“அந்தப் பூனை ஒரு சமயம் பாலின் ருசியைத் தெரிந்து கொண்டது, யாரோ ஒரு பாட்டியின் சொற்ப அஜாக்கிரதை யால். பிறகு முன்னிலும் சமர்த்தாகி விட்டார்கள் வீடுகளில் எல்லாம். அது முதல் பூனை ‘எங்கே பால் கிடைக்கும்? எங்கே எங்கே! என்று ஏங்கிப் போய் அங்கு மிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தது” என்று கதையைத் தொடர்ந்து சொல்கிறான் கவிஞன். சபை அந்தக் கதையையும், பால் நிலாப்பொழிவது போல் கருணை பொழிந்த அந்த முகத் தோற்றத்தையும் ஆவலாகப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“அந்தப் பூனை அப்படிப் பாலைத் தேடித் தேடி எவ்வளவு காலமாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்ததோ? பாவம்; ஒரு நிமிஷமே ஒரு யுகம் போலிருக்கவேணும்... கடைசியில் அதற்கு எங்கேயாவது பால் கிடைத்ததா? ஏன்? எப்படியோ ஒரு பாற்கடலையே கண்டுபிடித்து விடுகிறது அந்தப் பூனை!” என்று கொஞ்சம் நிறுத்துகிறான் கம்பன். அப்போது அந்தக் கண்களிலே அலையெறிந்த வியப்பும் ஆசையும் பயபக்தியும் முகமெலாம் படர்ந்து சபையை அப்படியே வசீகரித்து விடுகின்றன.

கதை மேலும் தொடர்ந்து செல்லுகிறது. “செங்குத்தான ஒரு பாறை மேலிருந்து பார்க்கிறது பூனை. அலைகள் ஈலைபோல வந்து மோதுகின்றன. என்ன ஓசை! ஆ, என்ன உயரம்! அந்த ஒரு அலைபோதுமே இந்தப் பிராணியை இருந்த இடம் தெரியாமல் இழுத்துக்கொண்டு போவதற்கு! எனினும் அந்தப் பூனை அந்தக் கடலுக்குள் இறங்கிப் பாலைக் குடிக்க ஆசைப்படுகிறது. என்ன! அந்த பாற்கடல் முழுவதையும் குடித்துவிடவேண்டுமென்றே ஆசைப்படுகிறது ‘இதோ நக்கிப்

பருகிவிடுவேன், ஒரு துளியும் மிச்சம் விடாமலே! என்று துணிந்து இறங்கப் போகிறது” என்று கதையை முடிக்கிறான்! என்ன ஆசை! என்ன ஆபத்து!

ஆம் கம்பனுடைய மனக்கண்முன் அலைமேல் அலையெறிந்து பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது ஒரு பாற்கடல் போல, இராமகதை என்ற அந்த வீர சரித்திரம்.

ஓசை பெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு பூசை முற்றவும் நக்கு புக்கென ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன் மற்று இக் காகில் கொற்றத்து இராமன் கதை அரோ.

ஓ-சை என்று தொடங்கிய கம்பன் “ஓசை பெற்று உயர் பாற்கடல்” என்று பாடியதும் ‘ஓ’ என்று கோஷிக்கும் கடல் உயர்ந்து வரும் அலைகளோடு கண் முன் தோன்றி விட்டது சபையோர்க்கு. “ஆ-சை பற்றி என்று பாடும் போது ‘ஆ’ என விழுங்குகின்ற அந்த ஆசை ஞாபகத்துக்கு வந்து விட்டது. பாட்டின் சப்த ஜாலம், அந்த அலைபட்ட பாற்கடல் ஓரத்துப் பரறை மேல் பூனையைப் பிரத்யட்சமாக்கி விட்டது; அவ்வளவு ஆசையோடு கவிஞன் தனக்கு எதிரே கண்ட அந்த இராமாயணக் கடலையும் பிரத்யட்சமாக்கி விட்டது சபைக்கு எதிரே!

தெய்வக் கதையும் தெய்வக் கவிதையும்

கம்பன் இளமையில் ஒரு சமயம் இராம கதையின் ருசியைக் கண்டு கொண்டான் என ஊகிக்கலாம். அதை அவனால் மறக்கவே முடியவில்லை. வயது ஆக ஆக வால்மீகி இராமாயணத்தின் கவிச்சுவையையும் அறிந்து அனுபவித்து வந்தான் என ஊகிக்கலாம்.

தங்கமும் ஜிகிஞாத்தகடும்

வான்மீகியின் தெய்வக் கவிதையில் ஊறிக் கிடந்த உள்ளம் தமிழிலும் அத்தகைய தெய்வக் கவிதை அமைய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டது. அந்தப் பாற்கடல் தமிழிலும் பொங்கி வரவேண்டுமே! அந்தப் பகற் களவு ‘நளவாக’ வேண்டுமே! அந்தப் பேராசை நிறைவேற வேண்டுமே! அந்த உயர்ந்த லட்சியம் கைகூட வேண்டுமே என்கிறான் சபையை நோக்கி.

இகினுத் தகட்டைப் பார்த்துத் தங்கத் தகட்டின் மாட்சி தெரிவது போலத் தெரிந்து விடுமாம்.

வையம் என்னை இகழவும் மாசு எனக்கு
எய்தவும் இது இயம்புவது யாதெனில்,
பொய்யில் கேள்விப் புலமையினோர் புகல்
தெய்வமாக் கவி மாட்சி தெரிக்கவே!

கம்பனுடைய உள் மனத்திலே ஊறி ஊறி உயிரோடு உயிராய்க் கலந்து போன அந்த லட்சிய ஆசையைக் கண்டு பிரமித்துப் போயிருக்க மாட்டார்களா, உண்மையான புலமையோடும் உயர்ந்த மனப் பண்போடும் அந்தச் சபையிலே வீற்றிருந்தவர்களெல்லாம்.

அந்தப் புலமையையும் மனப் பண்பையுந்தான் எவ்வளவு பொருத்தமாகப் "பொய்யில் கேள்விப் புலமை" என்று பாராட்டுகிறான். அந்தக் கல்விப் புலமை போற்றும் கவிப் புலமையைத் 'தெய்வமாக் கவிதை' என்கிறான். செவிச் செல்வர்களான ரஸிகர்களின் செவி என்ற இந்த உறையிலேதான், கவிதை என்ற அரும் பொருள், எவ்வளவோ காலமாக மாசு படாமல் காப்பாற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

மித்தன், பேதை, பக்தன்.

"மித்தன் அல்லது பைத்தியக்காரன் ஏதாவது சொன்னால் அந்தச் சொற்களையும் ஆராய்ந்து கண்டனம் செய்கிறவர்கள் உண்டோ? முத்தமிழ்ப் புலவர்களே! உங்கள் ஆராய்ச்சிக்கு என் பாடல்களும் உரிவனவோ?" என்று கம்பன் கேட்கிறான் சபையை நோக்கி நாலா திசைகளிலிருந்தும் வந்திருந்த அந்தப் புலவர் கூட்டத்திலே கவிகளோடும் ரஸிகர்களோடும், ஆராய்ச்சி அறிஞர்களும் காணப்பட்டார்கள் எனக் கருதலாம்.

இத்தகைய ஆராய்ச்சிக்காரர்களை எப்படித் திருப்தி செய்யக்கூடும், நம்முடைய கவிதையைக் கொண்டு? என்ற கவலையும் கம்பனுக்கு ஏற்படத்தான் செய்திறது, இராமாயண முகப்பிலே.

நான் ஒரு பித்தன்!

“முத்தமிழ்த் துறையில் முறைபோகிய உத்தமக் கவி
களே! நீங்கள் அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு கவிஞனாக என்னை மதிக்க
வேண்டும் என்பதில்லை. ஏன்! ‘நான் ஒரு பித்தன்’ என்று
உங்கள் வாயால் பேசி விட்டாலும் குற்றமில்லை!” என்று
வீண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறான்.

முத்தமிழ்த் துறையில் முறை போகிய
உத்தமக் கவிகட் கொன்றுணர்த்துவன்
பித்தர் சொன்னவும் ^{பெரியாணனும்} பகதர் சொன்னவும்
பன்னப் பெறுபவோ?

என்கிறான் கவிஞன்.

பைத்தியத்திலும் பலரகம். ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒரு
பைத்தியம். உலகமே ஒரு பித்தர் சாலை. கம்பனுக்குப்
பைத்தியம், இராமாயணப் பாற்கடலிலே தன்னை இழந்து
தமிழ்க் கவிதையாகப் பொழிந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான்!
எந்த ரகமானாலும் பித்தன் பித்தன்தானே! “பித்தர் பேச்சும்
ஆராய்ச்சிக்கு உரியதோ?” என்று ஆராய்ச்சிக் காரர்களை
நோக்கிக் கேட்கிறான்.

லக்ஷிய சமுதாயம்.

கவிஞன் பாடப் பாட “இந்தச் சோழநாடே அந்தக்
கோசல நாடாகப் பரிணமித்து வருகிறதோ?” என்ற பிரமிப்பு
உண்டாகிறது கேட்கிறவர்களுக்கெல்லாம்.

சடையப்பப்பிள்ளை கிராமமாகிய வெண்ணெய் நல்லூரி
லிருந்து எருமை மாடுகள் ^{புலம்} சொட்டச் சொட்ட வீடு நோக்கிச்
செல்லும் காட்சியைக் கம்பன் பார்த்து வர்ணித்திருக்கிற
னல்லவா?

மோட்டெருமை வானிபுக முட்டுவரால் கன்றென்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணெயே.

என்று அந்தத் தனிப் பாட்டிலே வரும் அதே எருமைகளும்
ராமராஜ்யமாகிய கோசல நாட்டுக்கு எப்படியோ வந்து
சேர்கின்றன!

நடை அழகு வாய்ந்த ஒரு பெண்ணை “அன்ன நடை நடக்கிறாள்” என்று சாதாரணமாய் வருணிக்கிறார்கள் அல்லவா? இங்கே அன்னம்தான் பெண்ணின் நடை கற்கப் பழகுவது போல் நடந்து நடந்து பார்க்கிறதாம்.

தயிர் வளம்.

அதோ பாருங்கள்! அதே முற்றத்திலே, பாறை போலத் தோய்ந்திருக்கும் வெண்ணிறமான தயிரைக் கடைந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களை! அவர்கள் நிலைமத்தையிட்டுக் கடையும் போது துள்ளி ஒலிக்கும் ஓசை வரவர அதிகமாய்க் கேட்கிறதல்லவா? அந்த ஓசையோடு அவர்கள் கைகளில் அணிந்துள்ள வளைகளின் ஓசையும் சேர்ந்து கொள்ளுகின்றது!

தோயும் வெண்தயிர் மத்தொலி துள்ளவும்
மாய வெள்வளை வாய்விட்டு அரற்றவும்
தேயும் நுண்ணிடை சென்று வணங்கவும்
ஆயர் மங்கையர் அங்கை வருந்துவார்.

மேலே சொன்ன ஓசைகளைக் கேட்டு அங்கே அப்பெண் களுடைய காதலர்கள் வருகிறார்கள் என்று ஊகிக்கலாம்!

இத்தகைய காட்சிகளால் உருவாகும் லட்சிய சமுதாயத்தை முக்கியமாக உருவாக்குவது பெண்களின் காதலே என்று கருதலாம். இயற்கையாகவே அகத்தாய்மை வாய்ந்த பெண்மணிகள், தங்கள் பெருந்தடங் கண்களால் ராமராஜ்யம் என்ற அறப்பெருங் கோயிலையே உருவாக்கி விடுகிறார்கள்— என்பது கம்பன் அளிக்கும் கற்பனைச் செல்வங்களில் ஒன்று.

செவிநுகர் கணிகள்.

அழகு, செல்வம், ஆரோக்யம் ஆகிய முப்பொருளையும் உள்ளபடி அனுபவித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதற்கு அடிப்படை அறிவுச் செல்வமேயாகும். கோசல நாட்டினருக்கு விசேஷமாகக் “கதாசலட்சேபங்கள்” வாயிலாகக் கிடைக்கிறதாம். அத்தகைய பாடல்களைச் ‘செவி நுகர் கணிகள்’ என்று கூறுவது எவ்வளவு ரஸமாயிருக்கிறது!

இந்தச் செவிநுகர் கணிகளை ஆண்களோடு பெண்களும் 'சரிநிகர் சமான்' மாக அனுபவித்து வருகிறார்கள், கோசல நாட்டிலே.

பாலுடன் சுரந்து பாக்கியம்.

“பொருள் பொங்குகிறது; மக்களோ கடினித்துப் போகிறார்கள்!” “Where wealth accumulates Men decay” என்று மேல் நாட்டுக் கவிஞன் ஒருவன் பிரலாபிக்கிறான். கம்பனோ ராமராஜ்யத்திலே “பொருளும் பொங்குகிறது பால் போலே; ஒழுக்கமும் பொங்குகிறது. எனவே மனிதனும் ஒங்குகிறான்” என்று பாடுகிறான்.

கலம் சுரக்கும் நிதியம்; கணக்கிலா
நிலம் சுரக்கும் நிறைவளம்; தன்மணி
பிலஞ்சுரக்கும்; பெறுதற்கு) அரியதம்
குலம் சுரக்கும் ஒழுக்கம் குடிக்கெலாம்.

மெய்த்திரு.

அந்த நாட்டினருக்கு. நிதி கப்பல் வியாபாரத்தின் மூலமாகவும், விவசாயத்தின் மூலமாகவும்; சுரங்கங்களிலிருந்தும் கிடைக்கிறது. வியாபாரத்தைக் “கலம் சுரக்கும் நிதியம்” என்றும், விவசாயத்தைக் “கணக்கிலா நிலம் சுரக்கும் நிறைவளம்” என்றும் கூறுகிறான் கவிஞன்.

ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான செல்வம் ஒழுக்கம் தான். மற்ற நிதிகளோடு ஒழுக்கம் என்ற அழியாப் பெருநிதியும் உள்ளவர்கள் இந்த நாட்டினர் என்று அந்த ஒழுக்கத்தை முடி மணியாகவும் காட்டுகிறது இந்தப் பாட்டு.

ராம ராஜ்ய வாசிகள் ஒழுக்க வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாகவே பொருள்களையும் பெருக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஒழுக்கத்தோடு ஒங்கும் பொருளை “மெய்த்திரு” என்கிறான் கம்பன். வலிமையால் பிறரை ஹிம்சிக்கும் இரக்கமில்லாத அரக்கர்கள் ராவண ராஜ்யத்திலே குவித்து வைக்கும் கோடிக் கணக்கான பொருள்களையும் ‘பொய்த்திரு’ என்கிறான். உண்மையில் “மெய்த்திருவே” திரு அல்லது லட்சுமியின் அருளால் வரும் பொருள். “பொய்த்திரு” பொருள் அன்று, இருள் தான்.

நல் வழியே வந்து நல் வழியே செல்லும் செல்வமாகிய “மெய்த்திருவை” வெல்த் (Wealth) என்று அங்கீகரிக்கிறார் ஐரோப்பிய பேரறிஞர் ஒருவர். அப்பெரியார் “இல்த்” (Illth) என்ற ஒரு புதிய பதத்தையும் படைத்து விட்டிருக்கிறார், மேல் நாடுகளில் முதலாளி வர்க்க நாகரிகம் ஏழைகளையும் பிற நாடுகளையும் சுரண்டிக் குவிக்கும் பெருஞ் செல்வத்தைக் குறிப்பதற்கு.

ராம ராஜ்யத்திலே களவு இல்லாததால் காவலும் இல்லை என்கிறான் கவிஞன்.

கள்வார் இலாமைப் பொருட் காவலும்

இல்லை யாதும்

கொள்வார் இலாமைக் கொடுப்பார்களும்

இல்லை மாதோ

காவல் இல்லாத அந்தப் புதுமை அரசின் பயனாக ஏழைகளும் இல்லை, முதலாளிகளும் இல்லை. எனவே, கள்வர்களும் இல்லையாம்.

எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும்

எய்த லாலே

இல்லாரும் இல்லை ! உடையார்களும்

இல்லை மாதோ !

நான் காணும் கம்பன்.

காஞ்சீபுரத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவ பெருமானை ஏகம்பன் என்று சொல்லுகிறார்கள். “கச்சி - ஏகம்பன்” என்று சொல்வதுண்டு. உமாதேவியைக் “கம்பன் காதலி” என்பர் சைவர்கள்.

‘வடக்கே காசி, தெற்கே காஞ்சி’ என்று சொல்லுவதுண்டு. “காஞ்சியிலே புலவர்கள் பேசுவதைக் காசிப் புலவர்கள் கேட்கும்படி ஒரு கருவி செய்வோம்” என்று பாரதியார் கூறியுள்ளார். விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புகள் இன்றியமை யாதவை என்பது இவர் கருத்து. பாரதியார் விஞ்ஞான மனப் பான்மை உள்ளவர். மெய்ஞ்ஞானத்துக்குப் பேர் போனது நமது பாரத நாடு; அப்படியே விஞ்ஞான உணர்வும் நமது நாட்டில்தழைக்க வேண்டும் என்பது பாரதியின் தேர்ந்த கொள்கை.

கம்பன் கவிஞருள் விஞ்ஞான மனப்பான்மை படைத் தவன் என்பது பாரதி கருத்து.

கம்பன் யார் என்ற வினாவுக்குக் கவிஞன் என்று விடையளிப்பதே முறையாகும்.

கம்பன் கருவிலே திருவுடையவன், எல்லா உண்மைக் கவிகளையும் போலே. Intution, (உள்ளொளி) Inspiration, (மேலேயிருந்து இறங்கி வருவது போலத் தோன்றும் அறிவுப் பிரகாசம்) இந்த இரண்டும் உள்ளவன் உண்மைக் கவிஞன். மற்றபடி யாப்பிலக்கணங் கற்றுப் பாடுகிறவன் கவிதை பாடு பவனல்லன். (Poetry) செய்யுள் செய்கிறவன்தான். இதை நம் முன்னோர்கள் ஒருவாறு உணர்ந்திருந்தார்கள்.

“காரிகை (ஒரு யாப்பிலக்கண நூல்) கற்றுக் கவிபாடுவ தினும், பேரிகை (முரசு) கொட்டிப் பிழைப்பது நன்று.” இப்படிச் சொல்வதன் பொருள் என்ன? சற்றுச் சிந்திப்போம். கவிதையைக் கொண்டு வயிற்றுப் பிழைப்பு நடத்துவது உள்ளபடி இயலாத காரியமே.

இனி, நமது மிகப் பழைய இலக்கணமொன்றிலே செய்யுளைப் பற்றி ஒரு சூத்திரம் இருப்பதைக் காண்போம். அந்தச் சூத்திரம் வருமாறு.

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு உடல்போல், பல சொல்லால் பொருளுக்கு இடனாக, உணர்வினின் வல்லார் அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்,”

இந்தச் சூத்திரத்தின் பொருளைச் சற்று நோக்குவோம். செய்யுளிலே பொருள்தான் உயிர். பொருளுக்கு இடமாக உள்ள உடம்புதானும் செய்யுளென்பது. உணர்வினில் வல்ல வர்கள் அணிபெறச் செய்வனவே செய்யுளாகும் என்பது சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருள். இச்சூத்திரத்தைப் பின்பற்றிச் செய்யுள் செய்தவர்கள் துளியும் கவித்வ சக்தியில்லாதவர்கள்; செய்யுள்களை இயற்றிச் சீமான்களிடம் பரிசுகள் பெற்று வயிறு பிழைக்க வழி தேடியவர்கள். மூன்று ரூபாய் கிடைத்தால் மூன்று லோகங்களுக்கும் சக்கரவர்த்தியாக ஜமீன் தார்களை முடிசூட்டி வைப்பார்கள்!

அந்த நாளிலே முன்று ருபாங்கு அரை கோட்டை நெல் வாங்கி விடலாமே!

இனி, கம்பன் யார், என்ற வினாவிற்கு விஸட காண முயல்வோம். கம்பன் ஒரு கவிஞன், ஒரு மகா கவி, கவிச்சக்கர வர்த்தி என்றெல்லாம் சாதாரணத் தமிழர்கள் கூட அறிந்திருந்தார்கள். ஆம்; பண்டித பாமர ரஞ்சகமான கவிஞன் தானே கம்ப நாடன்.

கம்பன் பாடல்களுக்கு உயிர், பொருளன்று, இசைதான். பொருளை முழுவதும் தெரிந்து கொள்ளாமலே கம்பன் பாட்டுக் களை அனுபவிக்க முடியும்; ரஸிகத் தன்மைதான் வேண்டும்.

உதாரணமாகக், “கங்கையிரு கரையுடையான், கணக் கிறந்த நாவாயான்” (கங்கையின் இரு கரைகளுக்கும் ஆயிரக் கணக்கான தோணிகளை யோட்டிப் பிழைப்பு நடத்திக்கொண்டிருந்தவன் குகன் என்ற கங்கை வேடன்.) ‘குகன்’ என்பது முருகக் கடவுளின் பெயர்களில் ஒன்று.

கங்கை வேடனாகிய குகன் தன் இளமைப் பருவத்தில் தூண்டில் போட்டு மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான் நாளடைவில் ஒரு தோணி வாங்கியிருக்கக்கூடும். காலப் போக்கிலே ஆயிரம் தோணிகளையுடைய முதலாளியாகிவிட்டான். இந்தத் தோணிகள் காலப் போக்கிலே கணக்கிலடங்காதவைகளாகப் பெருகிவிட்டன. (கணக்கிறந்த நாவாயான்,) இவன் ராம பக்தன் ஆவதற்கு முன்பே ஓரளவு நாகரீகம் அடைந்திருக்க வேண்டும். எப்படி? கங்கையின் இரண்டு கரைகளிலும் தபோதனர்களான முனிவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய பழக்கத்தால் குகன் ஓரளவு சாதுவாகி, சாதுக்களிடம் பற்றுள்ளவனாகப் பரிணமித்து விட்டான். இந்தக் கங்கை வேடன் இரக்கமுள்ளவனாகவும் காலப் போக்கிலே பரிணமித்து விட்டான். இந்த நிலையிலிருந்து இராமபிரஸிதம் விசேஷமான அனபும் பக்தியும் ஏற்படுவதும் சாத்தியமாகிறது.

கங்கையைத் தாண்டிப் போவதற்காக ராமலக்ஷ்மணர்கள் குகனைத் தோணி கொண்டு வரும்படி கேட்டுக்கொண்டார்களல்லவா? அதற்கு இணங்கி குகன் தோணியிலே இராமலக்ஷ்மணர்களையும் சீதாபிராட்டியையும் ஏற்றிக் கொண்டு

புறப்பட்டான். அக்கரையை அடைந்ததும் இம்மூவரும் காட்டுக்குள்ளே பிரவேசிக்கிறார்கள். அதற்கு முன்னே குகன் இராமபிரான் தனது நாட்டைத் துறந்து வந்ததற்குக் காரணம் என்னவோ? என்று கேட்டான், அந்தத் துயரக் கதையை லக்ஷ்மணன் சொன்னான். அத்துயரங்களையெல்லாம் குகன் பொங்கிய இரக்கத்தால், தானே அனுபவிப்பது போல் இருக்கண்களிலும் கண்ணீர் வடித்தான். இப்படி சமதுக்கியாகிவிட்ட வேடனை இராமன் தீராக் “காதலன்” என்றும், “யாதினும்” இனிய நண்பன்” என்றும் குறிப்பிடுகிறான்.

அப்படியானால் இவர்கள் என்னைப் பிரிந்து ஏன் போக வேண்டும் என்று குகன் கேட்கக் கூடுமல்லவா? அந்தக் கேள்வியையும் எதிர்பார்த்தவனாய் இராமன், “துன்பம் ஏற்பட்டால் தானே சுகம் என்ற உணர்ச்சியையும் அனுபவிக்க முடியும்” என்கிறான். கடைசியாக, “உமக்காக நான் மீனும் தேனும் கொண்டுவந்திருக்கிறேனே. இது குறித்துத் திருவுள்ளம் எப்படியோ?” என்கிறான், குகன்.

அச்சமயம் முதியவரான முனிவர்கள் இராமனைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். இராமனை நோக்கி “நீ” அக்னியை வழிபட்டு கங்கையில் நீராடியபின் நாங்கள் தயாரித்திருக்கும் காய்கறி உணவுகளை உட்கொள்ளலாம்” என்கிறார்கள். இராமனும் அம்முனிவர்களின் வீருந்தாளியாகி உணவு கொள்ளுகிறான்.

இராமன் போஜனம் செய்தபின் குகன் முன்னிலையில் முதியவரான முனிவர்களை நோக்கி இளநகையரும்பியவனாய்ச் சொல்லுகிறான்:— “குகன் தனக்குப் பிரியமான மீன் மாமிசத்தையும் தேனையும் பக்குவமாய்க் கலந்து கொண்டு வந்திருப்பது மரக்கறி உண்ணும் உங்களைத் திடுக்கிடச் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் விரும்பி உண்ணும் உணவு வகைகளை நாங்களும் உட்கொண்டால் காட்டிலே அலைந்து திரியும் எங்களுக்கு உடல்வன்மை அளிக்கக்கூடும் என்று நினைக்கிறான். இவன் கொண்டுவந்திருப்பவை மீனும் தேனுமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை, இவனது உள்ளத்திலுள்ள அன்புக் காதலாக அல்லவா தெரிகின்றது. இவை அமிழ்த்ததைக் காட்டிலும் சிறந்தன என்று தோன்றுகின்றன. எங்களுக்கு இவை உரியன என்றே மதிக்கிறேன்; இதில் ஆசாரக் குறைவு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆம்! வைதிக ஆசாரம் என்றால்

என்ன? எது இரக்கத்துடனும் அன்புடனும் அனுதாபத்துடனும் கலந்திருக்கிறதோ அதுவே உண்மையான வைதிக ஆசாரம்—வேதரிஷிகளின் தேர்ந்த கருத்து—என்பது என் துணிவு.”

“பரிவினில் தழீஇய யென்னில், பவித்திரம்” (பரிசுத்தமானது) என்கிறான். ஏற்கனவே உங்களுடன் விருந்து சாப்பிட்டுவிட்டதால் தோழனான குகன் கொண்டு வந்திருக்கும் உணவுகளைச் சாப்பிட முடியவில்லை. இவற்றை உட்கொண்டதாகவே (மனநிறைவு) திருப்தியடைகிறேன்” என்கிறான்.

கோவில்பட்டியில் நான் ஜஸ்டிஸ் சதாசிவையர் தலைமையில் ஒரு கம்பராமாயணச் சொற்பொழிவு செய்தேன். அதிலே “வைதிக ஆசாரம் என்றால் என்ன?” என்ற வினாவை எழுப்பி அதைக் கம்பன் வரையறுத்துக் கூறுகிறான் என்று சொன்னேன் அந்த நீதிபதி ஆவலாய்க் கேட்டார். “Purity is that which is embraced by love & compassion.” (இரக்கமும் அன்பும் தழுவி இருப்பது எதுவோ அதுவே ஆசாரம்) என்பது கம்பன் கொள்கை, என்றேன். நீதிபதி புன்சிரிப்புடன் பின்வருமாறு சொன்னார்:— “சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் ஒரு வழக்கிலே உண்மையான வைதிக ஆசாரம் எது என்ற கேள்வி எழுந்தது. ஆங்கிலேய நீதிபதிகள் அது குறித்து என்னைக் கேட்டார்கள். நான் பகவத் கீதையை ஆதாரமாகக் காட்டிப் பதில் சொன்னேன், ஆசாரம் என்ற சொல்லை “Purity” என்று ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தேன். சத்வகுணத்தை அளிக்கும் உணவு ஆசார உணவு என்றேன். நான் சொன்னதை ஒப்புக் கொண்டு மற்ற நீதிபதிகளும் நான் எழுதிய தீர்ப்பில் கையொப்பமிட்டார்கள். அந்தக் காலத்தில் எனக்கு (என்னைச் சுட்டிக்காட்டி) இந்தப் பிள்ளையாண்டான் சொன்னது தெரிந்திருந்தால் கம்பன் கருத்தைச் சுட்டிக் காட்டித் தீர்ப்பை முடித்திருப்பேன்” என்றார்.

இப்படிச் சதாசிவ ஐயர் பாராட்டியதும் நான் வெகு குதூகலம் அடைந்தவனாய், அப்பால் செய்த சொற்பொழிவுகள் பலவற்றிலும் சதாசிவய்யரின் அபிப்பிராயத்தை மேற்கோளாகக் காட்டினேன்.

இப்படி யெல்லாம் பேரறிவாளர்கள், மனம் உவந்து போற்றுகிறவர்கள் நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி எனக் கூறுவேன். இப்படிச் கூறி காங்கிரஸுக்கு விரோதமான ஜஸ்டிஸ்

கட்சிக்காரர்களையும் பிரமிக்கச் செய்ததுண்டு அந்த நாளிலே,

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாத ராஜ தாசர்கள் சிலரையும் இந்தவிதமாக தேச நேசர்களாகும்படிச் செய்ய நேர்ந்தது. இவர்களில் பொன்னுசாமி நாயுடு என்ற ஒரு வழக்குரைஞரும் ஒருவர். இவர் ஏற்கெனவே கம்பராமாயணத்தை அனுபவித்துக் கம்பனே நம் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று கருதியவர். என் கம்பராமாயணச் சொற் பொழிவு ஒன்றிலே

“நீ தியால் வந்ததொரு நெடுந் தரும நெறியல்லால்
சாதியால் வந்த சிறு நெறி”

என்ற பாட்டின் பகுதியை இவர் கேட்டதும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியினரான பொன்னுசாமி நாயுடு பின்வருமாறு தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்.

“இனி” எங்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சி தேசிய அரசியல் கட்சிக்கு விரோதமாக இருக்காது. இது சமுதாயச் சீர்திருத்த நோக்குடன் இயங்கும்” என்றார்.

“நீ தியால்சிறுநெறி” என்பதை எங்கள் கட்சியின் குறிக்கோளாகக் கொள்வோம் என்றார்.

“இன்றுதான் கவிச் சக்கரவர்த்தி யார் என்பதை நான் உள்ளபடியே தெரிந்து கொண்டேன்” என்று தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் சபையோருக்குத் தெரிவித்தார்.

அயோத்தியா காண்டத்திலேதான் ராமாயணம் உள்ளபடியே ஆரம்பமாகிறது.

தசரதன் அரண்மனையில் முரசுகள் முழங்குகின்றன. நீதிமுரசு முழங்கினால் சக்கரவர்த்தி மக்களுக்கு நீதி வழங்குவதில் தனக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் நினைத்துப் பார்க்க மாட்டான். தியாக முரசு முழங்கினால் எத்தகைய தியாகங்களையும் மக்களுக்காகச் செய்ய முற்படுவான் போர் முரசு முழங்கினால், பகைவருடன் போர் செய்யச் சித்தமாகி விடுவான்.

குறித்த தினத்திலே பட்டத்து யானை மீது அம்பாரி அமைத்து அதில் வீற்றிருந்த வண்ணம் மன்னர் பிரான் மந்திராலோசனை மண்டபத்தை அடைகிறான்,

எந்தப் பெரிய காரியத்துக்கும் முன்று இடையூறுகள் வரக் கூடும். (1) உற்றரூர் உறவினர்களால் நேரிடும் இடையூறு. (2) தெய்வ சோதனையாக ஏற்படுவது (3) இந்த இரண்டையும் சமாளித்து விட்டால் பகைவர்களால் நேரிடக் கூடிய 3-வது இடையூற்றிலே வெற்றி கிடைப்பது சாத்தியமாகும்.

அனுமனுக்கு இத்தகைய முன்று இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன; இடையூற்றுக்கு இடையூறுகச் சென்று கடல் தாண்டி அனுமன் இலங்கையை அடைகிறான்,

முதல் இடையூறு:-

சண்டமாருதம் போல் அனுமன் சென்றுகொண்டிருக்கும் போது திடீரென்று மைநாகம் (கருமலை) வந்து தோன்றுகிறது.

அனுமனுக்குத் தான் அச்சம் என்பது தெரியாதே! அவன், தான் வந்து கொண்டிருந்த அந்த வேகத்துடனேயே அந்த வஜ்ர தேகத்தைக் கொண்டே மைநாக மலையைக் குப்புறத் தள்ளி விட்டு மேலே செல்லத் தொடங்கினான்.

அனுமன் கண்டோத் தள்ளி விட்டதால் மைநாகம் வருந்தித் துயரமடைந்த போதிலும், அனுமன் மீது பேரன்பு உண்டாயிற்று, மைநாகத்திற்கு.

மைநாகமானுடன் தன்னை நண்பனாக நம்பித் தங்க வேண்டுமென்றும், தான் அளிக்கும் விருந்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்றும், உண்டியும் உறையுளும் அளித்து உதவுவது உற்றார் செயல் என்றும் தெரிவிக்கிறான், அனுமனிடம்.

"எனக்கு வருத்தம் அல்லது களைப்பு இருந்தால் அல்லவா களைப்பாற வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்? எனக்குத் தான் வருத்தம் என்பதே தெரியவில்லையே!" என்கிறான் அனுமான்.

களைப்பு இல்லாமல் இருப்பது போல் ராம கைங்கரியத் திலே பசி தாகங்களும் ஏற்படவில்லையாம். ஆசை நிரப்பினு லொழிய வயிற்றை நிரப்ப நினைவே வரப் போவதில்லையாம். இது அனுமனது உண்ணா வீரத்தின் இரகசியம்.

ராமனின் அன்பு அப்படி இழுத்துக் கொண்டு போக, மைநாகத்தின் அன்பு எவ்வளவோ விசையாகச் சென்று கொண்டிருக்கும் அனுமனையும் நிறுத்தி விடுகிறதாம், இவ்வளவு சொற்ப நேரமாவது.

இரண்டாவது இடையூறுகத் தேவர்களுடைய வேண்டு கோளுக்கு இணங்கிச் சுரலை அனுமனது பலத்தைச் சோதிக்க அரக்கி உருவம் எடுத்து வருகிறாள்.

அரக்கி வடிவம் கொண்ட சுரலை அனுமனை அதட்டு கிறாள். பிளந்த வாயொடு வானுற ஓங்கி வளர்ந்து நின்று (எப்படி நிஜ அரக்கி இனிமேல் பயமுறுத்தப் போகிறாளோ அந்த மாதிரி பயங்கரமாய் நின்று கொண்டு) “கொடித்த குரங்கே’ எனக்கு இரையாக வருகிறாயோ நீ!” என்று அதட்டு கிறாள், ஒரு கணம்.

அடுத்த கணத்தில் இன்னும் அதிசயமான கொடுமையுடன், ‘வள்ளலே, கப கப வென்று தீயைப் போல் எரிகிறது பசி. நீயே வந்து கோரப் பற்களோடு கூடிய என் வாய்க்குள் புகுந்து விடு. வேறு வழியில்லையப்பா, என்று பரிகசிக்கிறாள்.

ஏற்கனவே எங்கேயோ கிடைத்துச் செரித்துப் போன போஜனத்தின் குறிகளாய்க் கொழுப்பும் மாமிசத்துணுக்கு களும் காணப்படுகின்றவாம் பற்களுக்கிடையே, (நிஜ ராக்ஷசி மாதிரியே வேஷம் பாருங்கள்!) அந்தக் கோரப் பற்களோடு கூடிய வாயைத் திறந்து ‘வண்மையாள’! என்று அழைக்கிறாள்

‘வண்மையாள! மரியாதையாக வந்து விடு வாய்க் குள்ளே’ என்று கொஞ்சுகிறது கொடுமை. ஆனால், இந்தப் பரிகாசத்தையாவது, அந்த அதட்டலையாவது கேட்டு மிரளப் போகிறாள், வானரசன்? பரிகாசத்திற்குப் பரிகாசம் செய்கிறாள்.

பெண்பால் ஒரு நீபசிப் பீழை ஒறுக்க நொந்தாய்
உண்பாய் என தாக்கையை யானுத வற்கு நேர்வல்
விண்பாலவர் நாயகன் ஏவலிழைத்து மீண்டால்
நண்பா லெனச் சொல்லினன் நல்லறிவாளன் நக்கான்.

‘ஐயோ, பாவம், ஒரு பெண் பசியால் கஷ்டப்படுகிறாள் என்றால் உணவு கொடுக்க வேண்டியது தான்! என்று மெள்ள ஆரம்பிக்கிறாள், தயாராக இருந்த ஆகாரத்தை நீட்டுவது போல. ‘உடனே உண்பாய்’ என் உடம்பை’ என்கிறாள்; முழுச் சம்மதம் என்கிறாள்.

“ஆனால் இந்த உடம்பு இப்பொழுது ராம காரியத்திற் கல்லவா அர்ப்பணமாகியிருக்கிறது. அக்காரியத்தை முடித்து நான் திரும்பி வந்தால் என் உடம்பை உனக்கு உண்ணக் கொடுப்பேன்’ சினேக முறையிலே அப்படிச் செய்வேன், அப்போது நீ உன் பசி தீர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று சொல்லி முடிக்கிறாள்.

சகஜமாகப் பேசுவது போல் இப்படிப் பதில் சொல்லும் போதே இவனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விடுகிறது. வச்சிர தேகம் லவா? இவன் தன்னை உணவாகக் கொடுத்தாலும் அங்கே ஜீர்ண சக்தி வேண்டுமே! ‘அப்படியானால் தின்று பார்’ என்று அலட்சியமாகச் சொல்லுகிறாள் அனுமன்.

“கொல்லக் கூடாது. வெல்லத்தான் வேண்டும் நல்லவன் போலிருக்கிறது, வேஷக்காரியானாலும் மோசக்காரியில்லை” என்று மின் வெட்டுகின்றன கருத்துக்கள் அனுமனது சித்தா காசத்திலே. ஏற்கெனவே அரக்கி என்று எண்ணிய எண்ணம் தவறென்று தெரிந்து விட்டது அனுமனுக்கு. இப்படி ஒரு சாமர்த்தியப் போட்டி நடக்கலாயிற்று இருவருக்குமிடையே. உடல் வலிப் பரீட்சை மட்டுமல்ல, புத்தி சாமர்த்தியப் பரீட்சையுந்தான். இந்தப் போட்டிப் பரீட்சையில் அனுமன் வெற்றி பெறுகிறாள், இதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த தேவர்களும் ஒரு முகமாய் ஒப்புக்கொள்ளும்படி.

பளிச் சென்று தன் உடம்பை மிகவும் சிறிதாகச் சுருக்கிக் கொண்டு, மட மட வென்று அந்த வாய்க் குகைக்குள் நுழைந்து உடனே வெளியே வந்து விடுகிறாள்.

சுரஸை தன் உண்மை வடிவத்துடன் அனுமனை வாழ்த்தி ஆசி சொல்லுகிறார். இத்தகைய ஆசிகளை அணிகலமாகப் புனைந்து போகிறான் அனுமன்.

பின்னே ஒரு கொடிய அரக்கி தோன்றப் போகிறாள். அவளால் நேரப்போகும் ஆபத்திலிருந்து அனுமன் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமே, இதற்காகச் செய்த பரீட்சைதான், இது.

அந்த நிஜ அரக்கி எப்படி பயமுறுத்தக் கூடுமோ அப்படியே பேரலி அரக்கியும் அனுமனைப் பயமுறுத்திப் பார்த்தாள். இந்த ஒத்திகையின் பயனாக அந்தப் பயங்கர நாடகத்திலே அனுமன் வெற்றி பெற நடித்து இலங்கைக்கு ஷேமமாய்ப் போய் வரவேண்டுமென்பதுதான் சுரசையின் தூய உள்ளக் குறிப்பு,

ராம நாமத்தின் மகிமை.

நில யாத்திரை கடல் யாத்திரை என்றுதான் யாத்திரை செய்தார்கள் அந்தக் காலத்திலே. ஆகாச யாத்திரையெல்லாம் பெளராணிகர்களின் கதையிலேதான், கவிஞர்களின் கனவிலே தான்.

அத்தகைய யாத்திரைகளிலே புஷ்பக விமானத்திலும் பறக்க முடியும், மந்திரக் கம்பளத்திலும் பறக்க முடியும். சிறகடித்தும் பறந்து போகலாம். சிறகில்லாமலே அனுமனைப் போலவும் பாய்ந்து பறக்கலாம்.

கடல் தாவு படலங்களும், நிலம் தாவு படலங்களும் காவிய உலகிலிருந்து காரிய உலகத்திற்குத் தாவி விட்டன. நமது சென்னை அமைச்சர்சனும் ஒரு சமயம் ஹனுமானில் (ஹனுமான் என்ற பெயருள்ள விமானத்தில்) பறந்ததாகவும் தெரிந்து பூரித்தோமே!

அனுமனது ஆகாச யாத்திரையின் இறுதிக் காட்சியில் வால்மீகியிலிருந்து கம்பன் எப்படி மாறுபட்டு வருணிக்கிறான் என்று பார்க்கலாம்.

சுரஸையையும் ஸகிம்சையையும் வென்ற சுபசகுனத் தால், தான் உத்தேசித்துச் செல்லும் காரியம் எககூடும் என்ற

மகிழ்ச்சியுடன், அனுமன் கருடனைப்போல் வானவீதியில் சென்று இலங்கையை அடைந்ததாக வால்மீகி முனிவர் காட்டுகிறார். கம்பனோ, ராமநாமத்தின் மகிமையால் அனுமன் உடனே இலங்கையைக் கண்டதாகக் கூறுகிறான்.

ராம நாமத்தைச் சொன்னதுதான் தாமதம், உடனே இலங்கை தோன்றிவிடுகிறதாம். பசுமையான சோலைகளை யுடைய ஒரு பவளமலையை நோக்கிப் பாய்கிறான் அனுமன். அச்சமயம் அனுமன் மேலோங்கித் தேவலோகத்தைச் சமீபித்து அந்த வான வழியிலே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

அனுமனது விசுவரூபச் செவிகளுக்கும் கண்களுக்கும் ஒரே விருந்து இலங்கை மாளிகைகள் என்ற அழகுக்கடல்,

யிராவிலே “கொடிய அரக்கர்கள், நான் இங்கேயிருப்பதைக் கண்டு பிடித்து எதிர்க்கவும் கூடுமே” என்று நினைத்து தன் பேருருவத்தைச் சுருக்கிக் கொள்கிறான்.

அரக்கர் பேருரை இருள் சூழ்ந்து கொள்ளுகிறது. அந்த இருட்டிலும் இலங்கையை நோக்குகிறான்.

இப்படிப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தப் பட்டணத்துக்குள் பிரவேசிக்க முயலும் போது அனுமனை அந்த நகரம் காக்கும் தேவதை பார்த்து விட்டாள். ஒரு பெண்ணின் தோற்றம் கொண்டு எதிரே தோன்றிக் கோரமான சத்தத்துடன் அதட்டினாள்; லங்கினி.

இந்த இலங்கினியைக் கம்பன் அறிமுகப்படுத்தும் தோரணையைத் தான் பார்ப்போமே.

‘நானே இலங்கை’

இது இலங்கையின் நிலை. அனுமன் பிரவேசிக்கும் போது இலங்காதேவியின் இயல்பு இது.

“எட்டுத் தோளாள் நாலுமுகத்தாள் உலகேழும்
தொட்டுப் பேரும் சேரதி நிறத்தாள் சுழல் கண்ணாள்
முட்டிப் பேரின் முவுலகத்தை முதலோடும்
கட்டிச் சீறும் காவல் வலத்தாள் கமையில்லாள்”

[கமை — பொறுமை]

லங்காதேவி எட்டுக் கைகளிலும் பிடித்திருக்கிற ஆயுதங்களைத் தான் பாருங்கள். இலங்கை அரக்கர்களின் கொலைக் கருவிகளை இவன் கையில் காட்டுகிறான் கவி.

அரக்கர் பேருரின் பொருள், போகம், வேகம் எனும் மும்மூர்த்திகளும் ஒரே மூர்த்தியாகிக் காட்சி தருவது போல் அமைந்த அந்த அதிதேவதையின் நிலையையும், அது குலைகின்ற நிலையையும் ஒருங்கே காண்கிறோம்.

இத்தகைய லங்கிணி அதட்டிக் கொண்டு அனுமனுக்கு எதிரே திடீரென்று வருகிறாள். அவளை 'வருக' என்று அமைதியாக அனுமன் வரவேற்கிறான். சாந்தமான வரவேற்பும், அனுமனது சாதுரியப் பார்வையும் லங்கிணிக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. இந்த அஞ்சாமையை அறியாமை என்றே இகழ்கிறாள்.

"உடல் வளமின்றி உயிர் சுமந்து உழலும் அற்பக் குரங்கே! உனக்குத்தான் என்ன அசட்டுத் துணிவு! ஓடிப்போ! ஜல்தி!" என்று அனுமன் தப்பிப் போவதற்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்கிறாள் லங்கிணி!

வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை, சிரிப்புக்கு எதிர் சிரிப்பு. இது கண்ட லங்கிணி 'சிரித்தவனே நீ யார்?' என்று ஒரு கேள்வி போடுகிறாள்.

இனி இவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்த வளாய் தன் கையிலுள்ள குலாயுதத்தை எறிந்தாள் அனுமனை நோக்கி.

அப்பால் அனுமன் அவளுடைய எட்டுக் கைகளையும் தன் ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு, மற்றொரு கையால் ஒரு அடி கொடுத்தான் லங்கிணியை, உடனே இடி விழுந்த மலைப் பாறை போல் சரிந்து விழுந்து விட்டாள்.

அனுமனிடம் உயிர்ப் பிச்சை வேண்டிக் கொண்டு பிரம்மா அவனிடம் சொன்னதை அனுமனிடம் கூறுகிறாள், லங்கிணி.

அனுமனோப் புகழ்த்து உத்ஸாகப் படுத்தி விடையளித்துத் தானும் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறான்.

அனுமன் சீதையைப் பல இடங்களிலும் தேடிப்பார்க்கிறான். இப்படித் தேடிவரும் போது இலங்கையில் நடந்த ஒரு நாட்டியக் கச்சேரியையும், சில காதல் நாடகங்களையும் காண்கிறான்.

இத்தகைய எத்தனையோ காட்சிகளுக்கிடையே யட்சஸ்திரீகள், அரக்கிமார்கள், நாக கன்னியர், வித்யாதர மாதர்கள் முதலியவர்களை யெல்லாம் அனுமன் கவனித்துக்கொண்டே போகிறான்.

பல வேறு மாதர்களையும் மயக்கமில்லாதபடி, சந்தேகமில்லாதபடி நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டே போகிறானும் அனுமன்.

மயக்கமில்லாமல் சென்றுகொண்டிருக்கும் வீர மாருதி, துயின்றிகொண்டிருக்கும் கும்பகர்ணனைக் கண்டான். பெருங்கோபத்துடன் அந்த உறங்குகின்ற 'மலையை' நோக்குகிறான். 'ராவணன் தானோ இவன்' என்று ஒரு கணம் சந்தேகிக்கிறான். கும்பகர்ணனுடைய அந்தப் பிரமாண்டமான ஒரு தலையே பத்து தலைகள் போலத் தோன்றி அனுமனையும் சற்று மயக்கி விடுகிறது.

மீண்டும் கும்பகர்ணனின் முச்சுப் புயலில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் ஜாக்கிரதையாய் அருகில் சென்று பார்த்துப் 'பத்துத் தலைகள் இல்லை' கைகள் இருபதும் இல்லை' என்று கண்டுகொள்கிறான். அதனால் கோபத் தீயை அவித்துக் கொள்கிறான்.

கும்பகர்ணன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மண்டபத்தை விட்டுப் புறப்பட்டதும் அனுமன் இன்னும் கூடங்கள், மாளிகை வரிசைகள், நர்த்தனா சாலைகள் முதலான இடங்களிலெல்லாம் சீதையைத் தேடிப் பார்க்கிறான்.

கும்பகர்ணன் மாளிகையிலிருந்து, விபீஷணன், மகோதரன் முதலானவர்களுடைய மாளிகைகளையும் தாவிச்சென்றான் அனுமன் என்கிறார் வால்மீகி.

விபீஷணனை 'வேந்தர், வேதியர், மேலுளோர், கீழுளோர்' விரும்பப் போந்த புண்ணியன்' என்று கூண்ணியமாகவும் பக்தியாகவும் குறிப்பிடுகிறான் கம்பன். எவருக்கும் எத்தீங்கும் செய்யாத அஹிம்ஸா மூர்த்தியாக, எல்லோருக்கும் நண்பனாகி நன்மையே புரிகின்ற மகாத்மா என்று விபீஷணனை அறிமுகப்படுத்துகிறான்.

கற்பகச் சோலை சூழ்ந்த பவள மாளிகையில் பளிங்கு மேடை மீது கற்பகப் பூம் பந்தலின் கீழே விபீஷணன் படுத்திருக்கிறான். தர்ம தேவதையே பள்ளி கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது கவிஞனுக்கு.

விபீஷணன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அனுமன் நெருங்கி நின்று "உணர்வைத் தன் உணர்வினால் உணர்ந்தான்" அபூர்வ உயர்வு வாய்ந்த கருத்து, அபூர்வ எளிமை வாய்ந்த தமிழிலே.

இத்திரஜித்து மாளிகையை அடைகிறான் அனுமன். ராஜ சிங்கம் போல் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் உருவத் தோற்றத்தைக் கண்டு அனுமன் திகைத்து நிற்கிறான்.

கடைசியாக, "இனி இங்கு வீணே பொழுது போக்கு வது சரியில்லை" என்று இத்திரஜித்தின் மாளிகையை விட்டுப் போகிறான்.

அட்சுமாரன், அதிகாயன் முதலான அரசினங்குமரர்கள், வேறு வீரர்கள், மந்திரிமார் முதலானவர்களுடைய மனைகளிலும் தாவிப் புகுந்து தேடி விட்டு ராவணனது அரண்மனையைச் சூழ்ந்திருக்கும் அகழியை அடைகிறான்.

அனுமன் இலங்கையின் புற நகரில் தேடிவிட்டு நடு நகரில் பிரவேசிக்கும் போது நடுநிசியாகி விட்டது.

மண்டோதரியைப் பார்த்தபின்புதான் ராவணனைப் பார்க்கிறான் என்பது கம்பச் சித்திரம்.

வீரகண்டாமணி ஒலிப்பது போலவும், வீரமுரசு முழங்குவது போலவும், ராவண பராக்கிரமத்தை ராவண காவியமாக்கிக் காட்டியுள்ளான். இத்தகைய இராவணேஸ்வரனை அனுமன் நன்றாக நோக்கினான்.

ராவண பத்தினிகளின் சிங்காரப் பூஞ்சோலையிலும் ஏற்கெனவே தேடியிருந்தான். கடைசியாக ஒருமுறை தேடி விட்டு அப்பால் போகிறான். அப்போது சமீபத்தில் மறைவாக இருந்த சோலை கண்ணுக்கு இலக்காகிறது.

காணாதது கண்ட குதூகலத்திலே அனுமன் மடமட வென்று அசோக வனத்திற்குள் புகுந்ததும், பூத்துக்குலுங்கிய செடி கொடிகளும் பூமரங்களும் பூமாரி சொரிகின்றன. “வானம் பூச் சொரிந்தது, வானவர் பூச் சொரிந்தார்” என்று குதூகலப் படுகிறது கவியுள்ளம்.

வால்மீகியின் இயற்கை வருணனை சீதையின் சோக சித்திரத்துக்கு வசீகரமான பகைப் புலனாகிறது.

கம்பனோ அசோக வனத்தின் அழகுகளைச் சிறிதும் வருணிக்காமலே சீதையின் நிலையைக் காட்டுவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருக்கிறான். கம்பனின் அனுமன் வனத்தின் இயற்கை அழகுகளைச் சிறிதும் கவனிக்காமல் சீதையைக் கண்டுபிடிக்கவே முயல்கிறான்.

அரக்கியர் நெருங்கிக் காவல் செய்யும் சீதை புலிக்கூட்டத்தின் நடுவே அகப்பட்டுக் கொண்ட மாண்பு போல் இருக்கிறாளாம்.

பெர்னார்ட்ஷா செல்வத்தை வெல்த் (Wealth), ‘இல்த்’ (Illth) என இருவகையாகப் பிரித்துப் பேசினார். தல்ல வழியில் வராமல் தவறான வழிகளிலே தேடிச் குவிக்கப்படும் ஐசுவரியத்தை (Wealth) ‘வெல்த்’ என்று கூறுவதற்கு மாறாக (Illth) இல்த் என்று குறிப்பிடுவதே பொருந்தும் என்றார். அந்த ரீதியில் கம்பனும் தன் காவிய நாயகி வாயிலாக ராமராஜ்யச் செல்வத்தை ‘மெய்த்திரு’ என்றும், ராவண ராஜ்யச் செல்வத்தைப் ‘பொய்த்திரு’ என்றும் குறிப்பிடுகிறான்.

ராமனுடைய முகத்தை ‘அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரை’ என்று கவிக் கூற்றாகக் குறிப்பிட்டவன், இங்கே காவிய நாயகியின் கூற்றாக ‘சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை’ என்று குறிப்பிடுவதைப் பாருங்கள்.

இயற்கையில் மலர்ந்து வாடிப்போகும் செந்தாமரையும் அல்ல. சித்திரத்திலே எழுதிய செந்தாமரையும் அல்ல! இயற்கையாக ஜீவசக்தியுடன் மலர்வதுபோல், ஒவிய உயிர் பெற்று, வாட்டமே அறியாது மலர்ந்திருக்கும் செந்தாமரையை ஒப்புக் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. கம்பச்சித்திரங்களுக்கே ஒரு அறிகுறி 'சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை'.

கணவனோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் நடந்த சில நிகழ்ச்சிகள், சிறையிலே மாணத் துன்பம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் சீதையுள்ளத்திலே சலனப்படக் காட்சிகள் போலத் தோன்றித் தோன்றி மறைகின்றன.

அசோக வருணனைக்குப் பின் அனுமன் சீதையைக் கண்டதாகக் கூறி அந்தச் சிறையிருந்த சீதையையும் வர்ணிக்கத் தொடங்குகிறார் வால்மீகி, கம்பனுடைய சீதை வருணனையோ அனுமன் இவளைக் காண்பதற்கு முன்பே வந்து விடுகிறது.

அசோக வனத்தில் அனுமன் ஓர் உப்பரிகையைச் சற்று தூரத்தில் கண்டதாகவும், அது வெள்ளியங்கிரிபோல் வெண்மையாய் வெகு உயரமாய்ப் பவளப்படிகளுடனும் தங்க மேடைகளுடனும் கண்ணைப் பறிக்குமாறு அமைந்திருந்ததாகவும், சிம்சுபா விருட்சத்திற்கு (நாக்கு மரத்திற்கு) அருகிலுள்ள அந்த உப்பரிகையில் சீதை இருந்ததைக் கண்டதாகவும் வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். இந்த உப்பரிகையைக் குறித்துக் கம்பன் பிரஸ்தாபிக்கவே இல்லை.

திரிஜடையும் சீதையும் உரையாடிய பின்பு, சோர்ந்து உறங்கிக் கிடந்த அரக்கிமார் துயிலுணர்ந்து எழுந்து சீதையைச் சூழ்ந்து கொண்ட பின்புதான், அனுமன் அந்தக் கூட்டத்திற்கு நடுவில் உற்றுப் பார்த்துச் சீதையைக் கண்டுகொள்வதாகச் சொல்கிறான் கம்பன்.

வால்மீகியின் சீதை வருணனை, அனுமன் கவனித்துத் தனக்குள் தானே சொல்லிக் கொள்ளும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. கம்பனுடைய சீதை வருணனையோ, கவிக் கூற்றாகவே அமைந்திருக்கிறது.

இரு வருணனைகளின் போக்கிலும் வேறுபாடு உண்டு. கம்பனுடைய வருணனை இக்கவிக் சிறப்பியல் பாகிய நாடகத் திறமையுடன் அமைந்திருக்கிறது.

துஷ்ட ராட்சசிகள் சீதையைப் பயமுறுத்துகிறார்கள். 'உன்னை இப்போதே கொன்று தின்றுவிடப் போகிறோம்' என்கிறார்கள். அதுவரை தூங்கிக் கொண்டிருந்த திரிஜடை விழித்துக் கொள்கிறான். தான் கண்ட கனவை அரக்கியர் களுக்குச் சொல்வதாக வால்மீகி விவரிக்கிறார்.

கம்பனோ திரிசடை, தான் கண்ட கனவைச் சீதைக்குச் சொல்வதாகச் சொல்கிறான்.

கம்பன் கூறும் திரிசடைக் கனவின் உயர்நிலைப் பகுதி வால்மீகியில் காணப்படவில்லை. அதாவது, இரண்டு சிங்கங்கள் புலிக்கூட்டங்களுடன் மதயானைக் காட்டை வளைத்து தாக்குவதும், மயில் வெளிப்படுவதுமான கற்பனை.

இக் கற்பனையின் சிகரமாகக் காண்கிறோம், ஆயிரம் கிளை விளைக்குகள் மாட்டிய பெரிய திருவிளக்குடன் புறப்படும் ராஜ்ய லட்சுமியை. ஆம், இவன் ராவணன் அரண்மனை விட்டு விபீஷணன் பொன் மனை புருந்த கனக் கதை. உலக மகா கவிகளுக்குத் தோன்றும் பகற் கனவில், தானாகவே கம்பன் கண்டு கொண்ட கற்பனைச் சிகரங்களில் ஒன்று இது.

வால்மீகத்தில் திரிஜடை கனவிற்குப் பின் பிரஸ்தாபிக் கப்படுகிறதே, சீதைக்கு ஏற்பட்ட நன்னிமித்தம், அதைக் கம்பன், கனவுக்கு முன்பே சீதை கூற்றாகக் குறிப்பிட்டு விடுகிறான். வால்மீகத்திலே இது திரிஜடையின் கூற்று.

மேலும் ஒரு மரக்கிளையில் வசிக்கும் பறவை, உள்ளம் பொங்கச் சுகமாய்க் கூவுவதைச் சுட்டிக் காட்டி, அது சிறந்த உறவினரது வருகையைக் குறிப்பிடுகிறது என்கிறார், வால்மீகி. கம்பன் இதைக் குறிப்பிடவில்லை.

ஒரு பொன் எண்டு சீதை செளிப் பக்கத்தில் ஊதிச் சென்றதைத் தான் திரிஜடை கூறுகிறான்.

கம்பன் செய்துள்ள இம்மாறுதலும் கலைச்சுவையை அதிகரிக்கிறது என்பது வெளிப்படை.

கம்ப ராமாயணத்திலும் திரிஜடை கனவினால், சீதையின் உள்ளம் ஆறுதல் பெறவில்லைதான். இதே சமயத்தில் அனுமன்

சீதையின் இருப்பிடத்தை (சீதையை அல்ல) நோக்குகிறான், ஒரு மரக்கிளையில் இருந்தபடி மறைந்து கொண்டே.

வால்மீகத்திலோ அனுமன் சீதையையே இதற்கு முன்பு பார்த்து விடுகிறான். சீதையைக் கண்ட பின்பு அனுமன் சிறைக் காவல் செய்யும் அரக்கியர்களையும் உற்று நோக்குகிறான்.

அரக்கியர்களைப் பயமுறுத்துகிறது, வால்மீகியில் திரி ஜடைக் கனவு கம்பனிலோ திரிஜடைக் கனவு அரக்கியர் காதிஸ் விழவே இல்லை.

தருமத்தின் பெருமையெல்லாம், தர்ம பத்தினிகளின் பெருமை தான் என்று சித்தாந்தம் செய்கிறான்.

நங்கையர் மனத்தவம் தான், மனமாட்சி தான், தருமத்தின் மாட்சி யெல்லாம் என்ற சித்தாந்தத்திற்கு ஏக சாட்சியாகச் சீதையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான் அனுமன்.

கம்பன் 'நயம் தெரிந்து கதை நடத்தும் நாடகக் கவிஞன்' அல்லவா?

“அரக்கன் தோன்றினான்” என்று ஒரு படலத்தை முடித்துக் கொண்டு, அடுத்த படலத் தொடக்கத்திலேயே அரக்கர் கோனை அப்படியே தோற்றுவித்துக் காட்டுகிறான், “அதோ பாருங்கள்” என்று.

இத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலே ஷேக்ஸ்பியர், கம்பன் போன்ற உலக மகா கவிகளுக்குச் சொற்களே, மந்திர சக்தி பெற்று வந்து பணி செய்கின்றன.

ஆங்கிலத்தைத்தான் ஷேக்ஸ்பியரும் கையாண்டார், மற்ற ஆங்கிலக் கவிதைப் போல. எனினும், ஷேக்ஸ்பியரின் ஆங்கிலம், ஷேக்ஸ்பியருக்கே உரியது என்று சொல்லும்படி ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அப்படியே தான் கம்பன் தமிழும்.

உவமைகளை அணி அணியாக அடுக்கி, அழகுகளையும் உண்மைகளையும் காட்டிக் கொண்டே போவதில் ஷேக்ஸ்பியரும் கம்பனும் நிபுணர்கள். உவமைத் திறன் கவிஞனின் மகத்

தான் திறமை என்பர். மகாகவி ஷேக்ஸ்பியரும், மகாகவி கம்பனும், அணிகள் அணி அணியாக வந்து சேவகம் செய்யும் வரப்பிரசாதம் பெற்றவர்கள்.

ஷேக்ஸ்பியரின் அணிகளைப் போல் கம்பனுடைய அணிகளும் அணியிலக்கணத்திலிருந்து இரவல் வாங்கினவை அல்ல, அகண்ட அனுபவத்தின் பரப்பிலே முளைத்தெழுந்த உபமான வகைகள் ஷேக்ஸ்பியருக்கு உரியன என்று விமர்சகர்களும், ரசிகர்களும் கூறுவர். அத்தகைய உபமானங்களையும் அணிகளையும் கொண்டுதான் கம்பன் கவிதையும், காட்சிகளை அப்படியப்படியே நம் கண் முன் நிறுத்தி விடுகிறது.

ஷேக்ஸ்பியர், கம்பன் போன்ற உலக மகாகவிகளுக்கு வரம்பின்றி விரிந்து கிடக்கிறது உபமானப் பிரபஞ்சம்.

மகாகவிகளின் ஏகாக்ரசித்தம் (ஒருமையுள்ளம்) இயற்கையையும், மனித இயற்கையையும் முடியிருக்கும் திரையைக் கிழித்து உண்மையை முகமுகமாய்க் கண்டு கொள்கிறது தமக்குக் கிடைத்ததரிசனங்களைப் பிறருக்கும் காட்ட உபமானங்களையும் மந்திரச் சொற்களையும் வாரி வழங்குகிறார்கள் அவர்கள்.

ஏதோ இடையூறு புகுந்ததென்று கனக் கண்டு, கோபங்கொண்டு, விழித்தெழுந்து, அந்த இடையூற்றை மிதித்தெறியப் போவது போலப் புறப்பட்டு வந்தவன், ஏதோ ஒன்றைப் பறிகொடுத்தவனைப் போல், அங்குமிங்கும் தேடித் திகைத்த வண்ணம், கடைசியாகச் சீதாபிராட்டி யிருக்கும் இடத்திற்கு அருகே வந்து பயமுறுத்தி விடுகிறான், இராவணன்.

திடீரென்று அங்கே தோன்றிய அரக்களை அனுமனும், பார்த்துவிடுகிறான்.

அமைதியாக நோக்கி வெகு விரைவில், தான் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைக் குறித்து ஆலோசித்து அப்படியே செய்து விடுகிறான்.

'பெண் விளக்கு' இருந்த இடத்தில் அரக்கன் திடீரெனத் தோன்றியதும், அந்த விளக்கு அவிந்து போய் விட்டதா, என்ன? என்ன நடுக்கம்!

இளம் பெண் மான் ஒன்று திடீரென்று தன் கண்ணெதிரே ஒரு புலியைப் பார்த்து விடுகிறது. இந்தப் புலி நம்மைத் தின்னும் பொருட்டே வந்து விட்டது என்ற நிலைதான், நடு நடுங்கி நிலை குலைந்து போகும் சீதையின் நிலை.

ஆரணிய காண்டத்துக் கம்பச் சித்திரத்திற்கும், சுந்தர காண்டக் கம்பச் சித்திரத்திற்கும், இடையே கம்பனுடைய திறன் எப்படி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு, அந்தப் 'பாம்பு' வர்ணனையையும், இந்தப் 'புலி' வர்ணனையையும், ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது நலம்.

ராவணன், வீதிகளின் வழியாய் அசோக வனத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்திலும் வால்மீகியால் அசோக வனத்தின் அழகுகள் வருணிக்கப்படுகின்றன.

கம்பன், ராவண பவனியின் ஆடம்பர அழகுகளிலேயே ஈடுபடுகின்றான்.

ராவணனுடைய மனைவியில் பலரும், தேவேந்திரனைத் தொடர்ந்து தெய்வமாதர்கள் வருவது போல், தொடர்ந்து வந்தார்கள் என்றார் வால்மீகி.

இப்படி மனைவியர் தொடர்ந்து வந்ததாக உய்த்துணரவும் கம்பன் இடங் கொடுக்கவில்லை. அடிமைகளான தெய்வப் பெண்களே தொடர்ந்து வந்ததாய்க் கூறியுள்ளான்.

சீதையின் நிலையையும், ராவணனுடைய நிலையையும் அதாவது பயப்படுகிறவன் நிலையையும், பயமுறுத்துகிறவன் நிலையையும் எவ்வளவு பொருத்தமாக நம் கவிஞன் வருணிக்கிறான் என்று பார்ப்போம்.

இங்கே மூன்று ஸ்தூல உருவங்களைப் படம் பிடிக்கவில்லை, ஸ்காட் முதலான ஆசிரியர்களைப் போல். ஷேக்ஸ்பியர் பாத்திரங்கள் போல் இந்த உயிர்ப் படமும் இருதயத் துடிப்பு களுடன் வருகிறது.

சீதை பயத்தாலும், ராவணன் ஆசையாலும், அனுமன் "என்ன ஆபத்து நேர்ந்து விடுமோ?" என்று அப்படியும் இப்

படியுமாய் ஊஞ்சலாரும் உள்ளத்தினாலும், தத்தளிக்கிறார்கள். ஒரே சிறு படத்தில் மூவர். என்ன சேர்த்தி! என்ன அவஸ்தை!

இந்தப் பகுதியிலே சீதை அபலையாகப் பேசவில்லை. சொல்லினால் சுடுவது போல் பேசுகிறாள். தர்மாவேசம் கொண்ட வீர பத்தினியாகப் பேசுகிறாள்.

செய்யுள்களின் ஓசைப் பொலிவிலேயே, சப்த ஜாலங்களின் வசிகர வன்மையிலேயே, கம்பனது பகற்கனவிலே காணும் சீதையை ரசிகர்கள் கண்டு கொள்ளலாம்.

இசை மயமாக இயங்குவது கவிதை என்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பாட்டிலே இடிதாளம் போடக் கோப தேவதை இசை பாடுகிறது.

“கவிதையை ஒருவகைக் கனவென்றும், ஒரு குணச் சித்திரம் என்றும் இசைமயமாக வெளிப்படும் ஒரு பெரிய அல்லது சிறிய அனுபவக் காட்சியென்றும்” இர்வின் எட்மன் (Erwin Edman) என்ற ஆசிரியர், ‘கலைகளும் மனிதனும்’ என்ற தம் நூலில் கூறியுள்ளார்.

சீதையின் இந்தக் கோபச் சித்திரமும், கம்பனுக்குப் பகற்கனவிலே இவனுடைய சங்கீத சரஸ்வதி வழங்கியது தான்.

கம்பன் கண்ட ‘சீதை கோபம்’ என்ற கனவுக்குச் சாகாவரம் கிடைத்து விட்டது.

ஆம், அனுமனுக்குச் சீதாதேவியின் அருளால் கிடைக்கப் போகும் சிரஞ்சீவி வரம் இந்தக் கோபத் துணுக்கிற்குக் கவிதாதேவியின் அருளால் கிடைத்து விடுகிறது.

ஐந்து பாடல்களில் ஓர் அதிசய கம்ப சித்திரம். கம்பனுடைய சிறப்பியல்புகளுக்குச் சான்றாகிய ஒரு தனிப் பெருங்காட்சி.

அறத்துறை கேட்ட அரக்கனின் சிற்றம் இடியும் மின்னலும் உக்கிர வெயிலுங் காட்டி எழுகின்றது முதலாவது செய்யுளிலே, காதலுக்குப் பூர்ணமான தோல்வி.

அடுத்த செய்யுளில் கோபம் விசுப ரூபம் எடுக்கத் தான் பார்க்கிறது. எனினும் தோற்றுப் போன காதல் மீண்டும் மூண்டெழுந்து சம பலத்தோடு தாக்கி அப்படியே நிறுத்தி விடுகிறது கோபத்தை.

இறுதிச் செய்யுளில் கோபத்திற்கு முற்றும் தோல்வி காதலுக்குப் பரிபூர்ண வெற்றி.

இந்த மனோதத்துவ சித்திரம் இப்படியே அமைந்திருந்திருந்தாலும், கலையுலகில் ஒரு வெற்றிக் காட்சி தான். ஆனால் கம்பன் “அனுமன் ஆத்திரம்” என்ற காட்சியையும் இடையே பெய்து தனக்கே உரிய ஓர் அபூர்வ கலைக் காட்சியாகக் விடுகிறான்.

இந்த ஐந்து பாடல்களையும் மீண்டும் மீண்டும் ஒதி அனுபவிக்க வேண்டும். இடையே சில தினங்கள் வேறு காரியங்களைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் படித்து அனுபவிக்கலாம். அப்போது ரசிகர்களுக்கு இக் கம்பச் சித்திரத்தின் அருமை பெருமைகள் அதிசயமாகப் புலனாகும் என்பது என் கருத்து,

ராவணனது கட்டளையையும் அந்த அரக்கிமார் செயலையும் கண்ட திரிஜடை, “முன்னே சொன்னேன் கண்ட கனாவின் முடிவாம்மா” என்று ஏற்கெனவே சொன்ன அந்த கனாவை நினைப்பூட்டுகிறான்.

அரக்கிமார்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை; சீதைக்கு ஒரு நம்பிக்கைத் தூண்டு கோல். ஆனால், வார்த்தை அரக்கிமாரை நோக்கிச் சொன்னது தான்.

ராவணன் சீதையைப் பவமுறுத்திய கட்டத்திலும் கம்பச் சித்திரம் கலையுலகிலேயே ஒரு புதுமைக் கற்பனை. வால்மீகியின் இயற்கைச் சித்திரத்திற்கும் கம்பனின் கலைச் சித்திரத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமையை இரண்டு சித்திரங்களையும் உற்று நோக்கி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அனுமன் சீதைக்குக் கணையாழி கொடுப்பதும், சீதை அனுமனுக்குச் சூடாமணி கொடுப்பதும் சுந்தரகாண்டத்தின் இதயப் பிரதேசம் எனக் கருதப்படுகின்றன.

கம்பனும் அரக்கியர்களைத் தூங்க வைக்கிறான்; திரி ஜடையையும் சேர்த்துத்தான். கம்பச்சித்திரத்திலே இவர்கள் இயற்கையாகத் தூங்கவில்லை, அனுமன் ஒரு மந்திரத் தொழில் செய்ததாகக் கற்பனை செய்கிறான்.

உலக இலக்கியத்திலேயே பிரசித்திபெற்று இருக்கிறது, 'ஹாம்லெட் தனிமையுரை'. சீதையின் தனிமையுரையும் 'கம்ப நாடகம்' என்று சொல்லப்படும் கம்பச் சித்திரக் காட்சிகளிலே பிரசித்தமானவைகளில் ஒன்று.

சீதையின் தனிமையுரை ஹாம்லெட் தனிமையுரை போல் இலக்கிய உலகப் பிரசித்திபெற்றவிலேயே என்றால், கம்பன் தமிழனாய்ப் பிறந்து தமிழிலே பாடிய குறைதான் காரணம்!

தமிழின் சிகரமேதையைத் தமிழர்களே தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

தக்க தமிழறிஞர் — ஆங்கிலத்திலும் வல்லவன் — இங்கிலீஷில் அமைக்கும் போதுதான், கம்பச்சித்திரங்கள் உலகப் பெருஞ் செல்வமாகிய இலக்கியத்தில் இடம் பெற்று அந்த இலக்கியத்திற்கு ஒரு தனியழகு தரக்கூடும். அந்தப் பெருந் தமிழறிஞருள் யோகி அரவிந்தரின் பேரறிவும் கவி ரவீந்திரரின் சக்தியும் பெற்றிருக்கவேண்டும்.

சீதையின் தனிமையுரை.

இப்போதே நான் சீதையைக் காண்பதற்குரிய காலம். ஆனால் சூழ்ந்திருக்கும் காவலோ வெகு கடுமையானது. இந்தக் காவலாளிகளான அரக்கிமார் தூங்க மாட்டார்கள், ஏன்? தூங்க முடியாதவர்கள். காவல்-தெய்வமே சற்று அயர்ந்தாலும், ஜாக் கிரதை, என்று உசுப்பி விடுவார்கள்.

"மயிலே மயிலே இறகு போடு" என்று விண்ணப்பம் செய்வதாலோ, பிரார்த்தனை செய்து கொள்வதாலோ பயன் ஒன்றுமில்லை. இப்படி ஆலோசிக்கும் அனுமன் ஒரு துயில் மந்திரம் போடுகிறான். ஆண்டாள் திருப்பாவையில் பெருந் துயில் - மந்திரம் என்ற சொற்றொடரை உபயோகித்திருக்கிறான். அந்த மந்திரத்தையே அனுமனும் இங்கே இப்படிப்

பயன் படுத்திக் கொள்ளுகிறான். இதை ஒரு வகை (Hypnotism) ஹிப்னாடிசம் எனலாம்.

இந்தத் துயில் மந்திரத்தை உச்சரித்ததும், ஏதோ ஒரு வகை மரண மூர்ச்சையில் (Coma) விழுந்து கிடக்கிறார்களோ என்று சொல்லும்படி அரக்கியர் படுத்துக் கிடக்கிறார்கள்.

“மாண்டற்கு உற்று ராமென எல்லாம்

மயர்வு (மயக்கம்) உற்றார்” என்கிறான் கவிஞன்

சீதை இப்போது பார்க்கிறாள், தூங்காதாரும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைத் துயரம் ஆற்றுவளாய்வாய் வீட்டுப் புலம்புகிறாள்;- ‘நாலுபுரமும் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது இலங்கைமா நகரை. தப்பிப் போகும் வழியை நினைத்துப் பார்ப்பதும் அசாத்தியமே. கரைந்து உருகுகிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் செத்துச் செத்துப் பிறக்கிறாள், என்றே தோன்றுகிறது. துயரத்தினாலும் கவலையினாலும் மாண்டு போவதும், இராமன் மீதுள்ள அபார நம்பிக்கையாலும் அன்பினாலும் மாண்டவள் மீண்டது போல் மீண்டும் மீண்டும் பிழைத்துக் கொள்கிறாள்.

ராம ஸ்வரூபம் நினைவில் வருகிறது, இது மூன்று உயிர்களும் பொருள்களை நினைவூட்டுகிறதாம் கருமேகம், நெடுங்கடல், பூஞ்சோலை என்பதாக.

‘அடியாளுக்கும் உயிர் தருவானா? எனக்கும் உயிர்ஆசை இருக்கிறதே, அவனைக் காணலாம் என்ற ஆசையால்’, என்கிறாள்.

இராமன் மீதுள்ள அன்பு இறவாத அன்பன்றோ? அந்த வில்லின் டங்கார ஓசை இலங்கையிலும் கேட்குமா?

இந்தக் கேள்வியை யாரிடம் போடுகிறாள், தெரியுமா? “வீரர்களின் வீரமே!. நீதான் பதில் சொல்ல வேண்டும்” என்கிறாள்.

இந்தக் கொடிய சந்தேகங்களை நினைக்கும் போதே இவளுக்குப் பயித்தியம் பிடிப்பது போன்ற உணர்ச்சியும்

ஏற்படுகிறது. உயிர் போய்விட்டாலும் கவலையில்லை, பயித்தியம் பிடித்தாலும் கவலையில்லை என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்கிறார்.

இதற்கு உணர்வும் உயிரும் பதில் சொல்லுவதாகவும் கற்பனை செய்து கொள்கிறார். 'தனி நாயகனைக் காணும் வரை நாங்கள் போய்விட மாட்டோம்' என்கின்றனவாம் உணர்வும் உயிரும்.

'See Naples and die!' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவதுண்டு. நேப்பிள்ஸ் நகரத்தின் அழகைப் பார்த்தபின் வேறு அழகற்ற பொருள்களைப் பார்க்காமல் சாலதே இனிது என்பது திரண்ட பொருள், மேலே சொன்ன ஆங்கில வாக்கியத்திற்கு.

சீதையோ, நான் உயிரோடிருக்கும் வரை பழியோடு தானே இருக்க வேண்டும்; பழியென்ற சொல் உள்ள வரை அப்படித்தான் இருக்க நேரிடுமோ என்று அஞ்சுகிறார். "சொற் பிறியாப் பழி சுமந்து தூங்குவேன்"! என்கிறார். என்னுடைய நற்குடிப் பிறப்பும் நாணமும் நன்று, நன்று!.

பிறகு மாரீச மானின் நிழைவு வருகிறது. அந்தப் பொன்மானின் ஆசையால் அதைப் பிடித்து வர என்று என் கணவரை ஏவினேன். அது போதாதென்று எனக்குக் காவலாயிருந்த லட்சுமணனையும் வைது அந்த மானின் பிள் அனுப்பி விட்டேன். அதுவே காரணமாக நான் இந்த அசோக வனத்தில் சிறையிருக்க நேர்ந்திருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட நான் பிழைத்திருப்பது சரியா? இது உலகம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதா? இப்படியெல்லாம் ஆலோசிக்கும் சிதாபிராட்டி 'எனக்கு மரணமே கதி' என்று முடிவு கூட்டுகிறார். எந்தக் கோணத்திலிருந்து ஆலோசித்தாலும் இதே முடிவுக்குத்தான் வரமுடிகிறது.

யாத்திரிகர் போகும் வழியில் திசை காட்டி மரம் ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதன் துணை கொண்டு எந்த ஊருக்கும் பயணிகள் போகக்கூடும்.

சீதையே அந்த வழிகாட்டி மரம் தனக்குக் காட்டும் திசை தான் என்ன என்று சற்று சிந்திக்கிறார். அந்தக் "கை காட்டி" சிலருக்குச் சிங்காதனம் ஏறும் வழியைக் காட்டுகிற

தாம். வேறு சிலருக்கோ தூக்கு மேடையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறதாம். தனக்கு அது தற்கொலையே தப்பும் வழி என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறதாம். அதற்கு அநுகூலமாகவே காவலாளிகளாகிய அரக்கிமார்களும் தூங்குகிறார்கள். அந்த அரக்கியரைச் “சாதல் காப்பவர்” என்கிறாள். “சாகக் கூட எனக்குச் சுதந்திரம் கொடாமல் என்னைக் காவல் செய்து வருகிறார்கள்” என்கிறாள். இப்போது அவர்கள் தூங்குவது தன் தவத்தின் மகிமையால்தான் என்று எண்ணிமிடுகிறாள்.

இந்த நிலையிலே தற்கொலை செய்துகொள்வதற்குரிய இடமும் இதுதான், வேறில்லை என்று முடிவு கட்டுகிறாள்.

அது தருவும் கொடியும் தழுவியிருப்பதோர் மாதவிப் புத்தர்தான். அந்த பூங்கொடியின் மலர்கள் காற்றில் அசைவது, “சீதையே, இங்கேதான் நீ தற்கொலை செய்து கொள்ள வேணும். இதுவே தக்க தருணம். தருணம் தப்பினால் மரணம் கிடைக்காமலே பேய்விடு” மென்று சொல்வதுபோலத் தோன்றுகிறது சீதாதேவிக்கு.

அங்கே போய் அந்தப் பூங்கொடியை அறுத்துத் தன் கழுத்திலே சுற்றிக் கொள்ளுகிறாள்.

இந்த நிலைமையைக் கண்டதும் அனுமன் இவளை எப்படியாவது காப்பற்ற வேண்டும் என்று எண்ணினாலும், தொடக் கூசுகிறான்; கூசியவனாய் ராமநாமத்தை உரக்க உச்சரிக்கிறான் இவள் காதில் விழும்படி. “அடியேன் ராம தூதன்” என்று வணங்குகிறான்.

இராம நாமம் காதில் விழுந்ததும் சீதை தன்னையறியாமலே சற்றுத் தயங்கி நிற்கிறாள். அப்போது நிலவு ஒளி தன் முகத்திலே விழும்படி நின்று சீதையை நோக்குகிறான் அனுமன். சீதையும் அந்த முகத்தைப் பார்த்து “இது களங்கமற்ற குழந்தை முகம் போல் இருக்கிறது” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்ளுகிறாள். எனினும் சந்தேகம் விட்ட பாடில்லை. எவனோ ஒரு ராட்சஸன்தான். இப்படி வாலையும் ஒட்ட வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறானோ என்று கூட நினைத்து விடுகிறாள். உடனே வாய் விட்டுச் சொல்லுகிறாள்:- “நீ அரக்கனே யானாலும் சரி; குரங்குகளில் ஒன்றானாலும் சரி; இரக்கமே

யானாலும் சரி; கொடுமையே யானாலும் சரி; வந்து இங்கே எம் பிரான் நாமம் சொல்லி உணர்வை உருக்கி உயிரும் தந்து விட்டாய்!" இப்படி யெல்லாம் பேசும் சீதை அனுமனுடைய முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்து இவன், தான் சொல்லுகிறபடியாம் தூதன் தான் என முடிவு கட்டுகிறான். ஆனால் இவனோடு உரையாடிப் பார்க்கலாம் என்றால், பேர் தெரியாதே? என் செய்வது? இப்படி ஒரு கணம். மறு கணத்திலேயே, "வீர, நீ யாவன்? என்று கேட்கிறான்.

"வினவுதற்கு நியன் என்னு வீர, நீ, யாவன்"

என்பது கம்பன் கவிதைத் துணுக்கு,

உடனே இராம தூதன், சீதையைப் பிரிந்தபின் இராமன் படும் அவஸ்தைகளை யெல்லாம் விவரிக்கிறான், "கன்மத்தை யாருளரே கடப்பார்" என்ற பீடிகையோடு "பொன் மொய்த்த தோளான் (அழகு வாய்ந்த தோளை உடையவன்)

"மயல் கொண்டு புலன்கள் வேரூய்

உன் மத்தன் ஆனான்" என்கிறான்.

சீதையைப் பிரிந்த நிலையில் இராமன் பயித்தியம் பிடித் தவன் போலக் காணப்படுகிறான் என்று சொல்லும் கவிஞன், இது கேட்ட சைவப்பெருமக்கள் சமய குதூகலம் அடைவார்களே என்று கருதினாற் போலப் பின்வருமாறு பேசுகிறான்;- "உன்மத்தன் ஆனான்..... நன்மத்தை நாகம் தலைகுடிய நம்பனே போல்" என்று சிவபிரானைப் போலவே, எனக்கூறி முடிக்கிறார். எப்படி?

சிவபெருமான் 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' ஆவது போல், தன் பெருமையைத் தானும் அறியான், என்று பொருள் படப் பேசுகிறான். உலக மக்களுக்கு அருள் செய்வதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் தன்னைப் பற்றிய உணர்வுகூட இல்லாமல் இருக்கிறானாம். (தனை ஒன்றும் உணர்கிலாதான்.) இராமனும் சீதையைப் பிரிந்த நிலையில் தன் உணர்வே இல்லாத பித்தனைப் போலவே நடந்து கொள்கிறானாம். இராமன் அவதார மூர்த்தியானாலும் இந்த மண்ணுலகில் பிறந்தவன் தானே; ஊழ்வினை என்ற கரும விதிக்குக் கட்டுப்பட்டவன் தானே.

இப்படியெல்லாம் இராமனுடைய மனநிலையை வருணித்தால்தானே சீதைக்கு அவன் தன்னை எப்படியும் வந்து மீட்டுக் கொண்டு போவான் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும். இப்படியெல்லாம் பேசுவது சீதா பிராட்டிக்கு நம்பிக்கை உண்டாக்க மட்டுமல்ல, ஒரு புத்தம் புதிய முறையில் சைவ வைணவ சமரஸம் கண்டு காட்டுவதும் கவிஞனின் நோக்கமாகும், இது நிற்க.

தான் இராமனது நம்பிக்கைக்குச் சிறப்பாக உரியவன் என்பதை அனுமன சீதாபிராட்டிக்குத் தெரிவித்தது போல், வேறுவேறு வகையிலும் தன் ராமபக்தியையும் விசுவாசத்தையும் வற்புறுத்த விரும்புகிறான்.

பெண்களுக்கெல்லாம் திருமங்கலியம் (தாலி) தான் வேறு ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்ளும் உரிமையை அளிக்கிறது. சீதைக்கோ மற்ற அணிகள் திருமங்கலியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்திருக்கின்றவாம்.

இதை ஏதோ ஒரு வகை சாமர்த்தியப் பேச்சு என்று கருதினால் போதாது. 'உன் ஆபரணங்களை அன்று காணாவிட்டால் ராமன் உயிரை விட்டிருப்பான்.' என்று அந்த நிலைமையை அப்படியே தெரிவிப்பதுதான் சீதைக்கு இப்போது உயிர்தரும் சஞ்சீவி.

“மற்றைய நல் அணிகள்காண் உன் மங்கலம்
காத்த மன்றோ”

என்று அந்த அமங்கல வார்த்தையைச் சொல்லாமல் சொல்லி விடுகிறான்.

கடைசியாக, வாலி புத்திரனாகிய அங்கதனும் ராமனுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் பணிசெய்கிறான் என்பதை வற்புறுத்துகிறான், சுற்று அழுத்தமாகவே. வாலி வதத்தினால் வானர வீரர்களுக்கிடையே கட்சி பிளவு கிடையாது என்பதைச் சீதை உய்த்துணர வேண்டும். இது அனுமனின் நோக்கம்,

இங்கிதம் தெரிந்து ராம கைங்கரியம் செய்வதில் வானர வீரர் கூட்டம் கருத்தொருமித்து நடந்து கொள்கிறது

என்று கூறியிருப்பதை வலியுறுத்துவதற்காக இங்கே அங்கதனின் ராம பக்தியையும் சொல்லி முடிக்கிறார்.

சொல்லின் செல்வனல்லவா? சீதையுள்ளத்திலே ஏக்கம் நீங்க, ஊக்கம் பிறக்கச் சொன்ன சொற்கள் எவ்வளவு உவகை பொங்கச் செய்து விடுகின்றன! உள்ளம் போல் உடம்பும் பூரிக்கிறதாம்.

கவிதையுலகின் மகா வாக்கியங்களில் ஒன்று என்றும் ரஸிகருலகில் அட்சர லட்சம் பெறு மென்று மதிக்கத் தக்கது என்றும் ஓர் அடியைப் பேரறிஞர் திரு. வ. வே. சு. ஐயர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“உய்தல் வந் துள்ள தோ?” என்று அருவி நீர்
ஒழுகு கண்ணாள்.

இந்த நிலையில் சீதை கேட்கிறாள்.

“ஐய சொல் ஐயன் மேனி எப்படிக்கு அறிதி?”

என்று “ஐயன் மேனியை எந்த விதமாக அறிகின்றாய்?” என்பது பொருள்.

மூன்று வார்த்தைகள்.

இனி, அனுமன் சீதையை நோக்கிச் சில அடையாள வார்த்தைகள் சொல்லி அவளுடைய நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்த வேண்டியது தான். ராமனுக்கும் சீதைக்குமே தெரிந்த சில முக்கியமான அடையாளச் செய்திகளை ராமன் சொல்லியிருந்தானல்லவா? அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி விடுவதற்கு இதுவே தருணம் என்று அனுமன் கருதுகிறான். கடைசியாகக் கணையாழியைக் காட்ட வேண்டுமென்பது அனுமனின் திட்டம் இந்த இரண்டு காரியங்களும் வெகு வேகமாகவே நடைபெற வேண்டும்.

ஆனால், ‘ஐயன் மேனி எப்படிக்கு அறிதி?’ என்று சீதை கேட்டதற்கு விடையாக, அனுமன் ராமனது திருமேனியழகை

விவரமாய் வருணிப்பதாக இருபது பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பாடல்கள் பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளில் காணப்படவில்லை என்று தம் ஆராய்ச்சியில் பேரறிஞர் வையாபுரிப் பிள்ளை கூறுகின்றார்.

எனவே, இனி ராமன் சொன்ன அந்த அடையாள வார்த்தைகளே போதும். அப்படியிருந்தும் அனுமனின் இந்தச் சொல்லை ஒரு வகை அவையடக்கமாகக் கொண்டு ராமவாணனைப் பிரபந்தம் ஒன்று பாடிச் செருகி விட்டார் ஒரு படாடோப்பப் பண்டிதர்.

முதலாவது அடையாள வார்த்தை.

ராமன் சொல்லியனுப்பிய அடையாள வார்த்தைகளில் முன்றுதான் இங்கு அனுமனால் வெளியிடப்படுகின்றன. இவற்றுள் முதலாவது வார்த்தை தம்பி லட்சுமணனுக்குக் கூடத் தெரியாதது.

‘அங்கே நடப்பது, வெகு சிரமமாயிருக்குமே, காட்டுப் பாதையல்லவா?’ என்று ராமன் தொடங்கியதும், அவன் இன்னும் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று சீதை கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் ‘உன் மாமியாராகிய என் தாய்மாருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டு அதுவரைநீ இங்கே இரு’. என்றான் நாயகன். உடனே கோபம் பொங்கி விட்டது நாயகிக்கு.

அந்த அடையாள விவரங்களை அனுமன் சொல்லச் சொல்ல, இவளுக்கு அந்த பழைய நினைவுகள் பொங்குகின்றன. மாற்று வஸ்திரம் கூட எடுத்துக் கொள்ளாமல், உடுத்த உடையோடும், உயிரையே உதறி விடுவது போன்ற உடம்போடும் கோபத்தோடும், காதலி காதலன் அருகில் வந்து நின்றதாக முதலாவது அடையாளத்தைச் சொல்லி முடித்த போது அது இவளுக்கு இப்போது தான் நடப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

“நடத்தல் அரிதாகும் நெறி; நாள்கள் சில; தாயர்க்(கு) அடுத்த பணி செய்(து) இவண் இருத்தி என, அச் சொற்(கு),

உடுத்த துகிலோடும், உயிர் உக்க உடலோடும்,
எடுத்த முனிவோடும், அயல் நின்றதும் இசைப்பாய்”

‘உடுத்த துகில்’ இங்கே வனவாசத்திற்கென்று சீதை உடுத்தி வந்த மரவுரி ஆடை தான்.

சக்கரவர்த்தி தமது நீண்ட ஆட்சியிலிருந்து ஓய்வு பெற உத்தேசித்து, அருமைப் பிள்ளைக்கு அரசரிமை வழங்கினார். வசிஷ்டரின் ஞான புத்திரான இந்தப் பிள்ளைக்கோ ராஜ்ய ஆசை இல்லை. எனினும் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனமானமாக ராஜ்ய பரி பாலனத்தை ஏற்றுக் கொண்டான்.

ராமன் முடிசூட்டிக் கொண்டதாகவே நம்பினார்கள் மக்கள். ஆகையால், ராமனுடன் காட்டுக்குச் சீதையும் பிறரும் புறப் பட்டதும், பூண்ட முடியையும் ஆண்ட நகரையும் கைவிட்டுப் போவதாகவே கருதினார்கள் மக்கள்.

சீதைக்குக் காட்டைக் குறித்து ஒன்றுமே தெரியாது கோட்டை வாசலைத் தாண்டியதுமே, ‘காடு வந்து விட்டதா’ என்று கேட்கிறாள் சீதை.

மூன்றாம் அடையாளம்

வேறொரு அடையாள வார்த்தையையும், தெரிவித்து வேறொரு முக்கியமான காட்சியையும் நினைப்பூட்டுகிறாள், அனுமன். காட்டிலே இவர்களை விட்டுப் போகும் போது சுமந்திரன் தயங்கித் தயங்கிப் பரிதவிக்க, ராமன் ஆறுதல் சொன்னால்லவா? அந்த வசன சாதுரியம் சுமந்திரன் துயரத்தை நீக்கவில்லை தான். ஆனால் உலகம் தெரியாத சீதையுள்ளத்தில் துயரமே இல்லாமல் செய்து விட்டது.

அந்த நிலையில் சீதை சுமந்திரனை நோக்கி, “நான் அரண்மனையில் அருமையாக வளர்த்து வந்த கிளிக்கும் மைஞவுக்கும் தொடர்ந்து பேச்சுக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்!” என்று கவலையோடு செய்தி சொல்லி அனுப்பினாள். அந்தக் காட்சி இப்போது அனுமன் வாய் மொழி மூலமாக மனக்கண் முன் வருகின்றது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, அயோத்தியா காண்டத்திலே சுமந்திரனை அனுப்பிய பொழுது சீதை சொன்ன அந்த வாக்கை நினைப்பூட்டிக் கொள்ளலாம்,

“அன்னவன் கூறுவான் அரசற்கு) அத்தையர்க்கு)
என்னுடை வணக்கம் முன் இயம்பி, யானுடைப்
பொன்னிறப் பூவையும் கிளியும் போற்றுகெண்(று)
உன்னும் என் தங்கையர்க்கு) உணர்த்து வாய்!” என்றுள்

அனுமன் சொன்ன முன்று வார்த்தைகளும் முன்று மகா மந்திரங்களாகச் சீதையுள்ளத்தைக் செம்மைப்படுத்து கின்றன.

கணையாழி காட்டியது

“மீட்டும் உரை வேண்டுவன இல்லையென, ‘மெய்ப்பேர்
தீட்டியது; தீட்டரிய செய்கை யது, செவ்வே
நீட்டி(து)’ என நேர்ந்தனன், என, நெடிய கையால்
காட்டினன் ஓராழி; அது வாள் நுதலி கண்டாள்”

எத்தனை அடையாள மொழிகளை எவ்வளவு வாக்கு வசீ, கரமாக உரைத்துக் காட்டிக் கொண்டேயிருந்தாலும், கணையாழி என்னும் இந்தச் சிறந்த அடையாளத்தைக் காட்டுவதற்கு ஈடாகுமா? ராம நாமம் சொல்லிச் சீதையின் அவநம்பிக்கையைப் போக்க ஆரம்பித்தவன், அதே “மெய்ப் பெயர்” தீட்டிய “நாம மோதிர”த்தைச் சீதைக்குக் காட்டி முழு நம்பிக்கையையும் விளைக்கிறான்.

சொல்லின் செல்வன், “அத்தகைய கணையாழியை உன் னிடம் கொடுக்கும்படி உன் காதலன் தந்திருக்கிறான்” என்று பொருள் படச் சொல்லுகிறான். எனினும், ஒரு தெய்வத்தின் முன் நிவேதனமாக ஓர் அபூர்வமான பொருளைச் சமர்ப்பிப்பது போல, தன் இரு கைகளாலும் மோதிரத்தை ஏந்திக் கொண்டு காண்பிக்கிறான். இத்தகைய பண்பாடும் இவனுக்கு ஒரு செல்வம்.

கணையாழியைக் கண்டதும் சீதை முகத்தில் ஒரு புதிய ஒளி பரவுகிறது.

“இறந்தவர் பிறந்த பயன் எய்தினர் கொல் என்கோ?
மறந்தவர் அறிந்(து) உணர்வு வந்தனர் கொல் என்கோ?
துறந்த உயிர் வந்(து) இடை தொடர்ந்தது கொல் என்கோ?
திறம் தெரிவ(து) என்னை கொல் இந் நன்னுதவி செய்கை?

கணையாழியைக் கண்டதுமே புதிய ஒளி பரவியது
சீதையின் முகத்திலே. இப்போது ஒரு புதிய அழகும் வந்து
விடுகிறதாம்.

பிறந்தவர் பிறவிப் பயனை அடைய வேண்டுமல்லவா?
இம்மையின்பத்தையும், இப்பதம் கடந்தால் மறுமையின்பத்தையும்
அடைய இம்மையிலேயே முயல வேண்டுமல்லவா?

இப்பெரும் பயனை அடைய முயலாமல் வாணனை
வினாக்கி இறந்து போகிறவர்களும் உண்டல்லவா? அப்படி
இறந்தவர்கள் பிறவிப்பயனை மறுமையில் எதிர்பாராமல் தானே
இருப்பார்கள்? அந்த நிலையில் அவர்கள் பிறவிப் பெரும்
பயனைத் தற்செயலாக அடையப் பெற்றார்கள் என்று வைத்துக்
கொள்வோம்,

அத்தகைய மகிழ்ச்சி சீதையின் மகிழ்ச்சியோடு ஒப்பிட
லாம் என்பேனா? என்று கவிஞன் கேட்டுக் கொள்கிறான்
தன்னைத்தானே.

வேறொரு உவமையை நாடுகிறது கவியுள்ளம். ‘உடலைத்
துறந்து விட்டது உயிர்; அழுதால் மீனா, தொழுதால் மீனா?
அந்த உயிர் மீண்டு வந்து அந்த உடலுடன் உறவு கொண்டது
என்றால், அத்தகைய உவகையைச் சீதையும் அடைந்தாள்
என்பேனோ?’

இப்படி ஆனந்த அலைகளாய் மொத்துண்டு கிடக்கும்
கவியுள்ளத்திலே நான்கு பகற்சனவுகள் தோன்றுகின்றன.

நாகரத்தினத்தைப் பறி கொடுத்த நாகம் தேடித் தவிக்
கிறதாம். “கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லையே” என்று ஏங்கிப்
புற்றுக்குத் திரும்பி விடுகிறதாம். ஆனால் என்ன அதிசயம்!
நாகம் - இழந்த ரத்தினத்தை அந்தப் புற்றிலேயே கண்டு
விடுகிறதாம்.

வேறொரு கனவு. ஒரு பெருஞ் செல்வர். நீண்ட காலமாகத் தாம் அனுபவித்து வந்த பெருஞ் செல்வத்தை இழந்து விடுகிறார். 'போனது போனதுதான்' ஐயோ நாம் இனி அந்த ஐசுவரியத்தைக் கனவிலும் காண முடியுமா?' என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படி யிருக்கும் போது திடீரென்று ஒரு நாள் அதிர்ஷ்ட தேவதை காட்டும் செப்படி வித்தையால் அந்தச் செல்வங்களையெல்லாம் திரும்பப் பெற்று விடுகிறார்!

இன்னொரு கனவு:— வெகு காலமாகக் குழந்தை இல்லை ஒருத்திக்கு. வயது ஏற ஏறக் குழந்தை ஆசை அதிகப்படுகிறது. நம்பிக்கையோ குறைந்து விடுகிறது.

அந்த அம்மானை ஊரார் மலடி என்றே, பிரசித்தமாகக் குறித்துப் பேசுவது வழக்கமாகி விட்டது. அதே ஊரில் ஒரு நாளுமில்லாத திருநாள் வந்து விட்டது போல் தூள் படுகிறது, காரணம்:— 'மலடி குழந்தை பெற்று விட்டாள்' என்பதுதான்.

நான்காவது கனவு. ஒருவன் இரண்டு கண்களையும் இழந்து விட்டான். சூரிய ஒளியும் இயற்கை அழகுகளும் வர்ண ஜாலங்களும் பழைய நினைவுகளாகி விட்டன. பிறவிக் குருடனாயிருந்தாலும் இவ்வளவு கஷ்டம் தெரியாதே; அப்படிப் பட்டவன் ஒரு நாள் 'ஓஹோ, இரண்டு கண்களும் மீண்டும் நன்றாய்த் தெரிகின்றனவே!' என்று ஆனந்தப் படுகிறான்.

இத்தகைய எல்லையற்ற ஆனந்தங்களின் சேர்த்தி சீதையின் ஆனந்தம், என்பதாக அந்த ஆனந்தத்தை அப்படியே நமக்குப் பிரத்தியட்சப்படுத்துகிறான் கவிஞன்.

“வாழி மணி ஆழி!”

அனுமன் கையிலிருந்து சீதையின் கைக்கு வந்து விடுகிறது கணையாழி. ஏந்திய கைகளிலிருந்து வாங்கிக் கொள்கிறான், எவ்வளவு ஆசையோ!

கணையாழியை வாங்கிக் கொண்டதும் எவ்வளவு காதலுடன் தன் ஹிருதயத்தோடு அணைத்துக் கொள்ளுகிறான்! கன்னி மாடத்திலே தன்னைக் கண்டு காதலித்து அந்தக்

காதலால் வில்லிறுத்து மணம் புரிந்து கொண்ட அந்த மங்கள் வைபவம் அப்படியே நினைவுக்கு வந்து விடுகிறதா?

மார்போடு அனைத்துக் கொண்டவள் பிறகு கணையாழியைத் தலை மேல் ஏந்திக் கொள்கிறாள். இழந்த மணி முடிகிடைத்து விட்டதென்றே எண்ணி விடுகிறாளா?

நீலமலர் போன்ற தன் அழகிய கண்களிலே ஒத்திக் கொள்கிறாள். அனுக்கிரகத்தோடு வந்திருக்கும் மகா பிரசாதம் தானே?

எத்தகைய “மந்திர சக”தி தான் பொதிந்திருக்கிறதோ இந்த மோதிரத்திலே! தோள்கள் பூரிக்கின்றன; மறுபடியும் மெலிந்து போகிறாள்!

கணையாழியை மோந்து பார்க்கிறாளாம்! பூச்செண்டாகி விட்டதா? மறுபடியும் மார்போடு அனைத்துத் தழுவிக்கொள்கிறாள்.

இன்னும் ஆசை தீரப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் கண்ணிர் வந்து திரையிடுகிறது. அந்த ஆனந்தக் கண்ணிரைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள். மீண்டும் கண்ணிர் நிறைந்து ததும்புகிறது. ஆ! இந்தப் பார்வை தான் எவ்வளவு நெடு தீளமான பார்வை!

எத்தனை நீண்ட நினைவுகள் இப்பார்வையில் மிதக்கின்றன. இந்தக் கவிதையும், அப்படி அந்த விழியிலே மிதந்து மொழியிலே வந்தது போலக் காண்கிறது.

கணையாழியுடன் ஏதேதோ கொஞ்சிப் பேச விரும்புகிறாள். ஆனால் பேச சொன்றும் வரவில்லை. அவ்வளவு இதய நிறைவு.

அமிதமான மகிழ்ச்சிக்கும் அழுகைக்கும் தான் என்ன நடப்பு! வந்த அழுகையை அடக்கி விழுங்கத் தொடங்குகிறாளாம்.

மூன்று தியானக் கதவுகள் திறந்து அமுகைக் கனவு. விருந்துக் கனவு, மருந்துக் கனவு என்று முக்கனவுகள் காட்டுகின்றன. முதலாவது; உணவு தேடிப் போகவும் சக்தியில்லாமல், இருந்த இடத்திலேயே இருந்து பசித் தீயால் தகிக்கப் படுவோரின் ஒரு கூட்டம். அந்தக் கடும் பசியருக்குக் கூழ்கிடைத்தாலும் அமுதந்தான். ஆனால் பாலுணவே கிடைத்து விடுகிறதாம். அப்பாலமுதத்தை தேவாமிர்தமாக உண்டனரென்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

இந்தக் காட்சி மறைந்து, அறப் பற்றுள்ள வள்ளற் பெரு மக்கள் தோற்றமளிக்கிறார்கள். அண்ணல் சடையனைப் போன்ற வள்ளல்கள்.

இந்த வள்ளல்களை நோக்கி வருகிறார்கள் விருந்தாளிகள். விருந்தாளி முகம் கண்டதுமே வள்ளல் முகம் எப்படி மலர்கிறது! எவ்வளவு அகமகிழ்ச்சியையும் அன்பையும் முகமலர்ச்சி பிரதிபலிக்கிறது!

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு தியானக் கனவு. கணையாழி கணையாழியாகவும் தோன்ற வில்லையே! செத்துக் கொண்டிருக்கும் உயிரை மீட்டுத் தரும் சஞ்சீவி மருந்தை யல்லவா அனுமன் கொண்டு வந்து விட்டான்?

‘இப்படிப்பட்ட இந்திரஜால மகேந்திரஜாலங்களையெல்லாம் சீதைக்குக் காட்டி, இவளை வாழ்வித்து, உலகத்தையே வாழ்விக்கப் போகும் கணையாழி வாழ்க! கால தத்துவம் உள்ள அளவும் வாழ்வதாக, இம்மணியாழி!’ என்று வாழ்த்துகிறது கவியுள்ளம்.

இரு வேறு கவிச்சித்திரங்கள்.

‘கணையாழி கொடுத்தல்’ என்பது கம்பனில் ஒரு சித்திரமாகவும், வால்மீகத்தில் வேறொரு சித்திரமாகவும் காணப்படுகிறது என்பதை வாசகர்கள் இப்போது நன்குணர்வார்கள். கம்பனுடைய கவித்திறனும் கலைத்திறனும் கம்ப சித்திரத்தை இம் மகா கவிக்கே உரிய ஓர் அற்புதமாகச் செய்திருக்கின்றன அல்லவா?

வால்மீகத்திலே இப்பகுதியை ரஸிகர்கள், 'இது பிரம்ம சிருஷ்டி; இக்கலா சிருஷ்டி அவ்வளவு இயற்கையோடு அமைந்திருக்கிறது!' என்று பாராட்டக் கூடும். அப்படியானால் இதே கம்ப சித்திரத்தை 'அயன் படைப்பு என்ற அந்த அசலுக்கு நகல்' என்று சொல்லவே முடியாதல்லவா?

'அயன் படைப்பிற்கும் ஒரு திருத்தம்!' என்பர் ரஸிகர்கள்.

"அயன் படைப்பினையும் திருத்தி அழகு செய்திருவோன்." என்று கம்பனைக் குறித்துக் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாடியிருப்பது இப்படி எத்தனையோ கட்டங்களை அனுபவித்துத் தானே!

கணையாழி கொடுத்தல் தான் கம்ப ராமாயணத்திலே காணப்படுகிறதா? என்று கேட்டார் ஒரு கம்ப ரஸிகர். கேள்வி கொஞ்சம் வேடிக்கையானது தான். எனினும் கொஞ்சம் ஆலோசனைக்கும் உரியது தான்.

அனுமன் "நெடிய கையால் காட்டினான் ஓர் ஆழி!" என்று தான் கம்பன் கூறுகிறான். அனுமன் தன் கையால் கொடுத்ததாக சொல்லவேயில்லை. அனுமன் கையிலே அந்தக் கணையாழியைக் கண்ட சீதையின் நிலையை இரண்டு பாட்டுகளில் ஏழு உபமானங்களால் வருணித்து விட்டு, "வாங்கினான்" என்றான் கவிஞன்.

அனுமன் இரண்டு கைகளாலும் கணையாழியை ஒரு தெய்வத்தின் முன் நிவேதனப் பொருள் போல் ஏந்தி நிற்க, அந்தத்தெய்வம் தன் கையை அனுமன் கைக்கு மேலே கொண்டு வந்து அப்படியே எடுத்துக்கொண்டது போல் சீதை வாங்கிக் கொண்டாள் என்று கருதுவது கம்ப சித்திரத்திற்குப் பொருத்த முடையதே.

கோபுரத்திலே பொற் கலசம்.

முத்து முத்தாக உதிர்கின்றது ஆனந்தக் கண்ணீர் —
கடற்காற்றிலே அமுத நீர்த் திவலைகள் உதிர்வது போல.

கண்ணிருக்குள்ளேயே, உள்ளுக்குள்ளே கொத்தளிக்
கும் பெரு மகிழ்ச்சியின் சிற்றலை யொன்று புறப்படுகிறது புன்
சிரிப்பாக, — முத்துப் போன்ற பற்கள் சிறிது வெளித்
தோன்றுமாறு.

அப்போது கணையாழியுடன் பேச விரும்பினாள். பேச்
சொன்றும் வரவில்லை.

“நோக்கும்; நுவலக் கருதும்; ஒன்றும் நுவல் கில்லாள்.”
இப்போது அனுமனுடன் பேச விரும்புகிறாள். முன்பிருந்த
பேச்சுத் தடை ஒருவாறு நீங்குகிறது.

குழந்தையின் மழலை மென்மொழி போல் சொற்கள் மிகுது
வாய்க் குழறி வருகின்றன. ‘பிராணேபகாரியே!’ என்று அகங்
குளிர அனுமனை அழைக்க விரும்புகிறாள்.

‘புருஷோத்தமனே!’ என்றும் அருமையாக அழைக்க
ஆசைப்படுகிறது உள்ளம். ஆனால் வார்த்தைகள் சரியாக
வெளிப்பட வேண்டாமா?

‘உயிர் தந்தாய், உத்தம!’ என்னும் சொற்கள் எப்படியோ
தட்டுத் தடுமாறி வருகின்றன. வந்து நம் காதில் விழுகின்றன.

‘உயிர் தந்தாய், உத்தம!’ என இனைய
வாசகம் உரைத்தாள்.

‘நீ மோதிரத்தையா கொடுத்தாய்? என் உயிரையே
கொடுத்திருக்கிறாய்!’ என்ற வாசகம் தங்க ஏட்டிலே இரத்தின
எழுத்துக்களால் பொறிக்கப் பெற்றது போல் பொறிக்கப்
பெற்றிருக்கிறது இந்தப் பாட்டினிடையே.

வழியும் கண்ணிருடனும் சற்றுப் புன்னகையுடனும்
சீதை குழறிப் பேசிய மணி வாசகம், என்றும் அழியாத
அற்புதக் கவிச் சித்திரம் பெற்று விட்டது.

நன்றியும் உள்ளன்பும்.

இனி உயிர் தந்த உத்தமனுக்கு நன்றி சொல்லத் துடிக்கிறது உள்ளன்பு.

ஆம், இப்போது பேச்சுத் தடை முற்றும் நீங்கி வாக்குப் பிரவாகமே வந்து விடுகிறது.

‘அம்மையே!’ என்றுகூட அனுமனை அழைக்கிறாள் சீதை. அந்தப் பிராணோபகாரியின் தூய தாயன்பினை எவ்வளவு நன்றாக உணர்ந்து விட்டாள்!

அந்தப் பிராணோபகாரம் செய்த அன்பார்ந்த ஆற்றலை நினைத்து ‘அப்பனே!’ என்கிறாள்.

அனுமனுடைய தூய அறிவை நினைத்து ‘அத்தனே!’ என்கிறாள். அதாவது, ‘குருவே! என் கடவுளே!’ என்று பொருள் படப் போற்றுகிறாள்,

இப்படி யெல்லாம் அழைத்தும் திருப்தி அடையாமல் மேலும் அன்பும் நன்றியறிவும் பொங்க, ‘அருளின் வாழ்வே!’ என்றும் அழைக்கிறாள்.

‘நிர்க்கதியாகத் துன்பத்திலே அழுந்திக் கிடந்த என்னைக் காப்பாற்றிய வள்ளலே!’ என்றும் உருக்கமாக அழைக்கிறாள்.

‘துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த வாழிய வள்ளலே!’ என்ற இச்சொற்றொடர்தான் மாசுமறுவில்லாத சீதையின் உள்ளத்தை எவ்வளவு தெளிவாய்ப் பளிங்கில் வைத்துக் காட்டுவது போலக் காட்டுகிறது.

வாழ்த்து.

இப்படி யெல்லாம் போற்றி அழைத்த பின்பு வாழ்த்தின் விவரம் வருகின்றது.

‘பாழிய பணைத்தோள் வீர!இருத்தி’ என்றாள்.

‘சிஞ்சீவியாக வாழ்ந்திருப்பாய்’ என்பதுதான் வாழ்த்து,

கடல் தாண்டி, இலங்கை அகமும் மதிலும் தாண்டி. அரக்கர்களின் கட்டுக் காவல்களை யெல்லாம் தாண்டி வந்திருக்கும் இன்றைய தைரியசாகஸங்களுடன் அனுமன் என்றும் வாழ வேண்டுமாம்.

கையும் காலும் தளர்ந்து, பல்லும் சொல்லும் போய்க் கண் குழிந்து, காதும் அறிவும் ஒருங்கே மந்தமாகிப் பிறர் நகைக்கவும், பிறருக்குப் பெருஞ் சுமையாகவும் வாழ்கின்ற ஒரு வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாகுமா? - அதுவும் ஒரு வாழ்த்தாகுமா? அப்பேர்ப்பட்ட சிரஞ்சீவிக்கு அந்தப் பட்டமே ஒரு கொடிய தண்டனை! அந்த வாழ்த்தே ஒரு சாபம்தான்.

‘தாங்கள் நூறு வயது வாழ்ந்திருக்கவேணும்’ என்று வாழ்த்துப் பெற்ற ஒரு அறிஞர், வாழ்த்திய அன்பரை நோக்கி பிறருக்கு நான் எவ்வளவு காலம் உபயோகபாயிருக்க முடியுமோ, அவ்வளவு காலம் நான் வாழ்ந்தால் போதுமே என்று சொன்னாராம்,

தேசப் பெருந் தொண்டிலும் உலகப் பெருந் தொண்டிலும் தம்மை முழுக்க இழந்திருந்த காந்தியடிகள், “நான் நூற்றிருபது வயது வாழ ஆசைப்படுகிறேன்” என்றால்லவா? ராமாநுஜர் நூற்றிருபது வயது வாழ்ந்தார் என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரரும் ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

அனுமனோ இதிகாச புருஷன். வீரகாவியத்திலே ஒரு கதா பாத்திரம், மகா கவிகளின் மானஸ புத்திரர்களில் ஒருவன். இவன் நூற்றிருபது அல்லது நூற்றிருபத்தைந்து வயதுச் சிரஞ்சீவியாக இருந்தால் போதுமென்று கவியுள்ளம் திருப்தி கொள்ளவில்லை.

எனவே சீதா தேவியின் அனுக்கிரக பூர்வமான வாழ்த்தானது,

ஊழி ஓர் பகலாய் ஒதும் யாண்டெலாம், உலகம் ஏழும்,
ஏழும்வீ வுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி!

என்று நீள வளர்ந்து செல்கிறது.

‘இன்றென என்றும் இருத்தி! என்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கக் கூடிய வாழ்த்துத்தான். ஆனால் இப்பாட்டிலே இவ்வாழ்த்து இரண்டு அடிகளையும் நிறைத்து நீண்டு வளர்ந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சீதையின் வாழ்த்து அனுமனின் ஆயுளை நீளச் செய்வது போல, வாழ்த்தைக் கூறும் வாசகத்தையும் நீளச் செய்திருக்கிறது கவியுள்ளம்.

இந்த தீளமான வாழ்த்தை மீண்டும் மீண்டும் ஒதிப் பரவசமாவோருக்கு, இதன் இறுதியில் வருகின்ற, 'இன்றென இருத்தி' என்ற சிறு பகுதிதான் எத்தகைய உணர்ச்சிக் கோபுரத்தின் பொற்கலசமாய் மிளர்கின்றது!

நன்றியறிவும் உள்ளள்பும் சொல்லுருப் பெற்றுக் கவிதையாக வருகின்ற கட்டங்களை உலக இலக்கியப் பரப்பிலே அங்குமிங்கும் காணலாம். ஆனால் இந்த நன்றி போல் நன்றியும், இந்த வாழ்த்துப் போல் வாழ்த்தும் மகா காவிய உலகிலும், அருமையிலும் அருமை யென்றே கருதவேண்டும்.

கம்பச் சித்திரங்களை வால்மீகியின் 'மொழி பெயர்ப்பு' என்றோ, தழுவல் என்றோ கூசாது கூறுவோர் தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டுக் 'கணையாழி கொடுத்தல்' என்ற கட்டத்தை இந்த இரண்டு மகாகாவியங்களில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலும் போதுமே.

"கணையாழி கொடுத்தல்" என்பதையே கம்பன் ஒரு வகையில் மாற்றி அனுமனின் பண்பாட்டை உயர்த்திக் காட்டுகிறான். தன் இரண்டு கைகளிலும் கணையாழியை ஏந்தி அவன் காட்ட சீதை எடுத்துக் கொள்கிறான். அவன் கொடுக்க இவள் வாங்கிக் கொண்டாள் என்பது கம்பன் கதையன்று.

இத்தகைய பண்பாட்டினை ராமதூதனிடம் காட்டியுள்ள கம்பன்.

"ஆழி காட்டி என் ஆரூயிர் காட்டினாய்க்(கு)
ஊழி காட்டுவேன்!"

என்று சீதை நன்றியும் உள்ளளன்பு பொங்க வாழ்த்துகின்ற வாழ்த்திலே, ராம ராஜ்யப் பண்பாட்டின் சிகரத்தையே சுட்டிக் காட்டுவது போலத் தோன்றுகிறது.

இரண்டு செளந்தரிய மஹல்.

தாஜ்மஹல் போன்ற சிற்பச் செல்வங்களை உலகம் அறிந்து அனுபவிக்கிறது. மதுரை மீனாட்சி கோயில் போன்ற திருக்கோயில்களைத் தொண்டர்கள் மட்டுமல்ல, சுவைக் கலைஞர்களும் போற்றிப் பாராட்டுகின்றனர். கற்பனை உலகிலும் கட்டிடங்கள் உண்டு; கோயில்கள் உண்டு.

உலக மகா ரஸிகர்கள் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிக்கத் தக்க இரண்டு செளந்தரிய மஹலை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுதான் இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம். இரண்டில் ஒன்று இந்தியப் பெரும் புகழுடன் ஒருவாறு உலகப் புகழும் பெற்றிருக்கின்றது. இரண்டு கால தேச வரம்பு கடந்து நிமிரும் சிறப்பு வாய்ந்தது.

ஆதி காவியமான வால்மீகி ராமாயணம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே கடல் கடந்து கிழக்கிந்திய நாடுகளிலும் வழங்கி வந்திருக்கிறது. ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணப் பிரவசனம் செய்ய 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கம்போடியா தேசத்தில் வசதி ஏற்பட்டிருந்தது. 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வால்மீகி கோயிலும் சம்பா ராஜ்யத்தில இருந்தது. கிழக்கிந்திய சுந்தரத் தீவுகளிலிருந்து சுந்தர காண்டம் பெயர் பெற்றதாய்க் கருதுவோருமுண்டு.

கம்பராமாயணப் பிரவசனமோ தமிழகத்திலும் ஆந்திர—கன்னட — மலையாள ராஜ்யங்களிலுமே, — அதாவது தென்னாட்டிலே — செய்யப் பெற்று வந்தது.

வால்மீகியின் ஸௌந்தர்ய மஹலை உற்று நோக்கி முக்கிய அழகுகளை உணர்ந்து கொள்வதற்குச் சுவைக் கலைஞர் ஸ்ரீசுந்தராசாரியார் ஒரு நல்ல வழிகாட்டி. சீதையைத் தேடுவது, சீதையைக் காண்பது, சீதையைத் தேற்றுவது அனுமனின் திறல் விளங்குவது என்ற நான்கு தூண்களில் இந்த மஹல் நிற்பதாக இந்த ரஸிகர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

ஒற்றுமை வேற்றுமைகள்.

தேடற் பகுதியில் அனுமன் கடல் தாண்டும்போது எதிர்ப்பட்ட மூன்று இடையூறுகளை வால்மீகியும் குறிப்பிடு

கிறார்; கம்பனும் குறிப்பிடுகின்றான். முதலாவது மைநாகமலை 'என், கொடு முடியில் தங்கிக் களைப்பாறி உம் இஷ்டப்படி செல்லும், என்று நயம்பட உரைத்த அந்த நட்புரிமையும் இடையூறுதானே. கடல் தாண்டத் துணிந்ததிலும், இந்த முதலாவது இடையூற்றைச் சமாளித்துக் கொள்வதிலுமே அனுமனுடைய ஆத்ம—சக்தி நினைவும் தைரியமும் வெளிப்படுகின்றன.

தேவர்களின் தாயாகிய சுரஸையின் சோதனையைச் சமாளித்துக் கொண்டதில் அனுமனுடைய மதிநலம் வெளிப்படுகிறது. முன்னாவது இடையூறுக மேலே செல்லும் எவரையும் கீழே இழுத்து வாயில் போட்டுக் கொள்ளும் ஸிம்ஹிகையாகக் குறிப்பிடுகிறார் வால்மீகி. இவனுடைய வாய் வழியாகப் புகுந்து இவனை மாய்த்து விட்டு உயரக் கிளம்பிய அனுமனுடைய சாமர்த்தியத்தை வால்மீகி கூறும் சாமர்த்தியத்திற்கு உதாரணமாக காட்டுகிறார் ஸ்ரீ சுந்தராச்சாரியார்.

அனுமனிடம் காணப்படுவதாக வால்மீகி கூறியுள்ள ரூபகம் (ஸ்மிருதி) மனத்தெம்புடன் கூடிய தைரியம் (தகுதி) மதிநலம் அல்லது நுண்ணறிவு (மதி), ஆழ்ந்த சாமர்த்தியம் (தாத்தியம்) என்ற நான்கு குணங்களையும் விளங்கக் காண்கிறோம், ஸ்ரீ சுந்தராச்சாரியார் வகுத்துக் காட்டும் சுந்தர காண்டத்தின் நான்கு பகுதிகளிலுமே.

தேடற் பகுதியைக் கம்பன் “ஊர்தேடு படலத்தில்” கூறி முடிக்கிறான். காணற் பகுதியை “காட்சிப்” படலத்திலும், “திந்தனைப் படல”த்திலும் “உருக்காட்டு” படலத்தின் முற்பகுதியிலும் விவரிக்கிறான். தேற்றல் பகுதி “உருக்காட்டுப் படல”த்தின் பிற்பகுதியிலும், “குளாமணிப் படல”த்திலும் விவரிக்கப்படுகிறது. எஞ்சிய பகுதிகளில் கம்பன் அனுமனது திறல் விளங்கும் பகுதியைக் கூறி முடிக்கிறான்.

எனினும் கம்ப ராமாயண மாணக்கன் ஸ்ரீ சுந்தராச்சாரியாரின் சுந்தர காண்ட விமரிசனத்தைப் படித்து முடித்ததுமே, “வால்மீகியின் ஸௌந்தர் மஹல் வேறு, கம்பனின் சௌந்தரிய மஹல் வேறு” என்ற அபிப்பிராயத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வான் என்பதில் ஐயமில்லை.

உலகச்சிறை மீட்பதற்காகத், தான் சிறையிருந்த பிராட்டியின் குணச்சித்திரத்தை உற்று நோக்கும் போது கம்பனு

டைய சிருஷ்டி ஒரு தனி ராகம் என்பது எவ்வளவு தெளிவாகப் புலனாகிறது! அனுமனுடைய குணச் சித்திரத்தை உற்று நோக்கும் போதும் இரண்டு சிருஷ்டிகளுக்குமிடையே வேற்றுமை விளங்கும்.

“கடல் தாவு படலத்”திலேயே, கம்பனுடைய சுந்தரமஹாலுக்கும், வால்மீகியினுடைய சுந்தரமஹாலுக்கும் இடையே ஆரம்ப வேற்றுமைகள் புலனாகின்றன. அங்கதன் முதலானவர்களை நோக்கி அனுமன், “நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம், இதோ நானிருக்கிறேன் அஞ்சாதேவி பெற்ற தீரன்! தாண்டுகிறேன் சமுத்திரத்தை; காண்கிறேன் என் அன்னை சீதையை; பாவி ராவணன் காவலிலிருந்து மீட்கிறேன் அத்தேவியை” என்று கர்ஜனை செய்து விசுவரூபம் கொள்ளத் தொடங்கியதாக வால்மீகி கூறுகிறார். (சுந்தரகாண்ட விமரிசனம், பக்கம் 15.) இந்த அனும வீரம் வேறு, கம்பன் காட்டும் அனும வீரம் வேறல்லவா?

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் இறுதியில் ஜாம்பவான் அனுமடைய ஆற்றலைப் பிரமாதமாக வருணித்து மறைந்து கிடந்த தன்னம்பிக்கையை ஜோலிக்கச் செய்ததும் அனுமன் ராம கைங்கரியத்தில் தனக்குள்ள எல்லையற்ற உத்சாகம் தோன்ற உடன்பட்டுப் பேசுகிறான். இந்தப் பேச்சு விஷயமாக ஆதிகாவியத்தையும் கம்பனது காவியத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலும், கம்பனுடைய அனும குணச் சித்திரம் ஒரு தனி ராகம் என்பது தெரியவரும்.

இது குறித்துப் பேரறிவாளர் வ. வே. சு. ஐயர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். ‘சித்தரிக்கும் கோலால் ஒன்று அல்லது இரண்டு கோடுகள், இங்கே வர்ணத்தை மட்டுப் படுத்துதல், அங்கே வர்ணத்தைச் சற்று மாற்றுதல் — இந்த நிலையிலேயே கம்பன் கையில் அனுமன் மாறிப் போவதைக் காண்கிறோம். செருக்குள்ள வானரன் அந்தச் செருக்கை உதறிவிட்டுத் தன்னுடைய ஆற்றலை நன்குணர்ந்து கொண்ட ஒரு மகா வீரனாகி விடுகிறான்.’ (Kamba Ramayana A. Study, பக்கம் 203) இந்தக் குணசித்திர வளர்ச்சியைத்தான் சுந்தர காண்டத்தின் இறுதியில் பார்த்துப் பரவசமாகிறோம்.

இது ஷேக்ஸ்பியர் முதலான உலக மகா கவிகளிடம் காணப்படுகின்ற அபூர்வமான கலைத்திறன். இதை உய்த்

துணாகும் ஆற்றல் பெருத விமர்சகர்களுக்குக் கலா சிருஷ்டி களுக்கிடையே கூர்ந்து நோக்கி உண்மை காண்பது எளிதன்று. இத்தகைய கலைத்திறனைக் கொண்டே கம்பன் ஆதி காவியத்தினின்றும், எத்தனையோ அதிசயமாறுதல்களைச் செய்திருக்கிறான்.

இரளிலே செய்த நகர சஞ்சாரத்தில் பலரையும் பார்த்துக்கொண்டு போவதாக ஒரு 'ஜாப்தா' மட்டும் காணப்படுகிறது ஆதி காவியத்திலே. கம்பனோ கும்பகர்ணன், இந்திரஜித்தன், வீரீஷணன், ஆகியவர்களைப் பார்த்ததும் அனுமனுக்கு, ஏற்பட்ட சிந்தனைகளைக் கொண்டே, குறித்த அரக்கர் தலைவர்களின் குணவளர்ச்சிக்கு வித்திடுகிறான்.

முதன் முதல் கும்பகர்ணனை அனுமன் பார்ப்பதையே ஒரு ஹாஸ்யக் காட்சி போல் அமைத்து அந்த அரக்கனுடைய அபார ஆற்றலை உணர்ந்து கொள்வதற்கும், சந்தர்ப்பமாக்குகிறான் கவிஞன். எத்தனையோ மாதர்களை மயங்காமல் கவனித்துப் போகிறவன், தான் போய்க் கொண்டிருக்கும் வழியிலே, ஒரு புறமாக வலிய இழுக்கப்பட்டுச் சற்று மயங்கிப் போகிறான்.

இந்திரஜித்தின் குணாதிசயத்திற்கு வித்து மட்டுமா காண்கிறோம், அனுமனுடைய நகர சஞ்சாரத்திலே? அந்தச் சூழ்நிலையையும் மறக்க முடியாதபடி அப்படியே கண்டுகொள்கிறோம்.

எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக மகா பலசாலிகளும், ஆயுத பாணிகளும் காவல் செய்கின்றனர் அந்த வாசலிலே! அவர்கள் உறக்கம் வராமலிருக்கப் பழைய திக் விஜய காலத்துக் கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும், அவர்களில் சிலர் விநோத மாயப் புதிர் போட்டுப் பொழுது போக்குவதும் எத்தகைய உயிர்ச் சித்திரம்! அந்தப் பழைய யுத்த சமாசாரங்களைப் பேசும் போதும் அவர்களுக்குத் தான் என்ன போர் வெறி! என்ன கோபாவேசம்!

இத்தகைய கட்டுக் காவலைக் கடந்து போய் இந்திரஜித்தின் ராஜ சிங்கத் தோற்றப் பொலிவினைக் கண்டு அனுமனே பிரமித்துப் போகிறான். "இவனோடு ஏற்படும் போரில் ராம

லட்சுமணர்கனையும் இவன் எவ்வளவு கவலைக்கு உட்படுத்தக் கூடும்” என்று கூடப் பிரமிக்கிறோம்!

யுத்த காண்டத்திலே இந்திரஜித்தின் பயங்கரமான போர்ப் பெருஞ் செயல்களுக்கு எத்தகைய ரஸமான பீடிகை சந்தர காண்டத்திலே. இந்த அனுமனையே படாதபாடுபடுத்தப்போகிறுனல்லவா?

கும்பகர்ணனைப் பார்த்த பின், இந்திரஜித்தைப் பார்ப்பதற்கு முன் விபீஷணனை அனுமன் பார்க்கிறோம். கும்பகர்ணனைப் பார்த்ததால் ஏற்பட்ட கோபம் தணிந்து விடுகிறது. அப்படியிருக்கிறது அங்குள்ள சூழ்நிலை.

தர்மாத்மா உறங்கிக் கொண்டுதானிருக்கிறான். என்னுடைய, உணர்வும் உணர்வும் சந்திக்கின்றன, — காதலர்களுக்குக் கண்ணும் கண்ணும் சந்திப்பது போல. உணர்வு, உணர்வை உணர்ந்து கொள்கிறது.

“உற்றுநின்றது, அவன் உணர்வைத் தன் உணர்வினால் உணர்ந்தான்”. எவ்வளவு உறுதியான அஸ்திவாரத்தின் மீது கட்டப்படுகிறது விபீஷண குணசித்திர மாளிகை! கற்பகச் சோலை சூழ்ந்த பளிங்கு மேடையோடு கூடிய பவளமயமான மாளிகையில் விபீஷணன் வசிக்கிறான். இந்த மாளிகையில் அனுமன் காணும் சூழ்நிலை — மாட்சி, யுத்த காண்டத்திலே அனுமன் வாக்காக ராமனிடம் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இந்த விதமாக விபீஷணன், கும்பகர்ணன், இந்திரஜித்தென்னும் முப்பெருந் தலைவர்களின் குணசித்திரங்களுக்குரிய சிற்சில புள்ளிகளையும் கோடுகளையும் தேடற்பகுதியிலே காட்டும் கம்பன், அந்தப் பகுதியை ஒரு புதிய கலா சிருஷ்டியாக்கி விடுகிறுனல்லவா?

இப்படியே காணற்பகுதியும் தேற்றப் பகுதியும் புதிய சிருஷ்டியாகிக் காவிய நாயகியின் குணச்சித்திரத்திற்கும் அனுமனுடைய குணச்சித்திரத்திற்கும் புதிய மெருகு மட்டுமல்ல, புதிய ஜீவ ஒளியையும் அளித்திருக்கின்றன, கம்பராமாயணத்திலே.

ராவண குணச்சித்திரத்தைத் தீட்டுவதிலும் கம்பனுடைய சித்திரக் கையின் சிறப்பியல்பு நன்கு புலனாகிறது.

“அவ்விடத்தரு கெய்தி அரக்கன்தான்,
 ‘எவ்விடத்தெனக்(கு) இன்னருள் ஈவது?
 நொவ்விடைக் குயிலே! நுவல் கென்றனள்,
 வெவ்விடத்தை அமிழ்தென வேண்டுவான்”

என்பது சுந்தரகாண்டத்திலே அசோக வனத்தில் சீதைக்கு முன் தோன்றும் ராவணனுடைய நிலை. இங்கே ராவணன் தன் ‘காதலைத்’ தெரிவிக்கும் தோரணையோடு வால்மீகத்தில் வரும் இதே பகுதியை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலே போதும்.

ஆசை ஒரு புறம் இழுக்க, நாணம் ஒரு புறம் ஹிம்ஸிக் கிறது. ‘திலகமே!’ என்று அழைக்கிறான்.

“பூந்தண் வார்குழல் பொற்கொழுந்தே!”

என்று ஆசை தீர அழைக்கிறான் கொஞ்சம் குரலில். எனினும் காமாந்தகாரத்திலும், சீதை யென்னும் கற்புக் கனலுக்கு — — ‘வான் சுடர்ச் சோதி வெள்ள’த்திற்கு — முன் ராவணனாலும் ‘பச்சை’ யாகவோ கொச்சையாகவோ பேசித் தீர்க்க முடிய வில்லையென்பது கம்பச்சித்திர நுணுக்கம்.

இதனால் ராவணனுக்குச் சீதை மீதுள்ள காமத்தின் ஆழத்தையோ, உக்கிரத்தையோ கம்பன் குறைத்துக் குறிப்பிடு கிறான் என்று எண்ணுவது சரியன்று. ‘இடையில்லாமல் உன்னைச் சிருஷ்டித்தது போலவே அந்தப் பாவி (சிருஷ்டி கர்த்தா) அருளில்லாமலும் படைத்து விட்டானோ?’ என்று கேட்கிறானல்லவா?

‘ஜனக குலத்திலே பிறந்த உனக்கு மனஉறுதி முதலான குணங்களுக் குறைவில்லை; ஆனால் தாட்சண்யமும், தையையோடு கூடிய வண்மைக் குணமும் இல்லாமற் போய் விட்டனவே!’ என்று தன்னையே நொந்து கொள்வதைப் பாருங்கள். ‘நீ இரக்கப்படாமலிருந்தால் நான் சாவது நிச்சயம். அப்படியானால் உன் அழகுக்கு இசைந்த நல்ல குணங்களும் இவ்வளவு: பிரியமுமுள்ள வேறு புருஷன் உனக்குக் கிடைப்பனோ! என்று கவலைப்படுவதைத்தான் பாருங்கள்.

இப்படியெல்லாம் ராவண குணச்சித்திரத்தையும் மாற்றித் தன் சிறப்பியல்பு தோன்ற அமைத்துக் கொள்ளும் கவிஞன்,

தன்னுடைய சௌந்தரிய மஹலின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் ஒரு புதிய முறையிலே தான் அமைத்துக் காட்டுகிறான்.

சூடாமணி பெற்றுக் கொண்ட பின், அனுமனுடைய திறல் விளங்கும் பகுதியென்று சொல்லத்தக்க சுந்தர காண்டப் பகுதியை ஆதி காவியத்திலும், கம்பனுடைய காவியத்திலும் அங்கும் இங்குமாக ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கூட, 'இந்தச் சிற்பச் செல்வம் வேறு. அது வேறு' என்பது இனிது புலனாகும்.

“செவிக்குத் தேனென இராகவன் புகழினைத் திருத்தும்
கவிக்கு நாயகன்” என்பது கம்ப அனுமனது சித்திரம்.

தன் திறலை அனுமன் முற்றும் மறைத்துச் சீதையைக் குண சௌந்தரியச் சிகரமாகக் காட்டும் அந்தத் திறல் போதாதா, கம்பனுடைய சௌந்தரிய மஹலைச் சிகரத்திலே காட்டுவதற்கு?

கம்பன் போகும் கதை — வழி

அரண்மனை போன்ற மாளிகையில் யோசி போல் மௌனத்தில் ஒடுங்கி அமர்ந்திருப்பவனுக் கருகே, பக்குவமாகக் காய்ச்சிய பாலைக் கிண்ணத்தில் ஏந்தியவண்ணம் எவ்வளவு பரிவுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறான் சடையப்பவள்ளல்! ஆம்; கனவு கண்டு கொண்டிருப்பவன் கவியோகியான கம்பன் தான்.

எத்தனை பொற் கனவுகள்! அத்தனையும் சேர்ந்து ஒரே நீண்ட கனவு - நாடகமாய்த் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த வண்ணமாயிருக்கிறது.

“பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம் - நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே” கம்பன் கண்டது, கதையும் பாட்டுமாகிய ராமாவதாரம். வால்மீகி கண்டது போல் கம்பனும் கண்டு சொல்வது தான்!

வால்மீகியின் கதைப் போக்கைப் பெரிதும் பின்பற்றிச் செல்வது கம்பன் கதை. துளசிதாசரைப் போல் அத்தனை வேறுபாடுகள் கம்பனுடைய கதைப் போக்கில் காணப்பட

வில்லை. எனினும் கூர்ந்து நோக்குவோருக்குக் கம்பன் அங்கு மிங்கும் செய்திருக்கும் வித்தியாசங்கள் இவனுடைய கலா சிருஷ்டியின் சிறப்பியல்புகளுக்கு இன்றியமையாதன என்பது நன்கு புலனாகும்.

ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் புது முறையில் நாடகத் திறனுடன் அமைத்துக் கொள்வதற்கும், குணசித்திரங்களைத் தனக்கே உரிய பாணியில் வளர விடுவதற்கும் துணை புரியும் ரீதியில் கம்பனுடைய கதைப் போக்கிலும் வேறுபாடுகளும் மாறுபாடுகளும் அமைந்திருக்கின்றன.

ஆகவே, நாம் இறுதிக் காண்டமாகிய யுத்த காண்டத் தில் பிரவேசிப்பதற்கு முன் ஏற்கெனவே கதையில் கம்பன் போன வழி கண்டு முக்கிய வேற்றுமைகளையும், மாற்றங்களையும் மானசக் குறிப்பேட்டில் சுருக்கமாக ஒருவாறு குறித்துக் கொள்வது நலம். பால காண்டத்திலிருந்து தொடங்குவோம்

தமிழர் மரபினுக்கு இசைய ஆற்றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம், அரசியற் படலம் என்று தொடங்கி அவதாரப் படலத்திற்கு வருகிறான் கம்பன், இந்த முதல் ஐந்து படலங்களிலும் கம்பனுக்குக் கவிதை - வளம் தனக்குரிய நிலையில் ஏற்படவில்லை என்றுதான் கருத வேண்டும். இப்படலங்களிலுள்ள பாடல்கள் பெரும்பாலும் கவித்வ சக்தி முதிர்ச்சி பெருத காலத்தில் பாடப் பட்டனவென்று ஊகிக்கலாம். ஆனால் செருகு கவிகளே என்று பாடல்களைப் பெருவாரியாக ஒதுக்கி விடுவது தவறு.

கம்பனும் அவதாரமும்.

'திரு அவதாரப் படல'த்தில், முந்திய நான்கு படலங்களைக் காட்டிலும் செருகு கவிகள் அதிகம் தான். எனினும் கம்பன் அவதார நிகழ்ச்சியை வருணிக்காமல் விட்டிருக்க முடியுமா? வால்மீகத்தைக் காட்டிலும் கம்பராமாயணத்திற்கு அவதாரம் முக்கியமென்பது வெளிப்படையான 'இராமாவதாரம்' என்றே கம்பன் தன் பெருங் காவியத்திற்குப் பெயரிட்டிருக்கிறனல்லவா?

'திரு அவதாரப் படல'த்திலுள்ள பின்வரும்பாடலை இந்த இதிகாசத்தின் ஓர் உயிர்நிலைப் பாட்டு என்று சொல்லலாம்:

“கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்துநீடு)
இருசுடர் இருபுறத்(து) ஏந்தி ஏடலர்,
திருவொடும் பொலியஓர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வருவபோல் கலுமுன்மேல் வந்து தோன்றினான்”

அவதாரத்திற்கு முற்பட்ட இத் தோற்றத்தையும், இப்பாட்டையும்தான் நினைவூட்டுமாறு யுத்த காண்டத்திலே “திருமுடி சூட்டுப் படல”த்திலே, ஒரு பாடல்

“மரகத சயிலம் செந்தா மரைமலர்க் காடு பூத்துத்
திரைகெழு கங்கை வீசும் திவலையால் நனைந்து செய்ய
இருகுழை தொடரும் வேற்கண் மயிலொடும் இருந்த(து)
எய்ப்பப்
பெருகிய செவ்வி கண்டார், பிறப்பெனும் பிணிகள்
தீர்ந்தார்”

இதன் உட்பொருள்; அவதாரம், சௌந்தரியத்திலே தன் மூலமாகிய பரம்பொருளையும் வென்று விடுகிறது என்பதாம். ‘இருள் தருமாஞாலம்’ என்று சொல்லப்படும் இவ்வுலகிலே சுடர்கின்ற அணிவிளக்கல்லவா அவதாரம்? இந்த உண்மையைக் கம்பன் போகும் காவிய வழியிலே புதைபொருளாகவும் வெளிப்படையாகவும் காணலாம்.

அவதாரப் பெரு நோக்கம்:— இருளின் சக்திகளாகிய அரக்கர்களின் அழிவு — அரக்கர் கோனாகிய இராவண வதம்— ‘விண்ணும் மண்ணும் விரிந்த போர் அரக்கர்’ பரப்பிய ஏகாதிபத்தியத்தின் வீழ்ச்சி. இதுவே ராமாயணத்தின் மத்திய சம்பவம்— தனிப் பெரு நிகழ்ச்சி. இந்த ‘நாணயத்’தின் மறு புறந்தான் உலகை ஒம்புதல்—தேவர்களையும் சாதுக்களையும் பாதுகாத்தல்.

இந்த அவதார நோக்கத்தைப் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் கடவுளே அறிவிப்பதாக ‘அவதாரப் படலம்’ தெரிவிக்கிறது.

“அலைகடல் நடுவண் ஓர் அனந்தன் மீமிசை
மலையென விழிதுயில் வளரு மாமுகில்,
‘கொலைதொழில் அரக்கர்தம் கொடுமை தீர்ப்பன்’என்(று)
உலைவுறும் அமரருக்கு(கு) உரைத்த வாய்மையை.”

‘கொலைத் தொழில்’ என்று சொல்லாமல், ‘கொலை தொழில்’ என்பதன் நயம். உற்று நோக்கத்தக்கது. அரக்கர்கள் கொலைத் தொழிலைப் பல தொழில்களுக்கிடையே ஒரு தொழிலாகக் கருதுவதில்லையாம்; கொலையையே தங்கள் உரிமைத் தொழிலாகக் கருதுகின்றனராம்.

இந்தக் ‘கொலைத் தொழிலை’ப் பற்றிய தன் வாக்கை ஏதோ ஒரு பூர்வ ஜன்ம நினைவு போல் நினைத்துக் கொண்டு தான், ராமன் விசுவாமித்திரனை நோக்கித் ‘தாடகை வதைப் படலத்’திலே,

“எங்குறைவ(து) இத்தொழில் இயற்றுபவன்?”
என்று கேட்கிறான். இப்படிக் கேட்பவனை,

“சங்குறை கரத்தொரு தனிச்சிலை தரித்தான்”
என்று கவிகூற்று அறிமுகப் படுத்தவும் செய்கிறது.

இதற்கு முந்திய, இரண்டு பாடல்களும் கூட ‘அலைகடல் நடுவன்.....’ என்னும் அவதாரப் படலப் பாட்டைத் தான் நினைவூட்டுகின்றன. ‘விழிதுயில் வளருமாழகில்’ என்பதை நினைவூட்டத்தான் விசுவாமித்திரர் ‘அலங்கல் முகிலே’ (மாலை யணிந்த நிலமேகமே!) என்று ராமனை அழைக்கிறார். ‘கொலை தொழிலைத்தான்,

“குலங்கனொ(டு) அடங்கநனி கொன்று திரிகின்றான்”
என்று நினைவூட்டுகிறார்.

“முன்னுல(கு) அளித்துமுறை நின்றஉயிர் எல்லாம்
தன்னுண வெனக்கருது தன்மையவன் மைந்த!”

என்று முனிவர் தன் (சுவீகார) மைந்தனாகிய ராமனை நோக்கிக் கூறுவதும் ‘அவதாரப் படல’த்திலே வரும் ‘அலைகடல் நடுவன்’ என்ற அந்தப் பாசுர நினைவை ஒட்டியதுதான்,

பாலராமன் தனக்கு எதிரே வருவோரை முகத்திலே முதிர்ந்த கருணை ஒளிர நோக்கி யோக ஷேமம் விசாரிப்பதாக ஒரு பாட்டு “அவதாரப் படல”த்திலே;

“எதிர்வரும் அவர்களை எமையுடை இறைவன்
முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா,
‘எதுவினை? இடரிலை? இனிது நும் மனையும்?
மதிதரு குமாரும் வலியர்கொல்?’ எனவே”

இந்தப் பாட்டின் நினைவுதான் “அயோத்தியா காண்டம்”
“நகர் நீங்கு படல”த்திலே பெண்களை,

“செந்தா மரைத்தடங்கண் செல்வி அருள்நோக்கம்
அந்தோ பிரிதுமோ? ஆவிதியே, ஒ!” என்பார்

என்றவாறு நடுங்கிப் பேசச் செய்கிறது.

இத்தகைய கதை விவரங்களும், இவற்றை இப்படி
முன் பின் பொருத்துவதும் கம்பனுக்கே உரிய சிறப்பியல்பு.
இதையும் மனதிற் கொண்டு தான் செருகு கவினைப் பற்றிய
ஆராச்சி நடை பெற வேண்டும்.

“கையடைப் படல”த்திலே தான், கவிதா ஸந்நதத்தின்
முழு வேகத்தையும் காண்கிறோம். அதாவது, விசுவாமித்திரர்
தோன்றுவதுடன் கவிதை ஸந்நதும் தோன்றி விடுகிறது.

இங்கே கம்பனுடைய விசுவாமித்திரர் திருமணத் தூத
ராக மட்டும் வரவில்லை; வசிஷ்ட குரு குலத்தில் ராமன் கற்ற
கல்வியை “உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும்” கல்வியாக்கவும்
வருகிறார்.

அளவில்லாத வித்தை விசுவாமித்திர ரூபத்தில் வந்
திருக்கிறது என்று வசிஷ்டரே ஒப்புக் கொள்கிறார். ராமன்
ஏற்கெனவே நிறையக் கற்றுக் கல்விக் கடலாக இருக்கிறான்.
என்பதையும் பிரம்மரிஷி ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். ஆனால் கடலை
நோக்கித் தானே வருகிறது மழை பெய்து பெருகும் வெள்ள
மெல்லாம்?

அப்படியேதான் விசுவமித்திர விஜயமும்.

“பெய்யு மாரியால் பெருகு வெள்ளம்போய்
மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகு மாறுபோல்,
ஐய, நின்மகற்கு) அளவில் விஞ்சைவந்(து)
எய்து காலம்இன்(று) எதிர்ந்த(து)” என்னவே.

திருமணத் தூதிற்கே உட்பொருள், அவதார நோக்கத்
தைத் துரிதப் படுத்துவது தான். மத்திய சம்பவமான இராவண
வதத்திற்குச் சீதை சிறை செய்யப் பெற வேண்டும்; அதற்
காகக் காட்டுக்குப் போகவேண்டும்; அதற்காகத் திருமணம்!
எனவே தன் வேள்வியை வியாஜமாக்கி மணவேள்வி முடித்து
வைக்கிறார்.

ஜனகனுடைய சபாமண்டலத்திலே, ராம லட்சுமணரை
இதே முனிவர்,

“விருந்தினர்கள்; நின்னுடைய வேள்வி காணிய
வந்தார்; வில்லும் காண்பார்”

என்று அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

திருமணம் நிறைவேறியதும் முனிவர் மணமக்களை
ஆசீர்வதித்துப் போய்விடுகிறார். இதற்குப் பின் விசுவாமித்
திரரை நாம் சந்திப்பதேயில்லை.

இந்தக் கோசிக முனிவர் அருளிய ஆசிதான் என்ன?
வெளிப்படையாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. மணமக்கள்
இன்ப வாழ்க்கை வாழ்ந்து விரைவில் முடிகுட்டு விழாக் கொண்
டாட வேண்டுமென்று முனிவர் ஆசீர்வதித்தாரா?

‘உங்களுக்கு இன்ப வாழ்வு பெரிதன்று; எத்தகைய
துன்பங்களை அனுபவித்தாவது அவதார நோக்கத்தை நிறை
வேற்றி விடுங்கள், என் கண்மணிகளே?’ என்றுதான் இம்
முனிவருள்ளம் வாழ்த்தியிருக்க வேண்டும். வெளிப்படையாக
அல்ல.

துஷ்ட நிகரத்திற்குப் ‘படைக்கலம்’ அருளிய முனிவர்,
(வேள்விப் படலம் முதற் பாட்டு) அதே நோக்குடன் ஆசியும்
அருளிப் போனார் (பரசுராமப் படலம் முதற்பாட்டு) என்பது
கம்பன் போகும் வழி.

தசரதன் தன் பிள்ளைகளைக் ‘கையடை’யாகக் காட்டும்
போது, ‘நல் தந்தை நீ; தனித்தாயும் நீ’ என்று சொன்னா
ளல்லவா? முனிவர் பெருமானும் சாதாரணமாக மக்களுக்குப்
பிரியத்தைக் கொடுக்கும் தாய் தந்தையரைப் போல் இருந்து

விடாமல், இதமாகிய பெரு நன்மையையே நாடும் நல்ல தந்தையாகவும், தனித்தாயாகவும் நடந்து கொள்கிறார்.

கதை வளருகிறது.

ராம பட்டாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு மன்னன் நகரை அணிவிக்கக் கட்டளையிடுகிறான். வள்ளுவன் பேரிகை கொட்ட, நகர மாந்தர் ஆடிப்பாடி ஆர்த்துக் களித்து மன்னனை வாழ்த்திய வண்ணம் தலைநகரை அலங்கரிக்கிறார்கள். பல பாடல்கள் வருணிக்கின்றன இந்த அலங்காரங்களை.

அந்த ஆரவாரம் செவியில் விழ விழ, யாவரும் மகிழ்ச்சியுடன் நகரத்தைச் சிங்காரிப்பதில் முனைந்து கலந்து கொள்கின்றனர். ஆனால் அதேமகிழ்ச்சி ஆரவாரங்கள், செவி சுடச்சீறி வருகிறாள் ஒருத்தி:—

“அந்நகர் அணிவுறும் அமலை, வானவர்
பொன்னகர் இதுவெனப் பொலியும் எல்லையின்,
இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினான்.”

கதையமைப்புக் கலை.

பால காண்டத்திலே, மந்த கதியில், தென்றல் போல வந்த கவிதா சங்கீதம், அயோத்தியா காண்டத்தில் ஒரு புதிய ஜீவவேகம் பெற்று உலாவுகிறது. உண்மையாக ராமாயணம் தொடங்குமிடம் இதுதானே.

இது தான் அயோத்தியா 'காண்டத்தின் முதற் பாட்டு. இடிக்குரலில் மங்கல முரசுகள் முழங்க ஆரம்பமாகி,

“தன்துணைத் தம்பியும் தானும் தையலும்
தென்திசை நெறியினைச் சேறல் மேயினான்.”

என்று ராமன் சித்திரக் கூடத்திற்கும் தெற்கேயுள்ள காட்டுக்குள்ளே செல்வதாக இக்காண்டம் முடிவுறுகின்றது.

ராம பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்து ஆலோசிக்க மங்கல முரசுகளின் முழக்கத்திற்கிடையே செல்லும் மன்னவன், அதே ஆலோசனையை, விதி 'ஒரு காட்டு வழியிலே திருப்பி விடுமென்பதை எப்படி அறிவான்?

மேதாவிகள் செய்த மந்திராலோசனையை நிலை குலையச் செய்து, பட்டாபிஷேகத்தைத் தடைப்படுத்தியது விதி, ஒரு சிறு துரும்பையே 'ராமபாணமாகக் கொண்டு'! மன்னன் தன் ஆருயிரோடு வழங்கி விட்டான் பேரரசைக் கைகேயிக்கு. பதினான்கு ஆண்டுகள் ராமனை எப்படிப் பிரிந்திருக்க முடியும்? ஒரே பிரிவாய்ப் பிரிந்து போய் விடுகிறான்!

இந்தப் பிரிவிலே மன்னன் உயிர் துறப்பா னென்பதற்கு ஒத்திகை போல் அமைந்தது, பால காண்டத்திலே விஸ்வாமித்திரனுக்காகத் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட குறும் பிரிவு. 'மன்னன் இன்னுயிர் வழிக் கொண்டது' போல் ராமன் தம்பியுந் தானுமாக விடை பெற்றுக் கொண்டான் என்று கவிஞன் அங்கே கூறியதை திளைவூட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்தக் குறும்பிரிவே அப்படியானால், இந்தப் பெரும் பிரிவு மன்னன் இன்னுயிரை உடலிலிருந்து பிரித்து விட்டதில் அதிசயமென்ன?

ராம பட்டாபிஷேகம் தடைப்படுவது பாதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காகத்தானே? விதி அதையும் தடுத்துப் பரதனை,

“அந்தியும் பகலும் நீர் அருத கண்ணினன்”
ஆக்கி விட்டது!

அசோக வனத்திலே சிறைப்பட்ட சீதை போலவே கண்ணிருங் கம்பலையுமாகி விட்டான் பரதனும்.

மலை வீழருவி போல் அயோத்தியா காண்டத்தில் எழும் பிய கதை வேகம், மந்திராலோசனையிலிருந்து மந்தரை சூழ்ச்சிக்கும் கைகேயி சூழ் வினைக்கும் பாய்ந்து சென்று “நகர் நீங்கு படலம்” என்ற கண்ணீர் வெள்ளமாகிறது.

ராமனை வனத்திற்கு வேகமாய்ச் செலுத்தியது போல் தசரதனை வானத்திற்கே அனுப்பி விட்டுப் பரதனையும் துயரக் கடலில் தள்ளி அத் “திரை கடலோடி” ராமனைத் தேடிப் பிடிக்குமாறு துரத்தி விடுகிறது.

“இழைக்கின்ற விதி முன் செல்லத் தருமம் பின் இரங்கி ஏக” என்றவாறு ராமனை இழுத்துச் சென்ற விதி, சீதாராமர்களின் சோக வேகத்தைப் பரதனுக்கு ஊருக்கருகேயே ஊட்டி விடுகிறது.

இத்தகைய பரத குணதிசயத்தைப் பத்தரை மாற்றுத் தங்கக் கட்டியென்றால் போதுமா? ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கமாய் உரைத்துக் காட்டுகிறது கம்பனுடைய மேதா விலாசம்,

“ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ?” என்ற குகன். வாக்கின் வாயிலாக.

இந்தத் ‘தொல்லை வருணத்துத் தோணிக்காரனைக் ‘குக் நம்பி’யாகவும் குகப் பெருமாள் ஆகவும் செய்தது ஆழ்வார்களின் வைணவமென்றால், அத்தச் “சீரணித் தோழமை”க்குக் கலை முடி சூட்டி ராமாயணத்தையே சகோதர தர்ம சாஸ்திர மாக்கி விட்டது, கம்பனின் மேதை. இதே பரதகுணதிசயத்தைக் குகன் என்ற உரைகல்லில் உரைத்து மாற்றுப் பார்த்து ரஸிகர்களுக்கு ஓர் அரும் பெரும் பரிசாக வழங்கியிருக்கிறது. குணச்சித்திர வளர்ச்சி காட்டுவதில் இத்தகைய பெருந்திறன் கம்பனுக்கே உரிய சிறப்பியல்பு!

கம்பனின் கதையமைப்புக் கலையின் சிறப்பியல்புகளை நன்குணர்ந்து கொள்வோர் செருகு கவிகளைக் கண்டு மயங்குவதில்லை, அஞ்சுவதில்லை காக்காய் பொன்னும், பொன்னும் போல அவ்வளவு தூரம் மாறுபட்டுக் காணும் செருகு கவிகளோடு கொஞ்சிக் கொழிப்பது எப்படி?

அயோத்தியா காண்டக் கதையிலும் கம்பன் போகும் பாதையில் இக்கவிஞனுக்கே உரிய சிறப்பியல்புகள் ஆராய்ச்சிக்கு உரியன. மத்திய சம்பவத்தை மறக்காமல் கதை நடத்தும் சிறப்பிலும், காவியக் கட்டுக் கோப்புக்கு இசையாத

அம்சங்களை ஒதுக்கியும், குறைத்தும், திருத்தியும் சிற்பத் திறன் காட்டும் சிறப்பிலும் கம்பன் நிகரற்றவன் என்பதற்கு அயோத்யா காண்டம் ஒரு அரும் பெருஞ் சான்றாகும்.

காட்டிலே வளரும் கதைக் கொடி.

கவிதைத் திறனிலும் கவிச் சிற்பத் திறனிலும் கம்பனது மேதை நிகரற்றதென்பது ஒருபுறமிருக்க, இக்கவிஞனது கதையமைப்புக்கலையும் நுணுகி நோக்கும் போது, வியக்கத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. இக்கலைத் திறனில் ஆரணிய காண்டத்தின் முக்கியமான பகுதிகள் அயோத்தியா காண்டத்தின் சிறந்த பகுதிகளையும் வென்று விடுகின்றன என்பது என் கருத்து.

கதையின் இதயம்.

ஆரணிய காண்டப் பெருநிகழ்ச்சியை ராம கதையின் இதயமென்று சொல்ல வேண்டும். இது 'மாரீசன் வதைப் படல'த்தில் வருகிறது — அதாவது இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்லும் பகுதி. இந்நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாகிய சூர்ப்பணகைப் படலத்துடன் இக்காண்டத்தின் கதை தொடங்கினால் போதும்,

கவிஞன் சாவகாசமாக வால்மீகியைப் பின்பற்றி 'விராதன் வதை'ப் படலத்திலிருந்து தொடங்குகிறான். தொடங்கிக் கதையின் தனிப் பெரு நிகழ்ச்சியை நோக்கியே செல்லுகிறான்.

இப்படி விராதன் கதையும் காண்ட முகப்பிலே மத்திய சம்பவத்திற்கு ஒரு தோற்றுவாய் போல அமைந்த போதிலும், 'அகத்தியப் படல'த்திற்கு வரும்போதுதான் கதைத்தொடர்ச்சி நமக்குத் தெளிவாகிறது.

இயற்கை வருணனையைக் கம்பனது கதைப் போக்கிலும் கவிதைப் போக்கிலும் காணலாம். எனினும், பொதுவாக இயற்கையைக் காட்டிலும், மக்கள் உணர்ச்சிகளைச் சித்தரிக்கும் நாடகக் கவிஞன் கம்பன், என்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

இத்தகைய நாடகத் திறன், கம்பனின் கதையமைப்புக் கலையிலும் உயிர் நிலையாக அமைந்திருக்கிறது.

அபலையா பெண்? சூர்ப்பணகையின் மொய்ம்பு எப்படி? சீதாபிராட்டியின் சக்திமயமான காதல் தானே ராமனது வெற்றிக்கு மூலம்? சூர்ப்பணகையின் காமம் தானே ராவணேஸ்வரனது மூல நாசத்திற்குக் காரணம்? கம்பச் சித்திரத்தில் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தும் கலைத்திறன் தனிப் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது.

சூர்ப்பணகைப் படலத்தின் தொடக்கத்திலே கோதாவரி ஆற்றங்கரையில் சீதாராமர்களின் காதல் வெளிப்பட ஒரு காட்சி அமைந்திருப்பதே கம்பனின் கலையமைப்புப் பெருந்திறனுக்கு ஒரு பெருஞ் சான்றாகும். இக்காட்சியை அடுத்து வருவது சூர்ப்பணகையின் தோற்றம். எத்தகைய காதலர் களைப் பிரித்து விடப் போகிறான் என்பதல்லவா குறிப்பு?

சீதை மீது ராவணன் கொள்ளும் காம உணர்ச்சிக்கு முற்பட நிகழ்வது சூர்ப்பணகை ராமன் மீது. கொள்ளும் காம உணர்ச்சி. இது ஆதி காவியத்திலுள்ள செய்திதான். எனினும் சூர்ப்பணகை காதலையும் ராவணன் காதலையும் முறையே அமைத்துக் காட்டும் கம்பச் சித்திரங்கள் காவிய உலகத்திற்கே, புதுமையானவை.

‘கரன்வதைப்படல’த்திலே கதை செல்லும் போக்கிலும் கம்பனின் தனிக் கலைச் சிறப்பினைக் காணலாம்.

“ஆக்கினேன் மனத்(து) ஆசை; அவ் ஆசை என் முக்கினோடு முடிய முடிந்திலேன்;
வாக்கினால் உங்கள் வாழ்வையும் நானையும்
போக்கினேன் கொடியேன் என்று பேரயினுள்”

என்ற பிரலாபமே கதையமைப்புக் கலையில் கம்பன் நிபுணன் என்பதைக் காட்டி விடுகிறது.

இந்த இழந்த முக்கின் கதைதான் எவ்வளவு கலைத் திறனுடன் பெருங் கதையை ஊடுருவிச் செல்லுமாறு அமைந்து விடுகிறது! ‘ஆக்கரிய முக்கு இது!’ என்று சூர்ப்பணகை

இழந்த முக்கின் பெருமை பேசுகிறதும், 'தங்கை மணி நாசி' என்று இராவணன் அருமை பாராட்டுவதும், 'மூன்றுலகு உடையவன் தங்கை முக்கிலன்' என்றவாறு ராவண ஏகாதிபத்தியத்திற்கே முக்கறுப்பு நேர்ந்ததாய்க் கருதப்படுவதும் 'முக்கறுப்புச் செய்தி சொன்னவர்களின் நாகை அறுத்து விடுவான் இராவணன்!' என்பதாய்ச் சூர்ப்பணகையே அக்கொடுங்கோலாட்சியின் கொடுமை சொல்லி ராமனையே பயமுறுத்தப் பார்ப்பதையும், கடைசியாக, இழந்த முக்கு ராவணன் உயிரிழக்கக் காரணமாவதும், சற்றும் வீரஸமின்றி, நகைச்சுவைக்கும் குறைவின்றி, எவ்வளவு நலமாகக் கதையோடு கதையாய் இழைந்து விடுகின்றன!

அறிவுத்திறனிலும் சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குக் குறைந்தவனில்லை; சூர்ப்பணகை பத்துதலை அண்ணலிடத்திலிருந்தும் உள்ளுணர்ச்சிகளை மறைத்துத் தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்கிறாள். முக்கிழந்தாளின் அந்த முனைத் திறனோத்தான் எவ்வளவு நாடகத் திறமையுடன் கவிஞன் காட்டிச் செல்கிறான்?

இருவகைத் தியாகம்.

மாரீசன் கதைதான் எவ்வளவு அநாயாசமாக உருவாகிறது! 'பாரதத்திற்குச் சகுனிமாமா; ராமாயணத்திற்கு மாரீசமாமா' என்று சொல்லும்படியல்லவா மாரீசன் வருணிக்கப்படுகிறான்?

பயத்திலிருந்து மாரீச வேதாந்தம் பிறக்கிறது. பயத்திற்கு மேல் பயம் காட்டி மாமனை வசப்படுத்தி விடுகிறான் இராவணன். இழந்த முக்கிற்கு அசையாத வேதாந்தப் 'பூச்சாண்டி', அசைந்து ஆடி ஓடத் தொடங்குகிறது, ராவனின் கைவரனின் கூர்மை கண்டதும்! அப்படி வசமானதும் மாமன் பரம ராஜ பக்தியுடன் சக்கரவர்த்தியான மருகனுக்காக உயிர்த் தியாகமே செய்து விடுகிறான்.

ஐடாயுவின் உயிர்த் தியாகமும் அதிசயமாய் இழைந்து செல்லுகிறது மாரீசனின் உயிர் தியாகத்துடன்! மாரீசன் ராவணனுக்காகச் செய்த உயிர்த் தியாகத்தை வஞ்சனை நெஞ்சிற்குப் பரிசு என்கிறான் கவிஞன். ஐடாயுவின் உயிர்த்

தியாகமோ “தெய்வ மரணம்” என்று போற்றப்படுகிறது, யுத்த காண்டத்திலே.

கதையும் சுட்டுக் கோப்பும்.

கம்பன் என்னும் காவியக் கோயிலில் பாலகாண்டத்தைப் போல் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திற்கும் அவயவ சம்பந்தம் இல்லை. பால காண்டம் முன் வாசற் பூஞ்சோலை என்றால், கிஷ்கிந்தா காண்டம் ஆரணிய காண்டத்திற்குச் சார்பாக அதை ஒட்டிக் காட்டியுள்ள ஒரு வெளியரங்கு தான்.

வானரத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவனைச் சந்தித்து அவன் உதவியால் சீதையைத் தேடுவதற்கும் அரக்கர் பேரூரில் போரிடுவதற்கும் படைத்துணை கொள்வது தான் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் கதை. இதற்காக ஒரு தனிக் காண்டம் அமைத்திருப்பது கதையின் ஜீவ வேகத்தைத் தடைப்படுத்துவது தான்,

அனுமன் தோற்றம்.

அடுத்து வரும் சுந்தர காண்டத்திலே அதி முக்கிய கதா பாத்திரமாகி, சீதா பிராட்டியின் குண சௌந்தரியத்தை எடுத்துக் காட்டும் வீர ஸௌந்தரியம் வாய்ந்த அனுமன் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் தானே அறிமுகமாகிறான்? முதன் முதல் ராம லட்சுமணரைச் சந்திப்பவனும் இவன் தானே? இந்த அனுமனை அறிமுகப் படுத்துவதிலேயே கம்பனுடைய மேதா விலாசத்தின் சிறப்பியல்புகளைக் காணலாம்.

அனுமனுடைய ஆற்றலுக்கு அளவில்லை; அறிவுக்கு அவதியில்லை; குணமென்னும் குன்றேறி நிற்கும் இப் பெரியோனது அன்பினுக்கும் அவதியில்லை.

“மஞ்சௌத் திரண்ட கோல மேனிய! மகளிர்க்கெல்லாம் நஞ்சௌத் தகைய வாகி நளிர் இரும் பணிக்குத் தேம்பாக் கஞ்சம் ஒத்(து) அலர்ந்த செய்ய கண்ண! யான் காற்றின் வேந்தற்(கு)

அஞ்சனை வயிற்றில் வந்தேன்; நாமமும் அனுமன்” என்றான் என்றவாறு அனுமன் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ளும்

இச்செய்யுளிலிருந்து; இத்தகைய காதல் ஒரு சங்கப் புலவர் கூறுவது போல், நிலத்தினும் பெரிது, கடலினும் ஆழமானது வானிலும் உயர்ந்தது என்று தெரிகிறதல்லவா? இக்காதலின் விளைவே சுந்தர காண்டத்தில் அனுமன் தூது, அனுமனது சாகசச் செயல்களெல்லாம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலேயே, வாலி வதைப் பகுதி மிகச் சிறப்புடையதாய்க் கவித் திறனுக்கும் நாடகத் திறனுக்கும் ஒரு பெருஞ் சான்றாக அமைந்திருக்கிறது; சகோதரர்களின் பூசல், வாலியின் வீழ்ச்சி, வாலியின் பூசல், கடைசியாக வாலி ஞானக் கண் திறக்கப் பெற்றவனாய் உண்மை காண்பது ஆகிய காட்சிகள் ஒரு வாலி காவியம் போல் அமைந்து கம்ப ராமாயணத்திலேயே சிறந்த பகுதிகளில் ஒன்றாகவும் தோற்றமளிக்கின்றன.

இருவரும் காணும் அவதாரம்.

இப்படி முற்றுப்பெறும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலே சுக்ரீவன் வாலியென்ற இரண்டு சகோதரர்களுமே ராமனை அவதார மூர்த்தியென்று உணர்ந்து கொள்ளும் பகுதிகள் இரண்டும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த கம்ப சித்திரங்கள்.

ஊனக் கண் பஞ்சடையும் போதுதான் ஞானக் கண் திறந்து, 'அறத் திறன் அழியச் செய்யான் புவியிடை அண்ணல்' என்பதை உணர்கிருன் வாலி. தன் மகளை நோக்கி,

“மேலொரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள் வில்லும்
தாங்கிக்
கால்தரை தோய நின்று கட்புலக்(கு) உற்றதம்மா!”

என்று தான் காணும் அவதார மூர்த்தியைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

இதே அவதார மூர்த்தியைத் தான் சுக்ரீவன் இதற்கும் முன்பே நட்புக் காதலில் மூன்று நிலைகளில் கண்டுகொண்டான் முதலாவது நிலையில் தியாக வீரனாகவும், இரண்டாவது நிலையில் லட்சிய வீரனாகவும், மூன்றாவது நிலையில் தெய்வ வீரனாகிய அவதார மூர்த்தியாகவும் கண்டு கொண்டான்.

இந்த அவதார நிலையினை அனுமனும் நன்குணர்ந்திருக்கிறான்.

கம்பனுடைய இராம காதையில், வால்மீகியின் ராம காதையைக் காட்டிலும், அவதார தத்துவம் முக்கியமானது. இந்த அவதார தத்துவத்திலிருந்து ஒரு சமரச சன்மார்க்கப் பெரு நெறியையும் தோற்றுவிக்கிறான் கம்பன்.

சுந்தர காண்டம் என்ற செளந்தரிய மஹல் அழகுக்கு அழகு செய்வது போல் கம்பனது காவியப் பூங்கோயிலை அணி செய்கிறது. அயோத்தியா காண்டம் ஆரணிய காண்டம் என்ற இரண்டு நிலை மாடங்களுடனும், கிஷ்காந்தா காண்டம் என்னும் வெளியரங்காகிய ஒட்டுக் கட்டிடத்தினோடு சுந்தர காண்டமும் சேர்ந்து ஒரு நூல் நிலை மாடமாகக் காண்கிறது. இதற்கு மேல் பிரம்மாண்டமான கோபுரம்தான் யுத்த காண்டம். இதற்கு முன் வாசற் பூஞ்சோலை பாலகாண்டம்.

கம்பன் சித்திரத்தில் ராமன்.

காவிய நாயகன், காவிய நாயகி ஆகியவர்களின் குணச் சித்திரங்கள் சுந்தர காண்டத்தின் இறுதி வரை எவ்வாறு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன, என்பதையும் சற்றுத் தெரிந்து கொண்டு மேலே செல்வோம். குணச் சித்திரங்களை உருவாக்கி வளர விடுவதில் எந்த உலக மகா கவிக்கும் கம்பன் பின் நிற்ப வனல்லன் என்பது பேரறிஞர் வ. வே. சு. ஐயரின் கருத்து.

ஆழ்வார்களைப் போல் கம்பனுக்கும் ராம பக்தி இம்மையோடு மறுமையும் தருகிறது; ராமநாமமே சக்தி மயமாகிறது; அருமருந்தாக உதவுகிறது. எனினும் கம்பன் தனிப் பெருங்கலைச் செல்வனாதலால், பக்தி கவியுணர்வைக் கெடுத்து விடாத படி, கவித்வ சக்திக்குப் பக்தியும் துணை புரியும் வகையில், குணச் சித்திரங்களை உருவாக்கி வளர விடும் பேராற்றல் பெற்றிருக்கிறான்.

‘அவதார மூர்த்தியே ராமன்’ என்ற உணர்ச்சிக்கும் குறைவின்றி மானுடப் பண்பிற்கு இசைந்தவாறு அமைத்துக் காட்டுவது எந்த மகா கவிக்கும் எளிதான காரியமன்று, அவதார தத்துவத்திலேயே, “மானுடம் வென்றது” என்னும்

உண்மை காண்கின்ற கவிஞன், இத்துறையில் நிகரற்ற வெற்றி கண்டிருக்கிறான்.

உதாரணமாகக் குகனுடன் தோழமை கொண்டாடுவதில் மானுடத்தின் வெற்றி எவ்வளவு நன்றாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது!

“என்னுயிர் அனையாய் நீ; இளவல் உன் இனையான்; இந் நன்னுதலவள் நின்கேள்”

என்று, நட்பு கலப்பதையும், “துன்புளதெனின் அன்றோ சுகம் உளது?” என்று ஆறுதல் கூறுவதையும் பாருங்கள்.

தந்தை இறந்த செய்தியைக் கேள்விப் பட்டதும்,
“நந்தா விளக்கனைய நாயகனே!”

என்று புலம்பத் தொடங்குவதையும்,

பரதனுடைய பரிதாப நிலையைக் கண்டதும் பரிதவித்த லட்சுமணனை நோக்கி,

“தேர்ப் பெருந் தானையால் பரதன் சீறிய
போர்ப் பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த நோக்கு,”

என்று சுடசுடப் பேசுவதையும் பாருங்கள்.

சீதையைக் ‘கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கி’க் காதலித் துச் சாதாரணக் காதலர் போல் ராமன் வருந்துவதையும், பிரிவுத் துயரம் மானுடக் காதலரை ஹிம்ஸிப்பது போலவே ராமனை ஹிம்ஸிப்பதையும் காண்கிறோமல்லவா?

வ. வே. சு. ஐயர் கூறுவது போல், ‘தன் சொந்தக் காரி’ யத்தில் வயிர் நெஞ்சன், பிறர் துன்பங்கண்டு நிராய் உருகும் நீர்மையன்’ என்பது கம்ப சித்திரம்.

தர்ம விரிவும் விசித்திரமும்.

உத்தமபுத்திரன், உத்தம சகோதரன், உத்தம நண்பன் உத்தம புகுஷன் என்றெல்லாம் ராமனை வருணிக்கிறார்கள்

ளல்லவா? ‘உத்தம எதிரி!’ என்று ராவணன் கூட ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான்!

“என்னையே நோக்கி யான் இந் நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன்!”

என்கிருன் இந்திரஜித்தை நோக்கி.

தனக்கு எவ்வகையிலும் தகுதியான எதிரிதான் என்று கருதுவது மிகவும் நெருக்கடியான இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் ராவணனுக்கு ஒரு வகைத் திருப்தியை அளிப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

“நாசம் வந்தது உற்ற போது, நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்”

என்று பாட்டினான மாலியவானை நோக்கிக் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

சகோதர தர்மத் திறவுகோல்.

உலகத்திற்கெல்லாம் புருஷோத்தமனாயுள்ள ராமனுடைய பரந்த சகோதர தர்ம உணர்வைத் தன் குணசித்திரத்திற்கு ஒரு பெருந் திறவுகோலாகக் கம்பன் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பாதனையும், லட்மணனையும் நேசிப்பது போலல்லவா குகனையும் நேசிக்கிறான்?

குகனோடு ஐவராகி, சுக்கிரீவனோடு அறுவராகி விபீஷணரோடு எழுவராய் விட்டதாய்க் கூறும் ராமன்,

“புலருங் கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் தந்தை!”

என்று விபீஷணனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

இங்கே கடைசிப் பிள்ளையிடம் கிழத் தந்தைக்குள்ள அபிமானம் தொனிக்கிறதல்லவா?

ராமனுக்கு அனுமன் மீதுள்ள அன்பைத் தான் பாருங்கள்.

அனுமனுடைய கல்வித்திறனும், “கல்லாத கலைத்திறனும்” பேரறிவுக் கிசைந்த அந்த பேராற்றலும் ராமனால் பெரிதும் கௌரவிக்கப்படுகின்றன. அனுமனுடைய பேச்சுத்திறன் தன்கு வெளிப்படு முன்பே, முதன் முதல் அனுமன் சிறிது பேசியவுடனேயே,

“யார் கொல் இச் சொல்லின் செல்வன்”

என்று பாராட்டிக் குறிப்பிடுகிறான் (ராமன்) காவிய நாயகன்

முதற் காட்சியிலேயே ராமனுக்கு அனுமன் மீது அன்பு பிறந்து ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரித்த வண்ணமாயிருக்கிறது.

இதனால்தான் அனுமனிடம் கணையாழியை நம்பிக் கொடுக்கிறான்; இரகசியமான அடையாளச் செய்திகளையும் நம்பிச் சொல்லி விடுகிறான். இத்தகைய நட்பும் சாராம்சத்தில் சகோதர தர்ம உணர்வைச் சார்ந்ததுதான்.

அகலிகைக்கு அருள் செய்த பேராண்மையே, துஷ்ட அரக்கர்களைத் தொலைக்கவும் உதவுகிறது. இத்தகைய பேராற்றல் ஒருங்கே நீதி உணர்வாகவும், அருளுணர்வாகவும் தொழிற்படுகிறது.

பரசுராமனுடைய கர்வத்திற்குக் காரணம் அவனுடைய தபோதனம். அந்தத் தனம் போய் விட்டால், அந்தச் செருக்கும் தீர்ந்து போகும் என்று கருதும் ராமன்,

“அம்பிது பிழைப்பதன்று” என்று சொல்லி,

“யாதிதற்கு இலக்கம் ஆவ(து)? இயம்புதி விரைவின்”

என்று துரிதப் படுத்துகிறான் பரசுராமனை.

ராமனுடைய இந்த நீதி உணர்வைப் பரசுராமனும் பாராட்டுகிறான்,

ராமனுடைய தயாள குணம் சகோதர தர்ம உணர்விலேயே வேருன்றிப் படர்கின்றது, முதற்போரில் ராவணன் பரிபவம் உற்றதும், ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நானாவா?’

என்று நிராயுத பாணியாக நின்ற ராவணனை நோக்கிச் சொல்ல வில்லையா?

இத்தகைய தயாள குணத்தின் விதையை இளமையி லேயே காண்கிறோம்.

தண்டக வனத்திலே முனிவர்களுக்கு அபயதானம் செய்யும் போதும், “அரக்கர்கள் சரணாகதி செய்யவில்லை என் றால் என் அம்பொடும் வீழ்வர்” என்றே உறுதி கூறுகிறான். காகாசரனுக்கும் அருள் செய்த அருள் வீரனல்லவா?

லட்சுமணன் வேறு, தான் வேறு என்ற உணர்வின்றி வாழ்வதால்தான், வாலி சுக்கிரீவர் சண்டை விஷயமாக லட்சுமணன் சுக்கிரீவனது நடத்தையைக் கண்டித்த போது, ராமன் பரதனையே உத்தம சகோதரனாய்க் குறிப்பிடுகிறான். “எத்தாயர் வயிற்றினும் பின் பிறந்தார்களெல்லாம் ஒத்தால், பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ?” என்று தானே சொல்லுகிறான்?

இதில் லட்சுமணனைக் சற்றுக் குத்திச் காட்டிச் செருக் கைக் கிள்ளி விடுவது போல் ஒரு பொருள் தொனிக்கிறதல்ல வா? பரதனையும் சந்தேகித்துப் போர்க் கோலம் பூண்டு வரு கிறானே எனப்பழித்த சகோதர வாத்ஸல்யமுள்ள லட்சுமணனை நோக்கி அப்பரதனது சோக மயமான தோற்றத்தைச் சுட்டிக் காட்டி,

“தேர்ப் பெருந் தானையால் பரதன் சீறிய
போர்ப் பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த நோக்கு!”

என்று ஏற்கெனவே சொல்லிக் கர்வ பங்கமும் செய்திருக் கிறான்.

இலக்கிய உலக அற்புதங்களில் ஒன்று கம்பனது ராம குணச் சித்திரம்.

காதலே வெற்றி.

காவிய நாயகனது குணச்சித்திரமும் காவிய நாயகியின் குணச்சித்திரமும், கம்பச்சித்திரங்களுக்கே மகுடம் போல்

அமைந்திருக்கின்றன. சீதையின் குணச் சித்திரம் ராமனது குணச் சித்திரத்தையும் வென்று விடுகிறது, கம்ப ராமாயணத்திலே.

ஒரு கவிஞன் கம்பனைப் போல், மில்ட்டனைப் போல் கல்விச் சிறப்புள்ளவனாகவும் இருக்கலாம்; ஷேக்ஸ்பியரைப் போல் அதிகமான கல்வித்திறன் இல்லாமல் தன் நெஞ்சே ஏடாக இயற்கையோடு மனித இயற்கையையும் நன்கு கற்றிருக்கலாம். இத்தகைய கவி, தான் கண்ட, கேட்ட, உள் மனத்தில் பதிவு செய்து கொண்ட எத்தனையோ பொருள்களை, அழகுகளைத் தொகுத்துக் கவிதை இயற்றுகிறான். இவ்வணமே என்னளால் அளக்க முடியாத பெருங் குணங்களைத் தொகுத்து “படைப்புக் கடவுள்” என்ற கவிஞன் இயற்றி வைத்த கவிதை தான் சீதை யென்பது கம்பன் குறிப்பு.

யுத்த காண்டத்திலே வரும் இப் பெருந்தனிக் கருத்திற்கு வித்து, பாலகாண்டத்திலேயே காணப்படுகிறது. கன்னிமாடத்திலிருந்த சீதையைப் பொன்னின் ஜோதியென்றும், பூவின் மணமென்றும், தேனின் தீஞ்சுவை என்றும் கூறிவரும் கவிஞன், அந்த வருணனையின் உச்ச நிலையாகச் ‘செஞ்சொற் கவியின்பம்’ என்கிறான். சீதை விரைவில் காதலின்பத்தை உணரப் போகின்ற முக்கிய சந்தர்ப்பம் இது.

அயோத்தியா காண்டத்தில் தசாதன் முடிசூட்ட விரும்பிய முக்கியமான சந்தர்ப்பத்திலே காவிய நாயகனைக், ‘கவியமை சீர்த்தி அக் காளை’ எனக் குறிப்பிடுவதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும்,

கவியிலே அடைய தக்க புகழ் வாய்த்தவன் ராமன் என்றால், அதாவது கவிதைக்குப் பொருள் ராமன் என்றால் கவிதையின் உயிரான இன்பமே சீதையென்பது குறிப்பு.

சீதையின் நிலையை நேரில் கண்டதுமே அனுமனும், “வாழி ஜானகி; வாழி இராகவன்” என்று சீதைக்குத் தானே முதலிடம் கொடுக்கிறான்?

“உள்ளுரை உயிர்”.

இத்தகைய சீதையின் காதல் ராமனது குணதிசயத்தை எவ்வாறு மலரச் செய்திருக்கிறது என்பதை ஊடுருவி நோக்கு

வது கம்பர்சித்திர ரஸிகர்களுக்குப் புலமைப் பேரின்பங்களில் ஒன்றாகும்.

கம்பன் படைத்த காவிய நாயகி காதல் கொள்ளக் கூடிய வயது வந்தவள். இவளுடைய காதலைப் பால காண்டத் திலே பல பாடல்கள் வருணிக்கின்றன.

காதலர்களின் உரையாடல்களைக் கம்பன் வாசகர்களின் ஊகத்திற்கே விட்டு விட்டு, காட்டுக்குப் புறப்படும் சந்தர்ப்பத் திலே தான், இருவரும் சொற் செட்டுடன் பேசிக் கொள்வதாகக் காட்டுகிறான். எனினும், சீதையின் காதலும், சீதை மீது காதலும் ராம குணதிசயத்தை எப்படி நம் கண் முன் மலரச் செய்கின்றன என்பதை நாம் நன்குணர்ந்து கொள்கிறோம்.

“கண்டதும் காதல்” என்ற நிலையில் இருவரும் ஒருவரையொருவர், “அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்” என்றவாறு பார்த்துக் கொண்ட போதே, ஓர் அடிப் படை மாறுதல் இருவர் உள்ளங்களிலும் நிகழ்கின்றது இம்மாறுதலை,

“வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக்(கு) இதயம் எய்தினார்”

என்று கவிஞன் சாதுர்யமாய்க் குறிப்பிடுகிறான்.

மலை போலக் கிடந்த வில்லைச் சீதைக்குச் சூட்டும் மலை போலத் தூக்கிய வீர சாகஸத்திற்குக் காரணமாக இருந்தது சீதையின் காதல் என்று தானே கம்பன் குறிப்பிடுகிறான்? ‘வந்தான், வில்லிறுத்தான், சீதையைக் கண்டான்’ என்னும் வால்மீகிக் கதையை, ‘வந்தான், கண்டான், வில்லிறுத்து வெற்றி பெற்றான்’ என்று மாற்றி அமைத்துக் கொள்வதில் இரண்டு ராமாயணங்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

திருமணத்திற்கு அடுத்தபடியாக நிகழும் பரசுராம கர்வ பங்கம், காதலி கண்முன் நடைபெறுவதுதானே? ராமனுடைய பெரு வீரச் செயல்களெல்லாம் சீதையின் காதலால் நிகழ்வதாகவே கருதுமாறு கம்பன் கட்டங்களை அமைத்துச் செல்கிறான்.

ராமனுடைய தியாக உணர்ச்சியையும் மும்மடங்கு பொலியச் செய்தது சீதையின் தியாக உணர்வு எனக் கருதலாம். தன் கிளிக்கு அன்னை கைகேயி பெயரை இடலாமென்று ராமன் சொன்னதாகச் சீதை அனுமனுக்குக் கூறிய அடையாள வார்த்தையிலேயே இவ்வுண்மையைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

ராமாயணத்தின் மத்திய சம்பவமான ராவண வதமென்ற துஷ்ட நிக்கிரமே கம்பச்சித்திரத்தில் காதலின் வெற்றிதான்.

‘நீ என்னுடன் காட்டுக்கு வர வேண்டாம்’ என்று ராமன் சொல்லும் போதே,

“கல் அரக்கும் கடுமைய அல்ல, நின்
சில் அரக்கு உண்ட சேவடிப் போது.”

என்பதாக எவ்வளவு ஆழமான காதல் வெளிப்படுகிறது?

இந்த அன்பின் வலிமைதான் சீதைக்கு அந்தக் காட்டுப் பாதைகளில் ராமனைத் தொடர்ந்து செல்லும் சக்தியை அளித்தது என்பதைக் கவிஞன்,

“ஊறுவலி அன்பின் ஊங்(கு) ஒன்று உண்டென
உணர்வதுண்டோ?”

எனக் குறிப்பிடுகிறான்.

அரக்கர் பேருரை அழிக்கப் போகும் நெருப்பே ஜானகி தான்; “பெரு நெருப்பிற்குக் காற்றைப் போல் உதவப் போவது தான் ராமபாணம்” என்றும் சீதையிடம் அனுமன் தெரிவித்து அவள் மனச் சோர்வைப் போக்குகிறுனல்லவா?

கவிதையில் காதல் சித்தாந்தம்.

குணச்சித்திரம் வரைவதிலும் உலக மகாகவிகளில் ஒரு வனுட மதிக்கத் தக்க கம்பன், தனது காவிய நாயகனையும் காவிய நாயகியையும் தன் இதிகாசப் பரப்பிலே ‘மானுடத்தின் வெற்றி’ யாக வளர விடுவதில் ரஸிக உலகம் வியக்கத்தக்க வெற்றி பெற்றிருக்கிறான். இக்கலைத் திறனுடன், வால்மீகியின்

உத்தம வீர சரித்திரத்தைப் பண்டைத் தமிழர்களின் இலக்கிய மரபிற்கிணங்க, 'காதலின் வெற்றி' யாகக் காட்டும் தனிப் பெருங் கவிதை திறனும் வியந்து ரஸித்தற்கு உரியது எனக் கண்டோம்.

தபோவனத்தில் தோன்றிய வீர மாகாவிதத்தின் தலைமைப் பாத்திரங்கள், அரண்மனைகளில் லட்சிய பாத்திரங்களாகிப் பொது மக்களின் உள்ளங்களில் அவர்கள் அழகொழுக எழுதிப் பார்த்த தெய்வ ஒவியங்களுமாகிவிட்டன அல்லவா? இத்தகைய ராமாயணம் தமிழகம் புகுந்து ஒரே பக்தி வெள்ளமாகப் பரிணமித்து விட்டது.

ஆழ்வார்கள் வாயிலாகவும், ராமானுஜர் முதலிய பேரறிஞர்கள் வாயிலாகவும் வெள்ளமிட்டுத் தமிழகத்தின் இதயத்தை வளமும் வனப்புமுறச் செய்த ராமாவதாரம், கம்பனது உள்ளத்திலே கவியுருவம் பெற்று விட்டது. பரிபூர்ண ராமாவதாரம், வட நாட்டிலே சரயு தீரத்தில் அல்ல, தமிழகத்திலே காவேரி தீரத்தில் சடையனூரில் நடைபெற்றதென்று பிரமிக்குமாறு, தமிழ்ப் பெருமக்களின் தனிப் பேரிதிகாசம் பிறந்தது.

இந்த அவதாரப் பெருங்கதையினூடே ஒரு பொற் சரடு போலச் செல்வது சீதை காதல் (சீதையின் காதலும் சீதை மீது காதலும்).

கம்பன் பிறவிக் கவிஞன்; உண்மைக் கவிஞன்; உத்தமத் தமிழ்க் கவிஞன்; ஓர் இயற்கைக் காதலன்; அதாவது சாராம் சத்தில் இயற்கைப் பொருள்களையெல்லாம் காதலிப்பவன். உயிர்க் குலத்தை நேசிப்பவன்; மானுடப் பண்புகளிலே தெய்வ நிலை கண்டு காதலாகிக் கசிந்து உருகுபவன்: இத்தகைய உத்தமக் கவிஞன் சீதை காதலைத் தனது 'இராமாவதாரத்தின்' உள்ளுறையாக அமைத்துக் கதை புனைந்து குணச்சித்திரம் வளர்ந்து கலை உலகத்திற்கே ஒரு புதுமையான கவிதைப் பெருங் கோயிலைக் கட்டி நிறுத்தியிருக்கிறான்.

சங்க காலத்தில் 'நிலத்தினும் பெரிது; கடலினும் ஆழமானது; வானிலும் உயர்ந்தது?' என்று கருதப்பட்ட காதல்-தத்துவத்தைக், கடவுள் - நிலைக்கு உயர்த்தியது ஆழ்வார் - நாயன்மார் காலம். தெய்வ நிலையைச் சக்தி சிவமாகவும்,

திருமாலாகவும் கண்டு கொண்டனர் தமிழ் நாட்டுப் பக்த மணிகள்.

இதே கருத்தை உள்ளத்திற் கொண்டு கம்பன் தன் வாழ்வதாரக் கதையையும் முடித்திருக்கிறான். குள்ளன் நெடுமாலாகி உலகத்தை மாவலியிடமிருந்து கவர்ந்து இந்திரனுக்கு அளித்த பின் பழைய பாற் கடற் பள்ளிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான் என்பதைக் குறிப்பிடும் போது,

“உரிய(து) இந்திரற்(கு) இதென்(று) உலகம் ஈந்து போய்,
விரிதிரைப் பாற்கடல் பள்ளி மேவினான்,
கரியவன் உலகெலாம் கடந்த தாளினை
திருமகள் கரந்தொடச் சிவந்து காட்டவே!”

என்று கூறி முடிக்கிறான்ல்லவா?

இவ்விதமாகக் காதலின் தெய்வத் தன்மையைக் கம்பன் உணர்ந்திருப்பதால், ராமனுடைய வீரக தாபத்தையோ, பிரிவுத் துயரத்தையோ வருணிக்கச் சற்றும் கூசுவதில்லை. ‘கங்குலும் திங்களும் தனியும் தானும் அத்தையலும் ஆயினான்’ என்று காதலின் ‘அத்வைத’ தத்துவத்தைக் குறிப்பிடுகிறான்.

‘மேலொரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள்’ என்று வாலி கடைசியாகக் காணும் மெய்ப் பொருளே காதலென்னும் பொருளாக உலாவுகிறது, நாட்டிலும் காட்டிலும்!

குகன், அனுமன், சுக்ரீவன், விபீஷணன் முதலானவர்களும் மெய்ப் பொருளைக் காதலென்னும் பொருளாகக் காண்டின்றனர். சீதைக்கோ காதலின் கனி — ‘ஆசையின் கனி.’

மனித நிலையும் காதலும்.

ராமனின் பிரிவுத் துயர வருணனைகள், மானுட நிலைக்குப் பொருத்தமாக இருப்பதுடன், அவதார நிலைக்கு பழுதாக அமையவில்லை யென்பது உய்த்துணரத் தக்கது. வசிஷ்டரது ஞான புத்திரனாகிய, வைராக்கிய புருஷன் என்ற நிலைக்கும் பங்கம் ஏற்படவில்லை.

“கபந்தனைக் கண்டதும் இந்தப் பெரும் பூதத்திற்கு இரையாகி விட்டால் தான் என்ன?” என்று கூட ராமனுக்குத் தோன்றுகிறது, சீதையைப் பிரிந்த நிலையிலே. லட்சுமணன் தானே மயக்கம் தெளிவித்துத் தேற்றுகிறான்? மானுடச் சட்டை போர்த்த தெய்வ நிலைக்கு இத்தகைய மயக்கத்தாலும் குறைவில்லை யென்பது கம்பன் கருத்து.

ராமன் இதயத்தைச் சீதை உணர்ந்திருப்பது போல் ராமனும் சீதை இதயத்தைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“ஆழ நீர் கங்கைக்(கு) அம்பிகடாவிய
ஏழை வேடனுக்(கு), ‘எம்பி நின் தம்பி, நீ
தோழன், மங்கை கொழுந்தி!’ எனச் சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவான்,”

என்றவாறு ராமன் இதயத்தைச் சீதை எவ்வாறு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறான்! இத்தகைய ராம குணதிசயத்தை ஊட்டி வளர்ப்பதிலும் இவளுக்குப் பங்கு உண்டென்று கருதலாமல்லவா?

சீதையின் இத்தகைய இதயத்தைத் தெரிந்து தானே ராமன் சீதையைக் ‘கொழுந்தி’ என்று அந்த ‘ஏழை வேடனு’க்கு அறிமுகப் படுத்தியிருக்க வேண்டும்? ராமனுடைய நட்புக் காதலுக்கும் சகோதர தர்ம உணர்ச்சிக்கும் சீதை காதல், ‘உள்ளுறை உயிரா’கவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

வசிஷ்ட குரு குலத்திலே, ராமன் கற்றுக் கொண்ட ஞானக் கல்வியை, விகவாமித்திரன் அளித்த பரந்த உலக ஞானம் பூர்த்தி செய்ததென்று ஏற்கனவே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அந்த ஞான வைராக்கியக் கல்வியையும் லௌகிகப் பயிற்சியையும், இல்லறமாகிய கல்விச் சாலையில் காதலி அளித்த அன்புக் கல்வி, போற்றி வளர்த்திருக்க வேண்டும்.

ராமன் தன் வைராக்கிய மனநிலையில் கொஞ்சமும் தளர்ச்சியடைக் கூடாது என்பது தான் சீதையின் உள்ளம்.

“நாயகன் வனம் நண்ணலுற்றனென்றும்,
மேய மண்ணிழந்தாளென்றும் விம்மலன்”!

ராமனது உயர்ந்த கொள்கைகளைச் சீதை பூர்ணமாக ஒப்புக் கொண்டு, அத்தகைய குணதிசயம் மேலோங்கி வளருமாறு அகக் காதலுடன் ஒத்துழைக்கிறாள் என்று ஊகிக்கலாம்.

இத்தகைய சுந்தரியைப் பிரிந்த ராமனை ‘உன்மத்தனானான், தனை யொன்றும் உணர்ந்திலாதான்’ என்கிறான் அனுமன், சீதையிடமே.

சிவ பெருமானைப் போல் உன்மத்தனானான் ஆனதாகச் சொல்லுகிறான். சிவபெருமானுடைய உன்மத்தம் உலகத்திற்காக அப்பெருமான் தன்னை மறக்குமாறு செய்தது. ராமனுடைய உன்மத்தம் சீதைக்காகத் தன்னை மறக்கச் செய்தது. எனினும் இத்தகைய சீதை காதல் துஷ்ட நிக்கிரகம் செய்து உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குத்தானே தூண்டுகோலாகிறது?

யுத்த காண்டம் முகப்பிலே முதலாவது சத்யாக்கிரகி

கிரேக்க மகான் ஸாக்ரடிஸ் (சோக்ரதர்) என்பவரை அறிவுச் சுதந்திரத்தின் முதலாவது பிராணத் தியாகி என்பர். (The first Mortal to intellectual liberty). நம் பாரத பூமியிலோ அறிவுச் சுதந்திரமும் சித்தனைச் சுதந்திரமும் அனைவருக்கும் உரியன எனக் கருதப்பட்டது. நம்மவர் பிரகலாதனை முதலாவது சத்தியக்கிரஹி எனக் கருதினர். இந்தப் பிரகலாதன் கதையைக் கம்பன் சொல்லுகிறான். இக்கதையையே கம்பனின் கன்னிப்பாடல் என்பர்—அதாவது கவிச் சக்கரவர்த்தி முதன் முதலாகத் தன் கவித் திறனை தற்சோதனையாகச் செய்து பார்த்தான் என்பர். இக் கதை பாகவத புராணத்தைத் தழுவியது. இப் புராணம் 10-ம் நூற்ருண்டில் தோன்றியதாக ஆராய்ச்சிப்புவலர்கள் கூறுகிறார்கள். இதனால் கம்பன் காலம் கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாக இருக்க முடியாது.

பிரஹலாதன், இரணியன் என்ற அசுரனின் ஏகபுத்திரன். ‘இரண்யாய நம’ என்று இரணிய வணக்கம் சொன்ன பின்பே

வேத பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்தது. எவன் சர்வ வல்லமையுள்ளவனோ அவனே பரம் பொருள் என்பது வேதங்களின் முடிந்த முடிபான கொள்கை என்பர். இரணியச் சக்கரவர்த்திக்குப் பயந்து அவன் காலத்திலிருந்த வேதியர்கள் வேத பாடம் கற்பிப்பது வழக்கமாகி விட்டது.

வேதம் கூறும் பரம்-பொருள்-இலக்கணம் தனக்கே பொருந்தும் என்றும், ஆகவே, தானே கடவுள் என்றும் முடிவுகட்டி விட்டான். ஆனால் தன் அருமைப் புதல்வனே இப்புதிய சித்தாந்தத்தை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை எனக் கண்டதும் தன் மகனையே தனக்குப் பரம சத்துரு எனத் தீர்மானித்தான்.

பயமுறுத்திப் பார்த்தும் தன் மகன் கீழ்படியாமல் “ஓம் நமோ நாராயணய” என்று உறுதியாகச் சொல்லத் தொடங்கினான். இரணியனோ சீறிச் சினந்து அந்த மகனை வதம் செய்யத் துணிந்தான். காட்டுத் தீயில் பொசுக்கி விடுவதாகவும் கடலிலே தள்ளிச் சுருமீன்களுக்கு விருந்தாக்கி விடுவதாகவும் பயமுறுத்தினான். மகனோ சற்றும் பயப்படவில்லை. இரணியன் செய்த கொடுமைகள் பிரகலாதனுக்குச் சிறிதும் கேடு விளைக்கவில்லை.

பிறகு, இரணியன் பிரகலாதனை நோக்கித் “தேவர்களுக்கும் (உம்பர்க்கும்) உனக்கும் ஒத்து, உலகெங்கும் பரந்துளானே இந்தக் கம்பத்தின் (தூணின்) வழியாகக் காணக் காட்ட வேண்டும்; காட்டா விட்டால் உன்னைக் கொன்று இரத்தத்தைக் குடித்து உடலையும் தின்பேன்” என்று பயமுறுத்தினான்.

ஆனால் இரணியனினால் பிரகலாதனைக் கொல்ல முடியவில்லை. இரணியன் தன் அரண்மனைத் தூண் ஒன்றில் கையால் ஒங்கி அறைந்ததும், அந்தத் தூண்பிளந்து ஓர் உக்கிர நரசிங்கம் வெளிப்பட்டு ஒரு பயங்கரச் சிரிப்பு சிரித்தது. அது கண்டு இரணியன் கொஞ்சமும் கலக்கமடையவில்லை. அந்த மகா கோர சொருபத்தைக் கண்டும் இரணியன் அஞ்சாமல் “யாரடா சிரித்தாய்”? என்று அதட்டுகிறான். சிங்கமோ வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதை நோக்கி இரணியன் “பிரகலாதன் சொன்ன ஹரி (திருமால்) தானே நீ?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்கிறான்.

“அஞ்சிப் புக்க கடல் நீர் போதாதென்று நம்முடைய அரண்மனையின் ஒரு நெடுந்தூணிலேயே ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்கிறான், “இங்கே உனக்கு புளியோ தனமுமோ, ததியோ தனமோ தைவேத்யம் செய்யப் போவதில்லை,” எனப் பரிசுசிக்கிறான். இந்தப் பரிசுசு வார்த்தையைத் தொடர்ந்து “போரடா! வல்லையாகில் (வல்லவனானால்) புறப்படு, புறப்படு” என்றான்.

இதற்குள்ளே நரசிங்கம் அண்டமெல்லாம் அடைத்துக் கொண்டு மூன்று விழிகளுடன் இரணியனைப் பார்த்தது. இப்போது சிங்கத்தின் தோற்றத்திலே சங்கராழமூர்த்தியான சிவபெருமானின் உக்கிர சுருபமும் காணப்பட்டது. எனினும் இரணியன் லட்சியம் செய்ய வில்லை. இவன்தான் எத்தனையோ வரங்களைத் தபோவலிமையால் பெற்றிருக்கிறானே?

மனிதனால் தன்னைக் கொல்ல முடியாது. சிங்கம் முதலிய கொடிய விலங்குகளாலும் தனக்குச் சாவு இல்லை, பகலிலும் கொல்ல முடியாது, இரவிலும் வதம் செய்ய முடியாது இப்படியெல்லாம் வர பலங்களை அளவின்றிப் பெற்றிருந்தான்.

இந்த நிலையில் நரசிங்க மூர்த்தி அந்திவேளையில் இரணியனை வதம் செய்து விட்டாராம். அசுரன் மார்பைப் பிளந்து உதிரத்தோடு உயிரையும் குடித்துத் தேவர்களின் ‘இடுக்கண்’ தீர்த்தாராம்.

அப்பால் பிரகலாதனிடம் ‘வேண்டும் வரம் கேள். இந்த அன்பிற்குக் கைம்மாறு யாது?’ என்று நரசிங்க மூர்த்தி கேட்க, ‘அன்பு பெறுகையே கைம்மாறு’ என்று அன்பனும் வரம் வேண்டினான்.

‘நீ வேண்டுகிற வரம் தந்தோம்’ என்று சொல்லாமலே ‘நீ சிரஞ்சீவியாகத் திகழ்வாய்!’ என்கிறான் சிங்கப் பிரான். ‘தேவர்க்கும் இறைவனுய்த் தெய்வத்திற்குச் சமமாய் விளங்குவாய்!’ என்றும் வரம் அருளுகிறான்.

இது முதல் முதல் இறைவன் பிரகலாதனுக்குச் சூட்டும் சிரஞ்சீவிப் பட்டம். பிரகலாதன் என்ற அன்பு வடிவுக்கு சாவு ஏது? பிரகலாத பக்திக்கு முன் செத்துப் போவது சாவுதான்!

“அன்பு பெறுகை அரும் பேறு” என்ற பிரகலாதனது பிரார்த்தனையே தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது.

பிரகலாத பட்டாபிஷேகத்தோடு முடிவு பெறுகிறது, கம்பன் பாடிய பிரகலாதன் சரித்திரம்.

இந்தச் சரித்திரத்தை விபீஷணன் சொல்லி இராவணனைத் திருத்த முயன்றான். இராவணனோ விபீஷணன் கருத்துக்கு முற்றும் முரண்படுகிறான். இரணியன் வதமானதும் பிரகலாதன் முடி சூடப் பெற்றது போல், தன் சாவுக்குப் பின் விபீஷணன் தானே லங்கா ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாகி விடலாம் எனக் கனவு காண்கிறதாக முடிவு கட்டுகிறான் இராவணன்.

“இனி நீ என் கண்ணேதிரே நிற்பாயாகில் உன்னைக் கொன்று தீர்த்து விடுவேன்” என்று பயமுறுத்துகிறான். விபீஷணனோ கொஞ்சமும் பயப்படாமல் “அப்படியானால் இன்று முதல் நான் உன் தம்பியல்ல, நீ என் அண்ணனும் அல்ல” எனப் பொருள்பட பேசுகிறான்.

விபீஷணனுக்கு இனிப் பழைய சகோதர பாசம் அற்றுப் போகிறது. அரக்கர் குலத்தையே துறந்து இராமனது இட்சுவாகு குலத்தில் மாறிப் பிறந்தவனாகி விடுகிறான். விபீஷணன் சரணாகதி இந்த விதமாக முற்றுப் பெறுகிறது. இராமன் விபீஷணனை நோக்கி, ‘நீதான் லங்கா ராஜ்யத்திற்கு உரியவன்’ என்று சொல்லி, விபீஷணனுக்கு முடிசூட்டி, ‘நீ காலதத்துவம் உள்ளவனும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாயாக’ என்கிறான்,

இனி விபீஷணன் இராமனுடைய வெற்றிக்குக் பாடு படுகிறான். மாயாவியான இந்திரஜித்தனை லட்சுமணன் முறியடித்துக் கொன்றதெல்லாம் விபீஷணன் உதவியால்தான். எனவே, இராமன், தம்பி இலட்சுமணனை நோக்கி ‘இந்த வெற்றிக்கு உன்னுடைய சாமர்த்தியம் காரணமன்று, இது விபீஷணன் தந்த வெற்றியே’ என்று கூறி முடிக்கிறான்.

இந்தச் செய்தியைக் குறிப்பிடும் பாசரம் வருமாறு:-
“ஆடவர் திலக! நின்னாலன்று; அனுமனின் வீரமும் அன்று;”
எனச் சொல்வதோடு நிற்காமல்,

“வேரோர் தெய்வத்தின் சிறப்பு மன்று” என்கிறான், மேலும்
“வீடணன் தந்த வெற்றி ஈது!” என்று ஐயம்திரிபுகளுக்கு இடமின்றி தெளிவு படுத்துகிறான்.

‘இப்படித் தான் சொல்வது உபசார வார்த்தையல்ல, ராஜ தந்திரம் பேச்சுமல்ல, மெய்ம்மையே தான்’ எனக் கூறி முடிக்கிறான். அதே சமயம் இலங்கையின் அழகைக் குரல் காதில் வந்து விழுகிறது.

அப்போது இராமன் ஒற்றை மாலை அணிந்திருத்தான் என்பது கவிக் கூற்று — சத்தியமாகச் சொல்லுவதற்கு ஓர் அடையாளம்தான். இந்திரஜித்தின் விழ்ச்சியால் அதுவரை ராவணனுக்குப் பயந்து இருந்த தேவர்களின் அச்சம் முற்றும் அற்றுப் போகிறது.

“வில்லாளர் ஆனார்க் கெல்லாம் மேலவன் விழுத லோடும்
செல்லாதவ் விலங்கை வேந்தற் கரசெனக் களித்த தேவர்
எல்லாரும் தூசு நீங்கி ஏறிட ஆர்த்த போது
கொல்லாத விரதத் தால்தம் கடவுளர் கூட்டம் ஒத்தார்”

இந்திரஜித்தின் வில்லாளர்களுக் கெல்லாம் ஒரு சக்கர வர்த்தியாக இருந்தான். இவன் விழ்ச்சிக்குப் பின் இராவணனுக்கு இனி அரசு செல்லாது என்று தேவர்கள் களிப்படைகிறார்கள். அந்தக் களிப்பு வெறியிலே இவர்கள் எல்லாரும் ஜைனர்களின் தெய்வங்களைப் போல் ஆகிவிடுகிறார்களாம்.

ஜைனர்களைச் சமணர்கள் என்றும், அபுணர்கள் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இவர்கள் திகம்பர ஜைனர்கள் என்றும் சுவேதாம்பர (வெள்ளையாடை யுடுத்த) ஜைனர்கள் என்றும் இரு வகையினர் ஆவர். திகம்பரர் என்றால் திக்கையே ஆடையாகக் கருதித் தமக்கு ஆடையில்லாமல் இருப்பவர்.

இந்த இரு வகையினரில் நம் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தவர்கள், வெள்ளையாடை யுடுத்த சமணர் அல்லர், உடையே தரித்துக் கொள்ளாத திகம்பரர் தான். தேவாரம் பாடியவர்களுள் ஒருவராகிய அப்பர் சுவாமிகளும் இந்தத் திகம்பர ஜைனருள் ஒருவராகச் சேர்ந்து கொண்டார் என்றும், பிறகு தான் மீண்டும் சைவர் ஆனார் என்றும் அப்பர் வரலாறு கூறுகிறது.

அப்பர், சம்பந்தர் காலமாகிய 7-ம் நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்ட மகேந்திரவர்மன் காலத்தவர், தம் தமக்கையின் முயற்சியால் மீண்டும் சிவனேசர் ஆனவர். சிவபெருமான் அருளால் இவருக்குத் தாங்க முடியாத வயிற்று வலி வந்ததென்றும், சிவநெறி புகுந்த பின் அந்த வயிற்று வலி நீங்கிய தென்றும் அப்பர் வரலாறு தெரிவிக்கிறது. அப்பருக்குத் திருநாவுக்கரசர் என்ற மறு பெயரும் உண்டு. இவரே நாயன்மார்களில் காலத்தால் முற்பட்டவர்; 6-ம் நூற்றாண்டினர் ஆவர். அப்பரும், ஞான சம்பதரும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகிய மூவரும் தேவாரம் பாடியவர்கள்.

இவர்களோடு, கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய மாணிக்க வாசகரையும் சேர்த்துச் சைவ சமய குரவர்கள் நால்வர் என்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நம்மாழ்வார் வாழ்ந்த காலம் 9-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பதை நினைவூட்டிக் கொள்ளலாம். இது நிற்க.

கம்ப ராமாயணத்தில் இந்திரஜித்தின் வீழ்ச்சி பற்றிய கட்டத்தையும் கவிச் சக்கரவர்த்தியின் தரமான நகைச்சுவைக்கு ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

இந்திரஜித்தின் வீழ்ச்சியால் இராவணனது வீழ்ச்சியும் துரிதப்படுகிறது. அப்பால் விபீஷணனுக்கே இலங்கா ராஜ்யம் உரிமையாகி விடுவதைக் காண்கிறோம்.

முடிவுரை.

இனி, இராவணனது மரணத்துக்குப் பின் விபீஷணன் பிரலாபிப்பதாக ஒரு கட்டம் கம்பனது ராமாவதாரத்தில் காணப் படுகிறது. இங்கே இராவணனது வீழ்ச்சி பற்றிய விபீஷணனது விமரிசனத்தைக் காண்கிறோம். இராவணன் போர் வீரத்தில் நிகரற்றவன். தக்க கல்விப் பயிற்சியும் உடையவன். போர்த்திறனிலும் கலைத் திறனிலும் ஒருங்கே புகழ் பெற்றவன். இப்பேர்ப்பட்டவன், “சீர் மகள், திருமகள், தேவர்க்கும் தெரிவு அரிய தெய்வக் கற்பின் பேர்மகளா” கிய சீதா பிராட்டி மீது காம வெறி கொள்வானேன்? ‘பலபல காமத்தராகிப்’ படுகுழியில் விழுந்து விடும் சாமானியர்களைப் போல் இவனும் அவதிப் பட்டுப் பழிபாவங்களோடு கூடிய பரிதாப மரணம் அடைவானேன்?

“பேர்மகளைத் தழுவுவான் உயிர்கொடுத்துப் பழிகொண்ட பித்தா!” என்றல்லவா இறந்து கிடக்கும் இராவணனை நோக்கி மகாத்மாவான விபீஷணன் பிரலாபிக்கிறான்?

இராவணன் மண்ணைத் தழுவது போல் விழுந்து கிடக்கிறானும். “பார்மகளைத் தழுவினையோ!” என்கிறான் விபீஷணன். எட்டுத் திக்குகளையும் கட்டி ஆண்டு கொண்டிருந்தவன் தன் வீரத்தை அறவழியில் பயன்படுத்தாமல் போய்விட்டானே! இந்தப் பிரலாபம் பொருள் பொதிந்தது — பொருள் புதைந்தது என்றும் சொல்லலாம். இதில் விபீஷணனது இராவண குணச் சித்திர விமர்சனத்தை மட்டுமா காண்கிறோம்? விபீஷண குணதிசயத்தின் உயிர்நிலையையும் காணலாம் என்பது என்கருத்து. இரக்கமே மானுடப் பண்பு, இரக்கமிலாதவரே அரக்கர், மற்றப்படி அரக்கர் என்றொரு வகுப்பினர் இல்லை என்ற கவிச் சக்கரவர்த்தியின் தனிப் பெருங் கொள்கைகளில் ஒன்றையும் காண்கிறோம்.

இலங்கையின் பொருள் வளத்திற்கு முடிவே யில்லையாம். உலகத்தில் உள்ள சிறந்த பொருள்களை எல்லாம் இராவணேஸ்வரன் ஒரு சேரத் தன் தலைநகரில் கொணர்ந்து குவித்திருந்தானாம். அத்தகைய பொய்த் திருவையும் துறக்கும்படி நேர்ந்ததே, இராவணனுக்கு ஏற்ற தண்டனைதான்.

'ராவணன் என்ருல் அழச் செய்தவன்' என்று பொருள். பிறரை அழச் செய்தவன், தானே அழுது புலம்ப நேர்ந்தது, ஆணவத்துக்காகத் தன்னைப் பலி கொடுத்தானல்லவா?

ஆம்; இராமன் 'ரமிக்க'ச் செய்தவன் — அதாவது மகிழ்ந்து வாழச் செய்தவன்.

ராம் 'லோக ராமன்'; (உலகமனைத்தையும் இன்புற்று வாழச் செய்தான்.) — ராவணனனோ லோக இராவணன்.

பிறரை வஞ்சிப்போர் தமக்குத் தாமே வஞ்சகராவார். பிறர்க்கு இனியர் தமக்கும் இனியரே. இந்த இயற்கை விதியை எவரும் மீறி வாழ முடியாது.

இந்த வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை அவதார மூர்த்தியான இராமன் உணர்ந்து ஒழுகி மக்கள் குலத்திற்கே ஒரு முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்தான், திகழ்கின்றான்? இத்தகைய இயற்கை விதியை இராவணன் அறிந்திருந்தும் பின்பற்றி ஒழுகினானில்லை. எனவே இராவணன் வாழ்க்கை உலகத்துக்கு ஓர் எச்சரிக்கை!

கம்பன், தன் இராமாவதாரத்திலே, இந்த மகத்தான உண்மையை நாடகப் பண்புடன், ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாகப் புரிந்து கொள்ளுமாறு செய்திருக்கிறான்.

அன்பன்
பி. ஸ்ரீ.

திரு. பி. ஸ்ரீ. யின் இதர நூல்கள்

1. கம்பனில் ஆழ்வார்கள் சாயல்
2. கம்பன் கலைக் கோவிலுக்கு ஓர் கைவிளக்கு
(டாக்டர் திருமதி சரசுவதி இராமநாதனுடன் கூட்டாக எழுதியது)
3. இராமனும் முருகனும்
4. சித்திர ராமாயணம்
5. நந்தனாகும் திருப்பாழ்வாரும்
6. ஆண்டாளும் மீராவும்
7. இராமகிருஷ்ணரும் இராமலிங்கரும்
8. கபீர்தாசரும் தாயுமானாரும்
9. மாணிக்க வாசகரும், நம்மாழ்வாரும்
10. வள்ளுவரும் சாக்ரடீசும்
11. காந்தியும் வினோபாவும்
12. பாரதியும் தாகூரும்
13. பாரதி நான் கண்டது கேட்டதும்
14. காந்தியும் லெனினும்
15. ஞான சிகரம்
16. நானறிந்த தமிழ் மணிகள்
17. தில்லைத் திரு நடனம்
18. வேய் நின்ற முத்து
19. சித்திரத் திருப்பாவை
20. திருப்பாவையும் திருவெம்பாவையும்
21. இராமானுஜர்
22. மனோன்மணியம்
23. தழைக்கின்ற தமிழ் நாடு
24. வீரமும் விளைவுகளும்
25. தமிழ் நாடும் காங்கிரசும்
26. இந்திய சரித்திரக் கதைகள்
27. சுதந்திர சிற்பிகள்
28. சிந்தனைக் கொலு
29. தேசியப் போர் முரசு
30. முவர் ஏற்றிய மொழி விளக்கு
31. தொண்டர் குலமே தொழு குலம்
32. அடி சூடிய அரசு
33. துயிலெழுப்பிய தொண்டர்.
34. பகவானே வர்த்த பக்தர்
35. சூடிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடி

குறிப்பு:- இவைகள் தவிர சுமார் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பிற நூல்களும் அனேக கட்டுரைகளையும் எழுதி தமிழுக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும் தொண்டாற்றியிருக்கிறார்கள்.

கம்பன் பணியில் எங்களது அடுத்த வெளியீடு

திரு. பி. ஸ்ரீ. ஆசாரியா அவர்களும்
டாக்டர் திருமதி சரசுவதி இராமநாதன் எம். ஏ. பிஎச்டி.
அவர்களும் சேர்ந்து எழுதின

“ கம்பன் காவியம்
அன்றும், இன்றும், என்றும் ” என்ற
அற்புத நூல் விரைவில் வெளி வருகிறது!

நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம்

மாணியாங்கோட்டை.
